

หลวงตามหาบัว

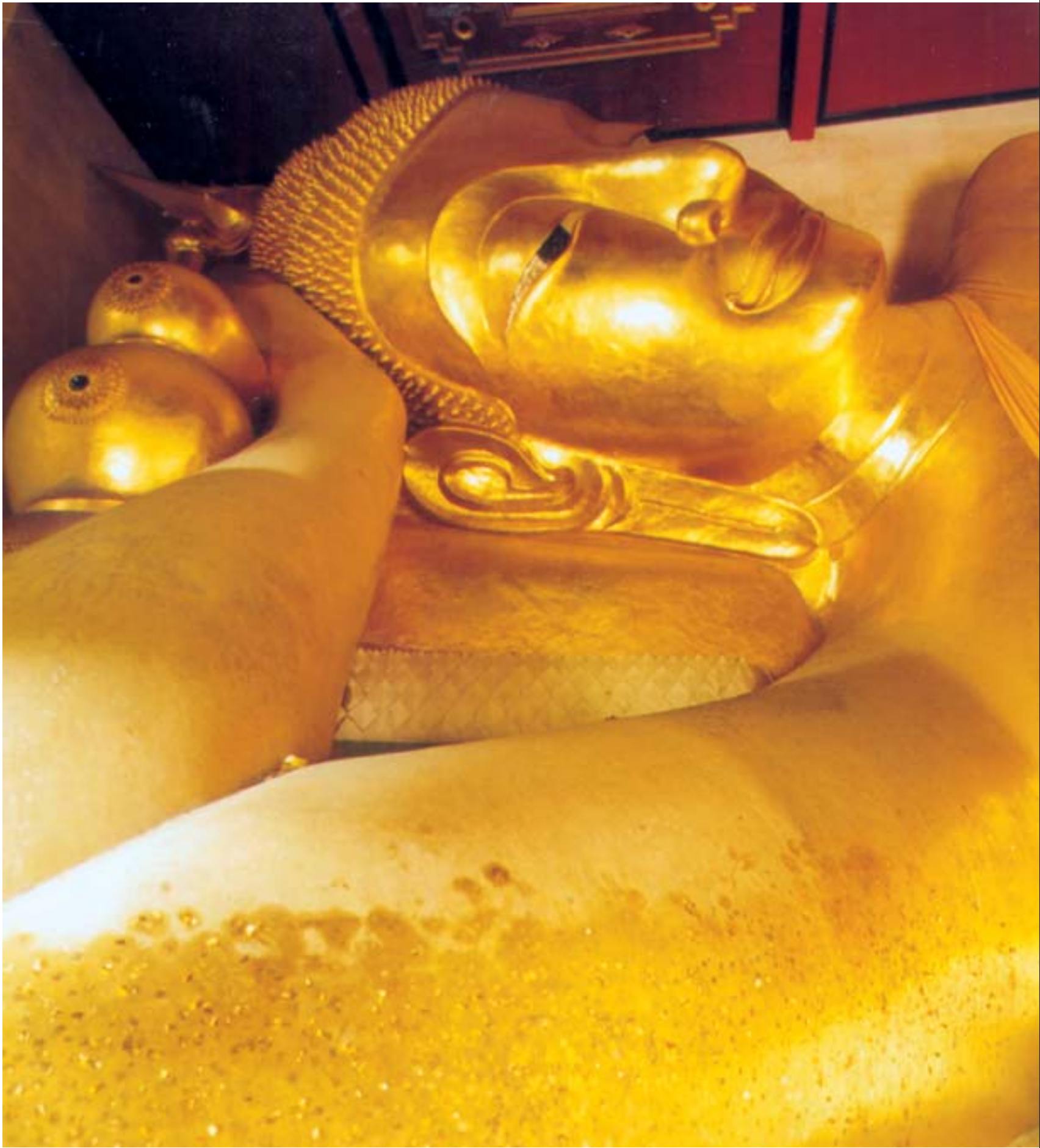
มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

เนื่องในวาระ

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน)

มอบทองคำครบ ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านดอลลาร์

เข้าสู่ห้องพระคลังหลวง

พุทธโอวาท

“

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย !

เราไม่ขัดแย้งกับโลก แต่โลกย่อมขัดแย้งกับเรา

ผู้กล่าวเป็นธรรม ย่อมไม่ขัดแย้งกับใครๆ ในโลก

สิ่งใดที่บังเกิดขึ้นในโลกสมมุติว่าไม่มี

แม้เราก็ก้าวสิ่งนั้นว่าไม่มี

สิ่งใดที่บังเกิดขึ้นในโลกสมมุติกล่าวว่ามี

แม้เราก็ก้าวสิ่งนั้นว่ามี ฯ

”

(สุ. ส. ขนฺธ. หน้าที่ ๑๖๙)

หลวงตามหาบัว มหัทศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

“

ในคนร่อยคนจะมีคนกล้าสักหนึ่งคน
ในคนพ้นคนจะมีบัณฑิตสักหนึ่งคน
แต่ไม่อาจพูดได้ว่า

ในคนแสนคนจะมีคนที่เสียสละสักคนหนึ่งได้หรือไม่ ?

ในยามคับขัน ต้องการคนกล้า

ในยามเกิดเรื่องตื่นเต้นหวาดเสียว ต้องการคนหนักแน่น

ในยามมีข่าวมีน้ำสมบรูณ์ ต้องการคนรัก

ในยามมีเรื่องราวลึกซึ้ง ต้องการบัณฑิตๆ

”

สเตรสุ ชายเต สุโร	สหัสเสสุ จ ปณฺทิตโต
วากุญฺ สตสหัสเสสุ	จาเคิ ภาวติ วา น วา
อุกกุฏเจ สุรมิจจนฺติ	มนฺตีสสุ อุกตุหฺลํ
ปิยํ อนนฺนํ จ ปานญจ	อตฺเถ ชาเต จ ปณฺทิตํ ๑

“

เรารักชาติไทย
รักพระมหากษัตริย์ของชาติไทย
เราไม่รักสิ่งที่เป็นภัย
ต่อพระมหากษัตริย์และชาติไทย

”

(วาทะหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๖
เวลา ๘.๓๐ น. วัดป่าบ้านตาด)

.....

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช
และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ ณ
สวนแสงธรรม เพื่อทรงนมัสการ หลวงตามหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน พร้อมกับถวายคอลลาร์และจตุปัจจัย
ไทยทานเข้าโครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว
ญาณสมฺปนฺโน เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑
เวลา ๑๘.๓๐ น.

.....

“

...เป็นประธานฝ่ายฆราวาส
ในการทอดผ้าป่าช่วยชาติมาตลอด
ถ้าจะให้บอกอะไรกับคนไทยบ้าง
ก็ขอใช้คำของหลวงตามหาบัว
ฝากกันไปบ้างว่า ทุกอย่างสำคัญที่ใจ
ถ้าใจดีแล้วทุกอย่าง
มันจะค่อยๆดีตาม

”

(ศ.ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัย-
ลักษณ์ อัครราชกุมารี โปรดเกล้าฯ พระราชทาน
ให้สัมภาษณ์ในนิตยสาร People ฉบับเดือน
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓)

.....
ศ.ดร. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัย-
ลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเป็นประธานในพิธีทอด
ผ้าป่าโครงการช่วยชาติฯ และมอบทองคำ-ดอลลาร์
(ครั้งที่ ๓) ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง เมื่อ
วันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔
.....

สารบัญ

๑๓	ความนำ	๕๕	นิมิตถึงชาติไทย
๑๖	สำนึกคุณ	๕๖	พิจารณาว่า “โล่งและปิดตัน”
๑๗	บทนำ	๕๘	นิทานเรื่องช้างและแมว
๑๙	สดุดีมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่	๕๙	“นกต่อ” เหตุเริ่มต้นช่วยชาติ
๒๒	ดินแดนอริยธรรม	๖๐	“เราได้พยานแล้ว”
๒๖	พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนาศรม	๖๑	สายค่ายันชาติ
๒๙	ศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต	๖๒	สายกรรมในชาติปางก่อน
๓๕	ครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย	๖๔	ชะตากรรม ๓ อย่าง
๓๗	เพื่อประโยชน์สุขทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย	๖๕	เปิดตัวในบุญประทายข้าวเปลือก
๓๘	นิมิตได้ต่างหูทองคำ	๖๖	นั่งหลับตาอยู่ในป่ารู้เห็นทุกอย่าง
๔๐	ท่านพระอาจารย์มั่นทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า	๖๗	ประสบอุบัติเหตุ
๔๑	นิมิตหะรอบเมืองทองคำธรรมชาติ	๖๘	เจ้าฟ้าหญิงนำพานดอกไม้ถวายเยี่ยม
๔๒	ท่านพระอาจารย์มั่นแก้จิต ๓ วาระ	๖๙	จะตายหลายครั้งแต่ไม่ตาย
๔๓	จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๑	๗๐	เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเปิดโครงการช่วยชาติ
๔๔	นิมิตสรนน้ำพระพุทธรูปทองคำ	๗๒	สอนให้ภิกษุกตัญญูทเวที
๔๘	ยาพระอรหันต์	๗๔	ศิษย์นำตาลอ ๒๕๔๓
๕๓	จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๒	๗๕	ทำพินัยกรรมยกเงินเข้าพระคลังหลวง

๗๖	จะเซ็นพินัยกรรมก่อนตาย
๗๗	พระศาสนาเป็นผู้นำ
๗๘	ปฏิบัติการรักษาจริง
๗๙	เจ้าฟ้าหญิงขอเป็นบุตรบุญธรรม
๘๑	ธรรมคำแผ่นดิน
๘๒	มีสมบัติก็ไม่มีสุขถ้าไม่มีธรรม
๘๓	ธรรมปกครองชาติ
๘๕	อาวุธลับนักรบธรรม
๘๘	คลังหลวง และ พ.ร.บ.สงฆ์
๙๒	การรวมบัญชี...ทางเดินของเปรต
๙๕	ขอให้ชาวไทยช่วยกันรักษาค้างหลวง
๙๘	พ.ร.บ.สงฆ์ หลวงตาบัวออกสนามเอง
๙๙	สังฆสามัคคีครั้งที่ ๑ “ด้าน พ.ร.บ.สงฆ์”
๑๐๒	สังฆสามัคคีครั้งที่ ๒
๑๐๖	ประวัติการณ์ของพระกรรมฐาน
๑๐๗	พระธรรมวินัยสมบูรณ์ไม่บกพร่อง
๑๐๘	ฆ่าหลวงตา

๑๑๐	ลอบฆ่าหลวงตา
๑๑๑	ถ่มน้ำลายรดฟ้า ปาฐลีทวนลม
๑๑๓	มหัศจรรย์คลังหลวง
๑๒๐	มหัศจรรย์ ๒ วัน สามแสนห้าพันล้าน
๑๒๖	รู้ภายใน
๑๒๗	ไม่มีหลวงตา ไม่มีวันนี้
๑๒๙	ผลของเงินบริจาคช่วยชาติ
๑๓๐	คุณทองก้อน ประสัมพันธ์โครงการช่วยชาติ
๑๓๘	วัตถุมงคลแห่งชาติ

บทเพลงประกอบสารคดี
หลวงตามหาบัว มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

๑๕๐	มหาบุรุษ, ธรรมคำจุนโลก
๑๕๑	จิต, พระอยู่ที่ใจ, ข้าแผ่นดิน
๑๕๒	บทเพลงพระอรหันต์, สู้เพื่อไทย
๑๕๓	ต้นใจงาม, หัวใจทองคำ

ความนำ

สิ่งที่ควรเข้าใจก่อนอ่าน

หนังสือ “หลวงตามหาบัว มหัศจรรย์มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่” เกิดขึ้นได้ เพราะมีความลึกซึ้ง ตีพิมพ์ในองค์หลวงตามหาบัว พระผู้เฒ่าชราอายุ ๙๐ ปี พรรษา ๖๙ น้ำหนัก ๕๒ กิโลกรัม สูง ๑๖๕ เซนติเมตร

...มหาบุรุษอาชาไนย ผู้มีอนุศาสน์ปาฏิหาริย์^๑ มีจิตใจกล้าแกร่ง ตัดความเส่นหาเสมือน คนหักก้านบัวไม่เหลือใย พอกพูนแนวทางแห่งสันติตามเบื้องบาทพระศาสดา ...ไม่ติดในลาภยศ นิินหา สรรเสริญ เสมือนลมไม่ติดตาข่าย ใบและดอกปทุมชาติไม่ติดน้ำ กุมบังเหียนเป็นผู้นำและ ให้ไม่รู้จบจนกระทั่งกายสลาย ฯลฯ ...เป็นแรงผลักดัน

หนังสือเล่มนี้จะนำท่านทั้งหลายเข้าไปสู่ความจริงแห่งเหตุผลทั้งมวล ในการช่วยชาติขององค์ หลวงตา ดังคำที่ว่า “**หางของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง สองประทีปในที่มืด ให้ผู้มีนัยตามองเห็น**” ทำให้คนที่ไม่รู้ต้องได้รู้ หรือคิดผิดให้คิดเสียใหม่ เป็นเครื่องเตือนใจ มนุษย์ กิเลสหนาปัญญาหยาบ มีบาปในตนอยู่แล้ว กรุณาอย่าทำบาปไปมากกว่านี้อีกเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดมีจิตคิดบังอาจปราชัย ก็เท่ากับว่า แหะชาลงไป ในหม้อนรกตั้งแต่ยังไม่ตาย

มีคนบางคนที่อยู่ในภาวะแห่งความเห็นผิด แล้วดำเนินทิโตนานผู้ที่สร้างมหาคุณให้แก่ชาติ การดูหมิ่นพระอรหันต์บุคคลผู้มีคุณูปการเห็นปานนี้ ย่อมก่อให้เกิดบาปกรรมอันใหญ่หลวง เพราะเหตุ แห่งความเห็นผิด จะสักก็ร้อยก็พันภาพชาติ ที่จะต้องไปชดใช้กรรมอันเผ็ดร้อนในอบายภูมิ^๒

หากว่าหนังสือเล่มนี้ พลิกจิตตอกุศลของใครบางคนที่มีต่อองค์หลวงตา ได้กลับกลายเป็น ศรัทธาเลื่อมใส เพียงหนึ่งคนที่หลุดพ้นจากพันธนาการแห่งความเข้าใจผิด ลดทิฏฐิมานะยกมือ กราบขออโหสิกรรม นุดลากตัวเองขึ้นจากหล่มลึกคือนรกอเวจี ถึงความสะดุ้งกลัวต่อบาป ให้ได้ คิดว่า ต่อไปจะทำอะไรกับใครก็ต้องระมัดระวัง แม้กระทั่งคนธรรมดาสามัญหรือสัตว์เดรัจฉานก็ตาม อาณิสสรย์ย่อมมีมหาศาลแน่นอน

สำหรับผู้ที่เห็นถูกต้องมีปัญญาศรัทธาแจ่มชัด จะมีแต่ความดีมีค่ากำซาบลึกซึ้ง ...ในการกระทำ ...ในบุญบารมี เกาะติดกายใจไม่มีวันเสื่อมคลาย มหาชนทั้งหลายจึงสยบศิโรราบ...หมอบกราบราบ เทบเคียรเกล้าทุกอณูแผ่นดินแทรกเข้าไปคารวะท่าน สิ่งที่องค์หลวงตาทำตั้งแต่ต้นจนถึงขณะนี้ เป็น เรื่องที่พิสดารให้เห็นหมด ไม่สามารถโต้แย้งได้เลย ระยะเวลาห้าปีกว่าที่ท่านช่วยชาติ ท่านพูดอย่างไร

๑ ปาฏิหาริย์

ปาฏิหาริย์ คือสิ่งอัศจรรย์ ๓ อย่าง

๑. อิทธิปาฏิหาริย์แสดงฤทธิ์ได้เป็นอัศจรรย์
๒. อาเทศนาปาฏิหาริย์ดัดใจหายใจได้เป็นอัศจรรย์
๓. อนุศาสน์ปาฏิหาริย์การสั่งสอนมีเหตุผลดีเป็นอัศจรรย์

๒ อบายภูมิ

อบายภูมิ คือโลกที่ปราศจากความสุข มี ๔ อย่างคือ

๑. นิรยภูมิ โลกนรก
๒. เปตติวิสัยภูมิ โลกเปรต
๓. อสุรกายภูมิ โลกอสุรกาย
๔. ตีรัจฉานภูมิ โลกเดียรฉาน

วันนี้ได้เป็นอย่างนั้นไม่ผิดเพี้ยน คนอย่างเราๆ ท่านๆ ซ้ำวันก็แปรเปลี่ยนแล้ว เพราะกระแสโลกยุคโลกาภิวัตน์มันผันผวนให้ชวนเซ

หลงตาได้ปลดแอกอันตรายคือหนี้สินของชาติ ที่คำคอครูตสีครอบงำจิตใจของชาวไทยให้ชอกช้ำระทมบ่มหนอง เสมือนแอกคู่บนคอโค ตัวที่เดินอยู่ในทุ่งกว้างอันเว้งว่าง บัดนี้! ถูกปลดแล้วปวงชนชาวไทยเป็นอยู่อย่างมั่นคง มีศักดิ์ศรี ได้เสรีภาพทางกาย วาจา ใจ แจ่มใสเบิกบานอันหาขอบเขตมิได้

เมตตาที่ท่านมอบให้ มิใช่มอบให้เพียงคนๆ เดียว แต่ทำให้ชาติ ทำให้โลก บุญกุศลที่ท่านพาดำเนิน ประหนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนเราว่า **สัตว์โลกต้องมีความเป็นอยู่ด้วยบุญ ต้องร่วมคิด ร่วมทำงานด้วยความสามัคคี มีความเสียสละถึงจะประสบผลสำเร็จได้**

เงินทุนสำรองของชาติไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นสมบัติที่คนทั้งชาติร่วมกันเป็นเจ้าของ มีคุณมหาศาลทางด้านจิตใจ ชาติเป็นหน้าที่ของทุกๆ คนที่จะต้องช่วยกันรักษา ประกาศก้องให้โลกได้รู้ตระหนักว่า **การสั่งสม พอกพูน ไพบูลย์ในบุญกุศลคุณงามความดีนี้ มีความหมายมากเท่าใด การเสียสละเป็นประโยชน์ใหญ่หลวงเพียงไร การใช้บุญกุศลคุณงามความดีเป็นประทีปส่องทางทำงาน ไม่ได้ใช้ธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ใช่การเรียไรเข้ามาแล้วจะช่วยเหลือประเทศชาติ แต่ท่านสอนให้คนทุกคนรู้จักใช้มโนสำนึก อันมีความจงรักภักดีเป็นเครื่องดูด้อมถึงชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีเหตุผลเบื้องต้นคือ จิตใจที่เหนือวัตถุ แล้วจึงนำมหาชนสู่ประทีปธรรมสร้างทางสว่างร่วมกัน นั่นคือการสละทรัพย์สมบัติที่พร้อมพรั่ง เพื่อความเป็นหนึ่ง**

มีคนจำนวนมากหลาย ได้นำเงินและทองคำอันเป็นสมบัติของตนและของปู่ย่าตายายที่เก็บออมมาเป็นเวลานานปีเข้าร่วมสมทบ เกาะติดบุญด้วยจิตใจอันดีมีค่าเสมอมีเสถียรซึ่ง หัวใจที่เสียสละสิ่งที่ตนหวงแหนได้นั้น เรียกได้ว่า **“หัวใจทองคำ”** เป็นศรัทธาที่บริสุทธิ์สะอาดแท้ ค่าของศรัทธาที่ร่วมสร้างมหาบุญในครั้งนี้ใช้เงินซื้อไม่ได้ เพราะเป็นวิวัฒนาการทางด้านปัญญา

การร่วมสร้างมหาบุญกับมหาบุรุษ ที่มีมหาชนห้อมล้อมจ้องมอง ผู้ที่ได้มารู้ ได้มาดู, มาเห็นในอากัปกิริยา มองให้ดูด้อมซึ้งคุณงามความดีของท่านเข้ามาภายในใจตน จะดีมีค่ากำซาบลึกซึ้งเข้าไปอีก

ในชนหมู่มากนั้นไม่มีสายตาคู่ใดเลย ที่จะประสงค์ขอรูปเหรียญวัตถุมงคล หรืออะไรก็ตามที่ผิดหลักธรรม จะมีก็แต่ความดีมีค่าในธรรมที่ท่านอบรมสั่งสอน สอนให้ผู้คนรู้จักใช้ปัญญาคิดพิจารณาหาเหตุผลในทุกเรื่อง มิได้สอนแนะนำให้ทุกคนมานั่งสมาธิเรียงกันเป็นตับๆ ไก่ๆ เพราะแสงสว่างคือบุญญาบารมี เป็นแสงสว่างที่ทุกคนต้องจุดขึ้นเอง เป็นแสงสว่างที่สงบระงับในตัวตน มิใช่การกระทำอย่างแพะชัน อันเป็นความนิยมของชาวโลก

หลงตาท่านใช้จิตพิจารณาตรวจตราด้วยจักษุญาณอันส่องใสในญาณวิถีดุจ ก็มีแต่เหตุให้เกิดความเมตตาสงสาร ยิ่งพิจารณาเจาะจงเข้าไปภายในก้นบึ้งของหัวใจสัตว์มนุษย์ ยิ่งทราบว่ **“คนนี้เป็นอย่างนี้ คนนั้นเป็นอย่างนั้น ต่อไปจะเป็นอย่างนั้นๆ”** ก็ก่อให้เกิดความสลดสังเวชจิต

เวทนาสงสารเป็นกำลัง สุดที่จะประมาณได้ เพราะนี่คือ
มนุษย์ที่ทุกข์แล้วทุกข์เล่าซ้ำซาก น่าเบื่อหน่าย!

คิดดูเถิด! ถ้าเราทั้งหลายมีความเห็นผิด คิดเอาใจออก
ห่างจากพระอรียเจ้า ซึ่งมีอยู่จริงเป็นสิ่งมหัศจรรย์เคลื่อนที่
ได้ พวกเราจะเป็นมนุษย์เช่นใด ประเทศชาติจะก้าวไปใน
ทิศทางใด ผู้นำประเทศจะเก่งแค่ไหน ประชาชนก็ย่อม
เดือดร้อน เพราะไม่ทราบมหาเหตุอย่างแท้จริง

เพราะเหตุอะไรที่ทำให้ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต
ทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าเป็นเวลา ๖๔ ปีว่า หลวงตามหาบัว
จะทำประโยชน์ใหญ่ให้ชาติและศาสนา คำพูดในตอนนั้น
หมู่ชนผู้มีตบอดเมื่อได้ฟัง คงอดหัวเราะไม่ได้ กลายเป็น
เรื่องตลกแท้เทียว แต่มาวันนี้ทำไม่ถึงถูกต้องแม่นยำนักหนา
นี่คือความวิเศษมหัศจรรย์ของผู้บรรลุนิพพานวิเศษ

หนังสือเล่มนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อจารึกเกียรติคุณของ
หลวงตามหาบัวให้ผู้คนได้รับรู้ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

ยังจับต้องได้ เป็นสังฆรัตนะที่บันดาลสุขแก่มวลมนุษย์ ให้เห็นเต็มตา สัมผัสเต็มใจ จดจำภาพ
จารึกไว้ในใจได้โดยง่าย เพราะในโลกยุคปัจจุบัน พระแบบนี้จะไม่มีอีก และจะไม่มีอีกแล้ว มอง
ท่าน ขอจงเก็บภาพเอาไว้ในห้วงลึกแห่งความทรงจำ

ครั้นเมื่อห้วงเวลาอันมีค่านี้ผ่านไป เราจะไม่มีวันได้พบเห็นพระผู้ทรงคุณเห็นปานนี้ได้ง่าย จะ
ไม่ได้เห็นอุบายอันละเอียดอ่อนลึกล้ำที่วางแผนเป็นชั้น ๆ เพื่อให้เราได้ร่วมสร้างบุญประพาศธรรม
อย่างนี้อีกแล้ว

ฉะนั้นเมื่อท่านผู้ใดได้อ่าน สามารถพลิกจิตที่คิดให้ตรง นำตนเข้าสู่ทางที่ถูกต้อง ย่อมเป็น
สิ่งที่น่าอนุโมทนาเป็นที่ยิ่ง เพราะถึงแม้หลวงตาจะเคยพูดไว้ว่า

**“เราไม่เคยคิดจะเอาบาปเอากรรมกับใคร คำพูดสอนหนักเบาแค่นี้ก็เพื่อตีเกลสที่อยู่ใน
ตัวบุคคลนั้น ๆ ไม่ได้เกลียดชังใครเป็นส่วนตัว ถ้าผู้ใดรับได้ก็เป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเอง ที่ดูด่า
ว่ากล่าวตักเตือนอบรมสั่งสอนนั้น ก็ด้วยอำนาจแห่งความเมตตาสงสาร ไม่อยากให้เขาทำในสิ่งที่
ไม่ดี”**

หลวงตามหาบัวกุมบังเหียนเป็นผู้นำช่วยชาติเป็นงานใหญ่โตเพียงไร แต่มโนปณิธานของ
หลวงตาก็ยังคงเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ให้พระภายในวัดป่าบ้านตาดยุ่งเกี่ยวกับงานทางโลก
เน้นให้เดินสายวิปัสสนาธุระ สอนประชาชนพระเถรมุ่งตรงสู่ประตุมรรคผลนิพพานอย่างเดียวเท่านั้น...
เพียงเท่านั้นจริง ๆ ✨

สำนึกคุณ

หลวงตามหาบัว... มหาบุรุษผู้ไม่ลืมคุณแผ่นดิน แม่เพียงเลี้ยงเมตตาที่เหยียบย่าง ฝ่าอันตราย หักงกรรมแห่งสังสารวัฏคือการเทียวเกิดเทียวตายได้แล้ว ก็ไม่ลืมผู้ยากไร้ที่อยู่เบื้องหลัง

มหาบุรุษผู้รักดีแผ่นดินเอ๋ย!!! “แม่ท่านขอขาดก็ไม่ทิ้งพวกเรา”

แม่ในคืนที่เหน็บหนาว ในวันที่ร้อนผ่าว ในคราวที่ฝนฟ้าคะนอง ท่านก็ไม่ลืมเสียงร่ำร้องแห่ง ส่ำสัตว์ผู้ทุกข์ทน.. กายท่านก็กายเนื้อ ฉันทตอาหารเพียงวันละน้อย จิบอาหารพออุ่นกายได้มีแรง แสดงธรรม

เสียงเทศนาธรรมและเสียงหัวเราะอารมณ์ดีของท่านเป็นพลังที่ยิ่งใหญ่ ยึดชีวิตของพวกเรา ไปได้อีกหนึ่งวัน กำลังใจมหาศาลเพียงอย่างเดียว ฝ่าพายุสังขารที่บอบช้ำ ชนะความเจ็บป่วยและ เหนื่อยล้า

...น่าอัศจรรย์!... ถึงกายของท่านจะป่วยอดแอดไป แต่ใจของท่านไม่ป่วยด้วยเลย เทียวจาริกเป็นแสนโยชน์ เทศนาโปรดทุกวัน คำเทศน์ทุกถ้อยคำนั้น ถูกตอบสนองด้วยศรัทธาแท้ไม่ หวั่นไหว ไม่เอาอะไร ไม่หว่างอะไร นำปัจจัยมาเพื่อรักษาแผ่นดินถิ่นเกิด และบรรลุลุธรรม

ท่านนำสรรพสิ่งที่เป็นของแท้มาแจกแจง หอบสังขารอันร่วงโรย โปรยธรรมะจากใจ อย่างบาท สู่ถิ่นที่มีศรัทธา เทศนาหาทองคำมาค้ำจุนชาติ

ข้าแต่ท่านผู้ยิ่งใหญ่แต่ต้องทนทุกข์! สละเกินมนุษย์ที่แข็งแรงและมั่งคั่ง ชายฉิวที่พลัวไหว กวาดทุกข์ให้ทุกถิ่นที่ หลับตื่นทุกคืนมีภาวณาเมตตาสัตว์ นัยตาที่ห้าวหาญกับสังขารที่แก่ๆ ไม่มี เลยก้อแท้ แม่ก้าวเดียวสู้ไม่ถอย

ข้าแต่ท่านสมณะศากยบุตรพุทธชินโรส! พวกเราทั้งหลาย ไม่สงสัยเลยว่า ท่านได้สร้างบุญ กรรมอันใดไว้ ถึงได้เป็นที่พึ่งของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พวกเราสยบท่านแล้วจึงคลาดแคล้ว ประสพสุข หม่อมมหาชนได้สร้างทุกข์ บรมสุขท่านนำทาง

นี่คือหลวงตามหาบัว... มหาบุรุษผู้สร้างมหาคุณอันยิ่งใหญ่ ท่ามกลางความเงียบแห่งบทธรรเสริญ ก้าวเดินตามรอยบาทพระศาสดาอย่างแท้จริง

ด้วยความสำนึกคุณสุดที่จะประมาณได้

ศิษยานุศิษย์

๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๖

บทนำ

สังฆรัตนะอุบัติขึ้นให้แสงสว่างแกโลกปัจจุบันแล้ว.....

พระราชเจ้าผู้ทรงทศพิธราชธรรมทรงอุปถัมภ์ภิกษุสงฆ์พระพุทธศาสนาแล้ว..

ธงทิวแห่งผ้าป่าช่วยชาติถูกยกขึ้นโบกสะบัดทั่วสยามประเทศแล้ว...

ธรรมเกเรีก็ก้องปानเสียงฟ้าคำรามย่ำทั่วปฐพีมณฑลไทยแล้ว..

ดอกบัวคือดวงใจสาธุชนเบิกบานแล้ว....เพราะได้รับแสงสุรย์คือพระสัทธรรม...

สังจะแห่งชีวิตถูกตีแผ่..ชี้แจง..แสดง..เปิดเผยแล้ว...ด้วยสาวกบารมีญาณ...

มรรคอันชอบปฐลาดด้วยนานาสักการะ งามทั้ง เบื้องต้น...ท่ามกลาง...และที่สุดได้สร้างขึ้นแล้ว..

น้ำใจอันหล่ออกด้วยธรรมปีติ ได้รับการรองรับด้วยภษณะคือดวงใจสาธุชนแล้ว...

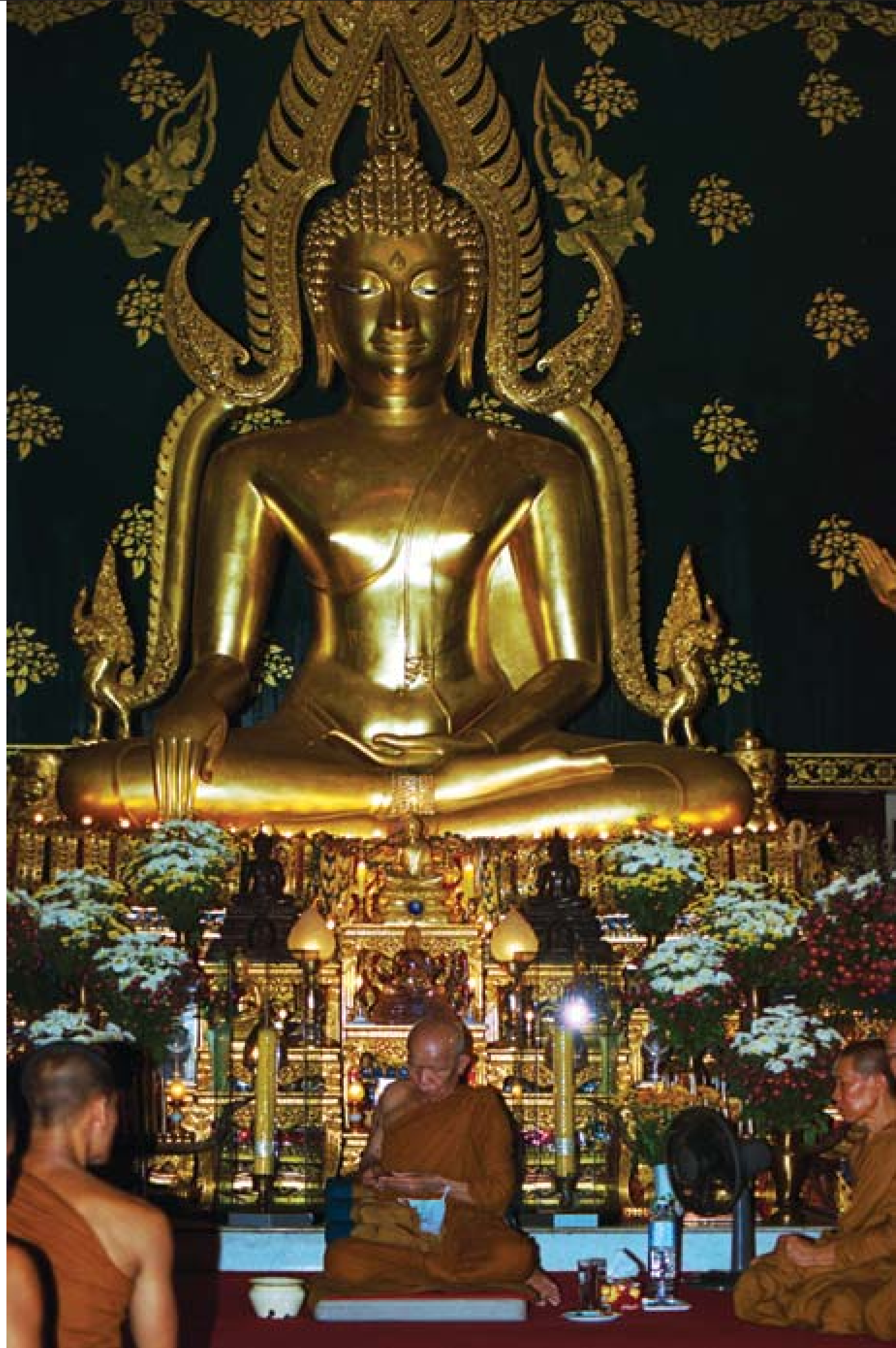
สายธารแห่งความกรุณา มหาทานอันยิ่งใหญ่ ได้หลังรินทั่วแผ่นดินไทยแล้ว...

น้ำพระพุทธมนต์ได้ชโลมใจที่เศร้ามองให้หายจากความขลาดเขลาแล้ว.....

มหาพันธนาการคือหนี้สินกองมหิมา ในอุ้งหัตถ์พญามาร ที่รี้งรัดมัดผูกมหาบุรุษแก้หลุดแล้ว

มหาบุรุษยอดนักรบธรรม เข็ดธงชัยขึ้นสู่ยอดแห่งเจดีย์ทอง ทำลายงล้ออันทารุณแห่งวิภูษะ

สาธุการ อนุโมทนาการ กระหึ่มปานว่าพญามารครวญครางจะแด่ดินสิ้นฤทธิ์.....

สดุดีมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

สิ่งที่ไม่เคยเกิดไม่เคยมี ในยุคนี้ มาบัดนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว
นั่นคือ “มหาบุรุษผู้ภักดีแผ่นดิน”

พระพุทธองค์ ตรัสแก่พระสารีบุตรไว้ว่า

“ดูก่อนสารีบุตร ที่เราเรียกว่า “มหาบุรุษ ๑”

เพราะเป็นผู้มีจิตหลุดพ้นแล้ว

เราไม่เรียกว่า “มหาบุรุษ” เพราะเป็นผู้มีจิตยังไม่หลุดพ้น

เราตถาคตย่อมเรียก กล่าว สำคัญ บอก เห็น บัญญัติ

ภิกษุนั้นว่า เป็นมหาบุรุษ คือ

เป็นอัครบุรุษ บุรุษสูงสุด บุรุษวิเศษ บุรุษเป็นประธาน

อุดมบุรุษ บุรุษประเสริฐ”

...ในรอบหลายศตวรรษที่ผ่านมา ความมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่
อันเนื่องมาจากการบรรลุผลที่ยิ่งใหญ่ในทางพระพุทธศาสนา มี
ปรากฏให้เห็นมหาบุรุษแห่งโลกไม่มากนัก

คติของมหาบุรุษพุทธเจ้า ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักได้เป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ ...ถ้าออกบวช จักได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ผู้มีหลังคาคือกิเลสอันเปิดแล้วในโลก

คติของมหาบุรุษพุทธสาวก ...ถ้าอยู่ครองเรือน จักเป็นผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์ยศ ...ถ้าออกบวช
จักได้เป็นพระอรหันต์ ...ผู้สิ้นกิเลส

มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค คือผู้วางเปล่าจากอุปาทานทั้งมวลปรากฏขึ้นแล้ว บุคคลเช่นนี้จะ
ไม่มีปรากฏให้เห็นที่ใดในโลก เวลานี้ได้ปรากฏแล้วต่อหน้าสาธารณชน ณ ประเทศไทยนี้

พระหลวงตามหาบัวผู้เป็นมหาบุรุษพุทธสาวก ตามแกะรอยของจิตถึงขั้นสุดท้ายปลายแดน
กิเลสขาดสะบั้นลง คงเหลือ!...น้ำ คืออมตธรรม... อมตธาตุ... เย็นฉ่ำ... มีแต่ความเมตตาครอบ
โลกธาตุ

...อนาคตของร่างกายนี้คือ จักทิ้งร่างนอนทับบนแผ่นดิน จักถูกทอดทิ้งปราศจากวิญญาณ
เหมือนท่อนไม้ไร้สาระประโยชน์

...สังขารวัยชราผ่าน ...วันคืนผ่านไป ...ชีวิตย่อมรุกรานถอยไป ...ถูกชราต้อนเข้าไป ...ยอม
ไม่มีวิธีป้องกัน

แต่ท่านไม่มีความหวั่นไหวต่อพญามัจจุราชที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ระดมกำลังที่มี ทำหายด้วย
วัตรปฏิบัติ โปรยปรายฝนทำใหญ่ตกทั่วแผ่นดินคือเมตตาธรรม ...ดั่งคำที่ท่านกล่าวว่า “ธรรม
ไม่มีวัย ใจไม่มีกาล”

ผู้มีปัญญาโปรดพิจารณาเหตุเถิดว่า...

มีใครบ้างในโลกยุคนี้ พุทธกาลนี้ ภาวชาติเดียวได้สละชีวิตถึงสองครั้งสองคราว ...เพื่อโมกขธรรมและเพื่อสงเคราะห์โลก

...เป็นผู้นำจิตวิญญาณของมวลมนุษยชาติเข้าสู่มรรคอันประเสริฐ

...เป็นผู้นำประโยชน์และความสุขมาให้แก่สัตว์ทั้งหลายเป็นผู้ไม่มีความตระหนี่ เลี้ยสลະบูชาธรรม

...นำจิตวิญญาณมหาชน สร้างมหาบริจาต เป็นทางผ่านแห่งนี้อนานุญอัน ยิ่ง ดำรงปฏิปทามักน้อยสันโดษ ไม่ติดขัดคลอเคลียพัวพันในมหาสมบัติกอง เท้าภูเขาเลากา

...มีเพียงยามไบน้อยเคียงกาย ภายในยามนั้นมีเพียงถุงพลาสติกใบจิ๋วห่อหมาก รััดด้วยยง หนึ่งสติ๊ก

...ไม่มีวัตถุเครื่องใช้สอยอันเป็นความนิยมของโลกติดกายติดใจเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

...ไม่มีวัตถุมงคลเป็นเครื่องล่อจิตใจมหาชนให้เข้ามากราบไหว้

...เว้นขาดจากวิชานอกเรื่องสมณะและเลี้ยงชีพในทางที่ผิด เป็นผู้มึสติลยั้งยืนไม่วันไม่แหวง

...หอบสังขารชั้นธ้ออันกรอบเกรียม ต้องขนาบคาบค้ำไว้ด้วยมหาสติมหาปัญญา

...บากบั่นสู่คาม นิคม ชนบท ราชธานี สุราษฎร์นครอันโอ้อ่าของกษัตริยาธิราช

...มีเพียงพระธรรมเทศนาและจิตใจอันเป็นมงคลเท่านั้น
แจกจ่ายแก่สาธุชน

...จากหนึ่งสลึง หนึ่งบาท คนหนึ่งสู...อีกคนหนึ่ง คน
แล้ว..คนเล่า เป็นมหาชน มหาทาน มหาบริจาค มหากุศล
กองบุญใหญ่ที่ไม่มีใครคาดคิดได้

มหามรรคปฏิบัติ อันประกอบไปด้วยองค์แปดแผ่
ไพศาลไปทั่วทุกทิศ

มหาบุรุษ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษอุบัติขึ้น เพื่อเป็นที่พึ่ง
ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

คำสมมุติของชาวโลก ที่จะเอิ้นเรียก ยกคุณบูชาธรรม
ของมหาบุรุษนั้นว่า “มีประมาณเท่านั้นเท่านั้น” ไม่อาจกำหนด
ได้เพราะไม่อยู่ในข่ายแห่งสมมุติบัญญัตินั้น

คำว่า “**ประวัติศาสตร์**” เป็นเพียงส่วนหนึ่งแห่งเลี้ยวเรื่อง
ที่มวลมนุษยชาติพึงรู้ได้ด้วยปัญญาสามัญ แต่วิถีจิตที่กล่าวมา
ข้างต้นนั้นครอบคลุมแดนโลกธาตุ ถ้าจะพึงเรียกว่า
“**ประวัติศาสตร์**” ก็คงน้อยไปในธรรมชาติแห่งสรรพสิ่งที่ เป็น
“**ธรรมธาตุ**”^๒ ❀

๑ มหาบุรุษ

ธรรมของมหาบุรุษ ๔ ตามทัศนะของพระตถาคตเจ้า

๑. พุทชนหิตาย เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขแก่
คนมาก
๒. ฃบายปฏิญญาปิตา เป็นผู้ให้คนเป็นอันมาก ดำรง
อยู่ในฃญาธรรมอันประเสริฐกล่าวคือ กัลยาณธรรม
และกุศลธรรม
๓. ยั วิตถกั อากงขติ วิตถเกสุ เป็นผู้จะตรีกสิ่งใด
ก็ตรีกได้ ไม่จำนงจะตรีกสิ่งใดก็ได้
๔. เจโตวิสลปโต เป็นผู้ถึงความชำนาญทางใจ ใน
วิตถกถคือทางแห่งการตรีก

๒ ธรรมธาตุ

“ตถาคตย่อมรู้แจ้งแทงตลอดธรรมธาตุแล้ว ความรู้ทั้งปวงจึงแจ่มแจ้ง
แก่ตถาคต”

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุที่ธรรมธาตุนั้น ตถาคตแทงตลอดแล้วอย่าง
ดีด้วยประการฉะนี้แล ฉะนั้น พระพุทธเจ้าที่ล่วงไปแล้ว ปรีณิพพานแล้ว ตัด
ธรรมเป็นเหตุทำให้เห็นชัดได้แล้ว ตัดวัฏฏะได้แล้ว ครอบงำวัฏฏะได้แล้ว ล่วง
สรรพทุกข์แล้ว ตถาคตย่อมระลึกถึงได้ แม้ได้โดยพระชาติ แม้โดยพระนาม
แม้โดยพระโคตร แม้โดยประมาณแห่งพระชนมายุ แม้โดยคู่แข่งพระสาวก
แม้โดยการประชุมกันแห่งพระสาวกว่า แม้ด้วยเหตุนี้ พระผู้มีพระภาค
เหล่านั้นจึงมีพระชาติอย่างนี้ จึงมีพระนามอย่างนี้ จึงมีพระโคตรอย่างนี้
จึงมีศีลอย่างนี้ จึงมีธรรมอย่างนี้ จึงมีปัญญาอย่างนี้ จึงมีวิหารธรรมอย่างนี้
จึงมีวิมุตติอย่างนี้ ฯ

ดินแดนอริยธรรม

ณ วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภายในขอบเขตแห่งชั้นทสี่มาอารามที่มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า **“เกสรศีลคุณ”** ถูกสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๘ สาเหตุเพื่อโปรดและสนองคุณมารดาผู้ให้เกิด

อารามป่าแห่งนี้ร่มรื่นอบอวลไปด้วยกลิ่นศีลธรรมของสมณะผู้อยู่อาศัย และกลิ่นแมกไม้หนานาพันธุ์น้อยใหญ่ที่รายรอบทั่วบริเวณ ๑๖๐ กว่าไร่ มีศาลาไม้หลังพอประมาณ ใช้ทำกิจสงฆ์และสำหรับต้อนรับประชาชนญาติโยม ที่หลั่งไหลคราคร่ำมาไม่ขาดสาย

ในยามดวงอาทิตย์อุทัย... ภาพแห่งพระมหาเถระผู้เฒ่าผู้มีอายุก้าวผ่านปูนปลายปัจฉิมวัยรูปหนึ่ง ซึ่งทุกคนเรียกติดปากว่า **“หลงตามหาบัว”*** เดินคุ่มเพื่อจาริกบิณฑบาตโปรดเวไนยนิกรเพียงลำพัง มีผู้คนคอยตักถวายอาหารเป็น

แห่ง ๆ เป็นภาพที่คุ้นตาของประชาชนที่เลื่อมใสอยู่เสมอ เพราะนี่คือ ทัสสนานุตตริยะะ ...การเห็นอย่างยอดเยี่ยม

หมู่พระภิกษุห่มครองผ้ากาสาเยะ ๒ ชั้น สีมอมงคล้าเดินสำรวจเพื่อจาริกบิณฑบาตอย่างรวดเร็วเป็นทิวแถว มีความมุ่งมั่นเดินตามรอยแห่งพ่อแม่ครูอาจารย์

เสียงเทศนาธรรมในตอนเช้า... กล่อมเกลาจิตใจประชาชน...วันแล้ว... วันเล่า... มิได้ขาด

ส่วนบนศาลานั้น เปิดโล่งกว้าง เป็นที่ประดิษฐานพระประธาน ภาพบุชาของพระบูรพาจารย์คือ ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนตสีโล ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (ชื่น) พระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล)

* เป็นฉายานามที่ท่านชอบมาก ถึงขนาดที่ท่านยืนยันว่า ถ้าใครเรียกว่า “หลงตา” นี้ พอได้ยืมมันหวานจับจิตจับใจ

พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร พระอาจารย์ขาว อนาลโย ท่านพ่อลี ธมฺมธโร และพระธาตุของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งเป็นอาจารย์ของหลวงตาข้างศาลามีโรงไฟสำหรับซักย้อมจีวร โรงฉันท้ำปานะ ฯลฯ ถัดจากนั้นไป มีโกดังใหญ่ สำหรับเก็บของไว้แจกทาน นอกกำแพงด้านหน้าวัด มีกำแพงรายรอบอีกชั้นหนึ่ง เนื้อที่จำนวน ๑๔๐ ไร่ มีศาลาหลังใหญ่สร้างขึ้นใหม่แบบเรียบง่ายเพื่อใช้ในวาระโครงการช่วยชาติ ถัดไปเป็นเมรุก่ออิฐเล็ก ๆ ที่หลวงตาสั่งให้สร้างขึ้นสำหรับเตรียมเผาศพขององค์ท่านเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ (แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย)

ความเงียบ ความสงบ และสมณะ คือ บรรยากาศของวัดป่าบ้านตาด ที่มีพระหลวงตามหาบัว เป็นเจ้าอาวาส มีพระสงฆ์มาจำพรรษาอยู่กว่า ๕๐ รูป ต่างผลัดเวรกันมาดูแลทำความสะอาด พระรูปใดที่ไม่มีหน้าที่ หลังจากฉันเช้าเสร็จแล้วจะไปปฏิบัติธรรมอยู่ในกุฏิที่ปลูกอย่างเรียบง่ายในป่า ห่างกันพอประมาณ

กุฏิของพระเถรเป็นกุฏิแบบเรียบง่าย พอแก่การบังแดดลม ฝน สูงจากพื้นดิน ประมาณ ๑ เมตร เพื่อกันการรบกวนจากสัตว์เลื้อยคลาน ฯลฯ และความชื้นจากดิน

๑. ภาพถ่ายทางอากาศของวัดป่าบ้านตาด (พ.ศ. ๒๕๓๐)
๒. พระประธานในศาลาวัดป่าบ้านตาด
๓. กุฏิหลวงตามหาบัว
๔. ทางเดินจงกรมและร้านนั่งสมาธิหลวงตามหาบัว
๕. เมรุก่ออิฐเล็กๆ ที่หลวงตาสั่งให้สร้างขึ้นสำหรับเตรียมเผาศพขององค์ท่านเอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑

๑

๒

๓

ขนาดกว้างยาวเพียงพอแก่การอยู่เพียงรูปเดียว ฝาผนังใช้ผ้าจิวรเก่ากางกัน

ทุกกุฏิจะมีทางจงกรมอย่างน้อย ๑ เส้น ยาวประมาณ ๒๕ ก้าว อยู่ใต้ร่มไม้ดูร่มเย็น เป็นลานทางเพื่อปราบกิเลสตัวซีเกียจซีคร้าน **อานิสงส์ของการเดินจงกรมคือ ทนต่อการเดินทางไกล ทนต่อการบำเพ็ญเพียร มีอาหารน้อย ย่อยอาหารได้ดี ทำสมาธิได้นาน**

กุฏิแต่ละหลังห่างกันพอประมาณ มีเทือกป่าเป็นม่านกัน ปรุหนึ่งว่าอยู่ท่ามกลางป่าเพียงลำพังเดียวตายเพื่อให้สัปปายะเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณะธรรม ...พบอริยธรรม

กิจวัตรประจำวันของพระสงฆ์ที่นี่คือ ยามเช้าก่อนออกบิณฑบาต พระภิกษุสามเณรขัดถูปิดกวาดศาลาและบริเวณรอบๆ ส่วนพระที่อุปฐากหลวงตา ก็คอยดูแลความสะอาดเรียบร้อยในทางนั้น มีให้ขาดตกบกพร่อง

ในเวลาบ่ายโมง พระเณรทั้งหมดมารวมกันน้ำปานะ บ่ายสามโมงเย็น ทำข้อวัตรปิดกวาดเสนาสนะ ขัดถูกุฏิศาลา บริเวณวัด หน้าวัด ทำความสะอาดห้องน้ำห้องส้วมอย่างพร้อมเพรียงกัน และกิจวัตรประจำวันที่สำคัญยิ่ง คือการนั่งสมาธิภาวนาเดินจงกรม สร้างสติปัญญา มีความเพียรกล้าหาญทางแพศยาภิเลสด้วยวิธีการต่างๆ ตามที่หลวงตาล้ำสอน เพื่อดับไฟคือความรุ่มร้อนกระวนกระวายภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป

หลวงตาจะสอนพระเณรอยู่เสมอว่า “จงเป็นผู้มีความเรียบง่าย สะอาดทั้งภายนอกและภายใน ให้เป็นผู้มีก้น้อยสันโดษยินดีตามมีตามได้ ไม่เสาะไม่แสวงหา ไม่คลุกคลีปรารภความเพียร แผดเผากิเลส รักษาศีลให้บริสุทธิ์อย่าให้ติเตียนตนเองได้ในเรื่องศีล เร่งสมาธิปัญญาอย่าช้า ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือวิมุตติหลุดพ้น รอยยิ้มไม่ไกล”

เขตฆราวาสที่เข้ามาปฏิบัติธรรม จะแยกบริเวณกันระหว่างหญิงและชาย ทุกชีวิตที่นี่มีแต่ความสงบสุข แม้แต่สรรพสัตว์ทั้งหลายในวัด ก็ได้อาศัยไบนุญชของหลวงตาอยู่อย่างมีความสุข ไม่ว่าจะเป็นไก่ สุนัข นก กระรอก กระแต ลิง กระจง กระต่าย ฯลฯ ต่างมีอาหารกินอย่างอุดมสมบูรณ์ เพราะต้นไม้ต่างๆ ที่ออกดอกออกผล หลวงตาห้ามเก็บเอามารับประทาน ไม่ว่าจะเป็นขนุน มะเฟือง มะไฟ น้ำมันราชสีห์ กล้วย ฯลฯ ต้องปล่อยให้สุกคาต้น เพื่อจะได้เป็นอาหารของสัตว์ทั้งหลาย

เสียงเจื้อยแจ้วของไก่ นก และสัตว์อื่น ๆ จึงมีให้ได้ยินอยู่ตลอดเวลา ท่ามกลางธรรมชาติที่ร่มเย็น ทุกชีวิตต่างมาพึ่งไบนุญชของหลวงตา

องค์ท่านไม่ได้ให้เฉพาะภายในวัดนี้เท่านั้น หากยังเผื่อแผ่เมตตาไปทุกหย่อมหญ้าที่เดือดร้อน ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาล โรงเรียน สถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า ฯลฯ หลวงตาให้ความอนุเคราะห์ทั้งนั้นฯ 🌸

๔

๕

๖

๗

๑. พระเณรปิดกวาดลานวัด
๒. พระกำลังทำไม้กวาด
๓. พระภิกษุ สามเณร กำลังโยกน้ำ เพื่อนำไปใช้ในที่ต่างๆ ในวัด
๔. ทางเดินเข้ากุฏิหลวงตา
- ๕-๗. บรรดาสัตว์ต่างๆ ภายในวัด เช่น นก ไก่ ฯลฯ
๘. หลวงตา..... สมัยเริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาด

พระเจ้าแผ่นดินเสด็จสนทนาธรรม

ในตอนเช้าของวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ หลวงตาได้สั่งกำชับพระเถรในวัดว่า

“วันนี้ จะมีบุคคลสำคัญเข้ามา พวกท่านทั้งหลายจงพากันทำความสะอาดวัดวาอารามให้เรียบร้อย อย่าให้บกพร่อง” พระทั้งหลายเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็ไม่ได้เอะใจอะไร ต่างก็ทำข้อวัตรปฏิบัติไปตามปกติ

...ในบ่ายวันนั้นเอง ชวานาคคนหนึ่ง เดินสะพายแห เพื่อออกไปหาปลาเป็นอาหาร มีรถยนต์คันงาม วิ่งบึ่งมาจอดเทียบ แล้วเรียกถามด้วยเสียงอันนุ่มนวลว่า “ลุง ๆ ทางที่จะไปวัด หลวงตาบัวไปทางไหน”

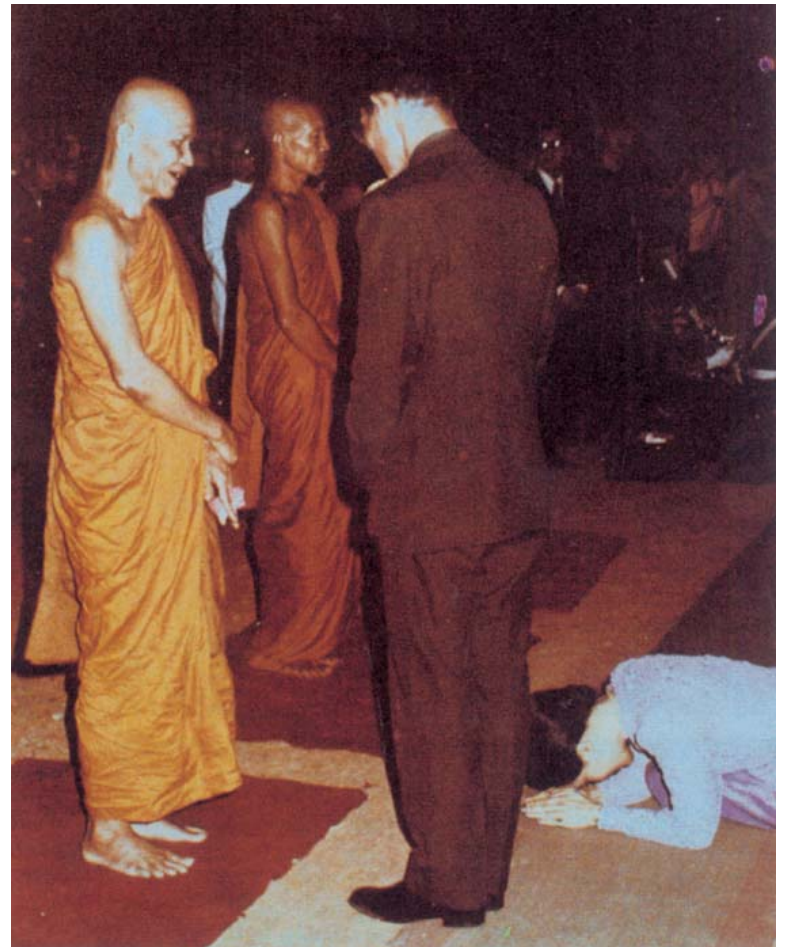
“ไปทางนี้..เด้อ..” เขากล่าวห้วน ๆ แบบภาษาชาวบ้าน พร้อมทั้งชี้มือและแหงนหน้าดูคนที่ถามไถ่

เมื่อเขามองดูใบหน้าบุคคลที่ถามทางอย่างเพ่งพิจพิณพิจารณา ภาพแห่งบุคคลผู้ยิ่งใหญ่เทียมฟ้าในสมอเริ่มปรากฏในห้วงนึก เขาเริ่มอ่อนและนั่งลงกับพื้น พร้อมกับพนมมือขึ้นเหนือเศียรเกล้ากล่าวข้อความด้วยความปลาบปลื้มใจ เป็นล้นพ้น ล้นเกล้าล้นกระหม่อม ที่ครั้งหนึ่งในชีวิตได้สัมผัสสมมุติเทพ ด้วยตาเนื้อไถ่ ๆ แค่อ้อมถึง

“โอ! ในหลวง...สาธุเด้อในหลวง...สาธุ...สาธุ” เขาอุทานเสียงดัง น้ำตาคลอเบ้าด้วยความตื่นตันใจ

หลังจากนั้นพระองค์ท่านจึงเสด็จไปที่วัดป่าบ้านตาด เพื่อกราบนมัสการองค์หลวงตา เมื่อถามไถ่สนทนากันทราบว่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จมากับพระบรมวงศานุวงศ์ จากพระตำหนักภูพานราชนิเวศน์เป็นการส่วนพระองค์ ไม่ได้บอกแม้กระทั่งทหารใกล้ชิด ทหารทั้งหลายต่างสืบข่าวเป็นการไกลลลว่า เมื่อเวลาบ่ายโมงพระองค์ท่านทรงขับรถออกจากพระตำหนัก ไม่รู้ว่าเสด็จไป ณ ที่ใด ถ้าบอกข่าวการเสด็จมาล่วงหน้า กลัวเป็นการเอิกเกริกรบกวน ต้องการเสด็จมาเป็นการส่วนพระองค์

หลวงตาจึงให้โอวาทว่า “มหาบพิตร! พระองค์เป็นถึงพระเจ้าอยู่หัว เป็นเจ้าชีวิตของชนทั้งชาติ หากพระองค์เสด็จ

มาโดยลำพัง มีอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น จะเป็นความเสียหายแก่ชาติบ้านเมืองอย่างไรหลวง ถ้าพระองค์เป็นอะไรขึ้นมา คนทั้งชาติจะไม่เหยียบหลวงตาบัวมิได้แผ่นดินหรือ?”

“กลัวจะเป็นการรบกวนองค์หลวงตา” พระองค์กล่าวพร้อมพนมพระหัตถ์ด้วยความศรัทธาเลื่อมใส

“รบกวน ไม่รบกวนจะเป็นอะไร แผ่นดินนี้เป็นของพระองค์ พระองค์พึงมาได้ทุกเมื่อ”

ที่องค์หลวงตาเป็นห่วงมากเช่นนั้น เพราะในสมัยนั้นคอมมิวนิสต์มีอยู่ทั่วไป หลังจากนั้นอีกไม่นานเสียงรถทหารตำรวจที่สืบทราบว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมาวัดป่าบ้านตาด จึงติดตามมาอารักขาเป็นทิวแถว ชาวบ้านบางคนไม่รู้เรื่อง เห็นรถทหารตำรวจบึ่งมาเป็นทางยาว บางคนวิ่งหนีเข้าบ้านนี้กว่าเกิดศึกสงคราม

ในยุคนั้นชื่อเสียงของพระหลวงตามหาบัว กระฉ่อนไปในทางเป็นพระผู้เคร่งครัดปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทั้งพระและฆราวาส กล่าวกันว่าท่านเป็นพระที่ดูมาก ดังโอวาทของหลวงตา ตอนหนึ่ง ในหนังสือพ่อแม่ครูอาจารย์ว่า

“มันดีไหมล่ะ ตอนเช้าตอนเย็นหรือวันหนึ่งๆ ได้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ ดูด่าว่ากล่าว แนะนำสั่งสอน กับไม่ได้ยินอะไรเลย อย่างไหนจะดีกว่ากัน เอาไปเทียบดูสิ คนจะดีได้เพราะความประพฤติดีได้เพราะการได้ยินได้ฟัง ไม่ใช่อยู่เฉยๆ ดีเอาเลย เป็นคนดีเลย แต่ต้องได้ยินได้ฟัง ได้รับการอบรมสั่งสอนดูด่าว่ากล่าว แล้วก็เอาไปตัดแปลงแก้ไข มันก็ดีได้ และในที่สุดดีวันดีคืนไปเรื่อย ๆ ๆ”

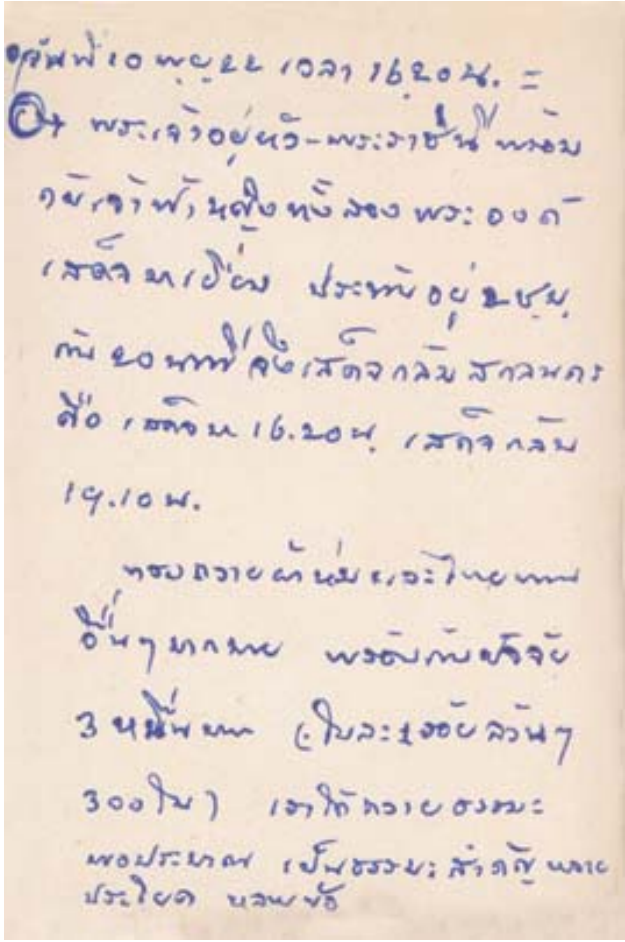
“เวลาจะดู ใครจะอยู่ที่นั่นหรือไม่อยู่ที่นั่นสำคัญ เพราะเรามุ่งที่จะสอนผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับเรา เราต้องพูด ไม่พูดก็ไม่เข้าใจ คนอื่นที่ไม่รู้เรื่องราว อาจจะไปในแง่ต่างๆ แต่เราไม่สนใจในความคิดเหล่านั้นของคน เราสนใจในประโยชน์ที่จะพึงได้ในการแสดงของเราและผู้ฟังจะได้คติในขณะนั้นเท่านั้น”

ท่านเป็นศิษย์เอกท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ซึ่งมีเกียรติคุณกำจรกายไปในหมู่ประชาชนทุกชาติชั้นวรรณะ โดยเฉพาะในวงพระปฏิบัติกรรมฐานตามป่าตามเขา

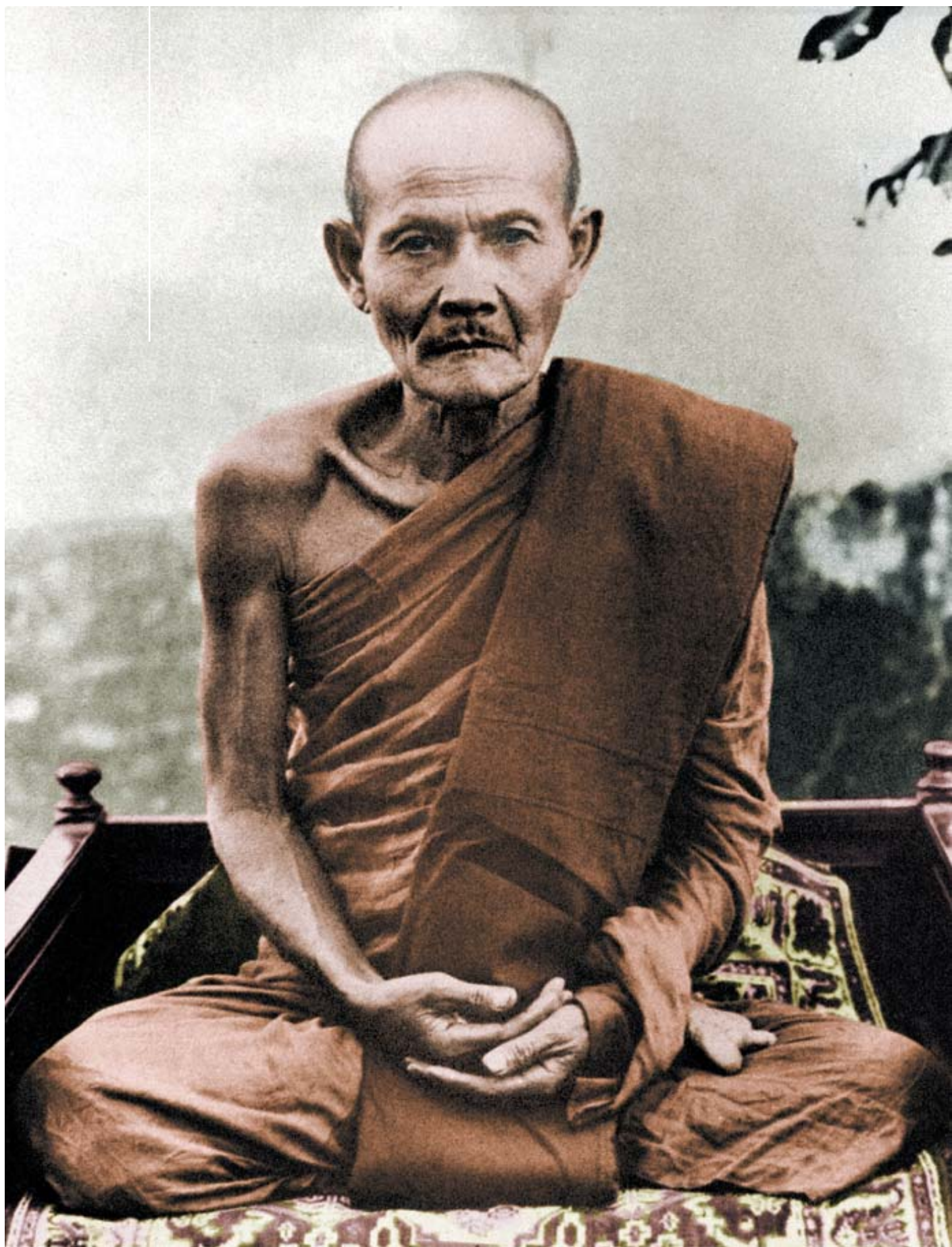
สำหรับองค์ท่านเองชอบอยู่อย่างสมถะเรียบง่าย ภารกิจหลักก็คือ อบรมสั่งสอนพระภิกษุสามเณรและผู้คนที่ไขว่คว้าหาสังขารของชีวิต

บันทึกของหลวงตา เมื่อครั้งที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จไปกราบหลวงตาเป็นการส่วนพระองค์พร้อมพระบรมวงศานุวงศ์ ที่วัดป่าบ้านตาด

เสียงครูเสียงอาจารย์
แม้พระพุทธเจ้าเองก็ทรงดูขนาดสงฆ์สาวกอย่างหนัก ดังพุทธโอวาทว่า “ภิกษุทั้งหลาย! เราเคยกล่าวไว้แล้วมิใช่หรือว่า ถ้าจะดูความบ้าในหมู่สงฆ์ ก็จงดูตรงที่เขาร้องรำทำเพลง ถ้าจะดูความเป็นเด็กในหมู่สงฆ์ ก็จงดูตรงที่เขายิงฟันหัวเราะในลักษณะปล่อยตนเหมือนเด็กชาวบ้าน
อานนท์! เราจะไม่ทำกับพวกเธออย่างทะนุถนอม อย่างที่ช่างหม้อทำกับหม้อที่ยังเปียกยังดิบ อานนท์! เราจักขนาบแล้วขนาบเล่าไม่หยุดหย่อน เราจักชี้ให้เห็นโทษของกิเลสบาปธรรมแล้วๆ เล่าๆ ไม่หยุดหย่อน อานนท์เอ๋ย! ผู้ใดมุ่งหวังมรรคผลเป็นสำคัญในการประพฤติพรหมจรรย์ ผู้ใดเป็นสาระมีประโยชน์ ผู้นั้นจึงจักทนอยู่ได้”

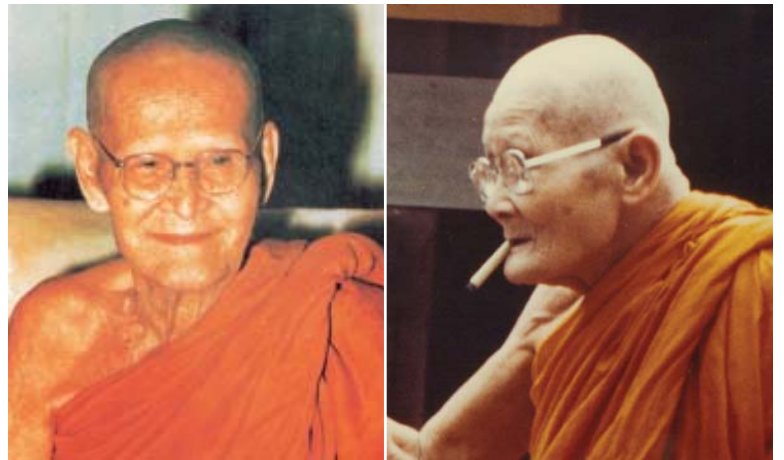
๑

ศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

๒

๓

๔

๕

๑. พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

๔. พระอาจารย์ขาว อนาลโย

๒. พระอาจารย์หลุย จันทสาโร

๕. พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ

๓. พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล

ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นหนึ่งในยอดแห่งพระปรมาจารย์สายวิปัสสนากรรมฐานของประเทศไทย เพราะท่านคือโรงงานอันใหญ่หลวง ที่ได้ผลิตมรรคผลนิพพานให้แก่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายได้ชมและปฏิบัติตาม

เมื่อศิษย์ของท่านได้มีชื่อเสียงขึ้นในภายหลัง ยิ่งทำให้คนได้ทราบถึงคุณธรรมของท่านเด่นชัดขึ้น ศิษย์ของท่าน พระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียงกระหือ่น เป็นที่เคารพนับถือของคนไทย ใครได้อ่านประวัติของท่านจะถึงความมหัศจรรย์ใจในสติปัญญาและคุณธรรมวิเศษเป็นอย่างยิ่ง ลูกศิษย์ท่าน พระอาจารย์มั่นที่มีชื่อเสียง เป็นประจักษ์พยาน้ำหนึ่งในทางศาสนาที่เราๆ ท่านๆ รู้จักกันดีคือ

พระอาจารย์สิงห์ ขนดฺยาคโม, พระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล, พระธรรมเจดีย์ (จุม), พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร, พระอาจารย์อ่อน ญาณสิริ, พระอาจารย์ลี ธมฺมธโร, พระอาจารย์กงมา จิรปุญฺโญ, พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล, พระอาจารย์ชอบ จานสโม, พระอาจารย์ตื้อ อจลธมฺโม, พระอาจารย์แหวน สุจิณฺโณ, พระอาจารย์หลุย จันทสาโร, พระอาจารย์เทสก์ เทสรุสี, พระอาจารย์ขาว อนาลโย, พระอาจารย์เจื้อย จุนโท, พระอาจารย์ชา สุภทฺโท ฯลฯ

รวมทั้งศิษย์อีกมากมายที่ไม่มีใครรู้จัก เพราะท่านแสวงหาความสงบท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพร ไม่ติดต่อกับบุคคลภายนอก

ลูกศิษย์องค์สำคัญเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อุปลุกจากใกล้ชิด เป็นพระผู้ที่ท่านพระอาจารย์มั่นไว้วางใจ ชมเชย ยกย่อง มอบภาระภายในวัดป่าบ้านหนองผือ และอยู่จำพรรษากับท่านพระอาจารย์มั่นนานที่สุดกว่าบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย

นั่นก็คือ **พระธรรมวิสุทธิมงคล** หรือ **หลวงตามหาบัว ญาณสัมปนฺโน**

หลวงตามหาบัว อุปนิสัยท่านจริงจังมาก ทำอะไรทำจริง (ท่านเล่าว่า... แต่ถ้าเล่นก็หาจริงไม่ได้เลยเช่นกัน) มีความกตัญญูกตเวที รักคำสัตย์มาก พูดคำไหนเป็นคำนั้น ตรงไปตรงมา จึงเป็นที่เลื่องลือในวงการพระป่าอย่างมาก

อย่างเช่น...วันหนึ่ง หลวงตามหาบัวเดินทางไปเยี่ยมพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร ที่วัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร ท่านพระอาจารย์ฝั้นกำลังแจกเหรียญให้แก่ญาติโยมอยู่ พอพระอาจารย์ฝั้นมองเห็นหลวงตาเข้ามาเท่านั้นแหละ ท่านยกมือขึ้นห้ามทางลูกศิษย์ทันทีและพูดว่า “อ้าว!! หยุดๆ หยุดก่อน ตอนนี่ถึงเวลาคุ้ยธรรมะกัน” เพราะท่านทราบดีว่าหลวงตามิณิสัยไม่นิยมสร้างรูปเหรียญเครื่องกลางของคลัง แต่เน้นหนักทางภาคปฏิบัติ

๑

๒

๑. พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร
๒. หลวงปู่ชอบ จานสโม

หลวงปู่ชอบ จานสโม ก็เช่นเดียวกัน ท่านอยู่แต่ในป่าในเขา เดินธุดงค์อยู่ตามถ้ำเงี้ยวผา ไม่ค่อยสังคัมกับประชาชนญาติโยม ปรารถนาวิเวกสงบสงัดอยู่เสมอ เมื่อหลวงตามหาบัวเขียนประวัติท่านพระอาจารย์มั่นก็นำเรื่องหลวงปู่ชอบรับบิณฑบาตจากเทวดา และสอนธรรมแก่พวกเทวบุตรเทวดาชั้นต่าง ๆ ฯลฯ เมื่อคนได้อ่านประวัตินั้นแล้ว ก็เกิดความตื่นตาตื่นใจ พยายามสืบเสาะแสวงหาพระที่เก่งกาจสามารถสอนเทวดาได้นั้น เมื่อทราบว่าเป็นหลวงปู่ชอบ จึงพากันเดินทางไปกราบนมัสการท่านโดยไม่ขาดสาย จนเป็นพระโด่งดังมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของประชาชน เมื่อหลวงตาเดินทางไปกราบเยี่ยมท่าน หลวงปู่ชอบจึงพูดเป็นเชิงบ่น ๆ ว่า “เป็นเพราะท่านมหาคนเดี๋ยวนี้แหละทำให้ผมไม่ได้พักได้ผ่อนเลยวัน ๆ มีแต่ญาติโยมเดินทางมาหา”

หลวงตาจึงตอบว่า “ครูอาจารย์!.. ผมก็เขียนแต่เรื่องที่ได้ไปอยู่ในป่าในเขา ไม่ได้เขียนบอกให้เขามากกราบสักหน่อยที่เขาพากันมา ก็ด้วยความดีของท่านอาจารย์เองนั่นแหละ” หลังจากนั้นท่านก็สนทนากันด้วยความตกลงขบขัน ตามแบบของพระที่ไซกโชนทางภาคปฏิบัติ

หลวงตามหาบัวท่านเป็นผู้ที่รู้ยิ่งเห็นจริง ทั้งภายนอกและภายใน ดังคำที่ว่า **“รู้อะไร รู้กระจ่างเพียงอย่างเดียว แต่ให้เชี่ยวชาญเกิดจะเกิดผล”** แม้ท่านจะมีพรรษาน้อยกว่าพระเถระ

ผู้ใหญ่ที่เป็นลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นบางรูป แต่พระเถระผู้ใหญ่ก็ยังแสดงความเคารพนับถือท่านด้วยคุณธรรมอย่างไม่อายนั่นเอง ซึ่งเรื่องนี่องค์ท่านเองไม่บังอาจไปเป็นครูบาอาจารย์มหาเถระ แต่นี่เป็นสิ่งที่ครูบาอาจารย์เหล่านั้นสรรเสริญท่านขึ้นเองตามส่วนแห่งคุณธรรม เห็นบุญคุณต่อกันและกันในเรื่องการแนะนำธรรมะภายใน

ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่คำดี ปภาโส ท่านเป็นพระมีลูกศิษย์ลูกหามาก แม้องค์หลวงตาเองก็เคารพรักท่านมาก เพราะท่านเป็นพระผู้ใหญ่รูปหนึ่งที่น่าสักการะบูชากราบไหว้ แต่เรื่องธรรมะภายในนั้นก็อยู่ที่บุญวาสนาของแต่ละองค์ที่จะบรรลุได้

มีอยู่วันหนึ่งหลวงตาไปพักที่วัดถ้ำผาปู เป็นเวลา ๘ คืน ท่านจึงได้สนทนาธรรมะชั้นอวิชชากับหลวงปู่คำดี แนะนำการปฏิบัติขั้นตอนสุดท้ายให้หลวงปู่คำดี เมื่อหลวงปู่ท่านนำไปปฏิบัติโดยไม่มีทวิภูฏิมานะ ไม่นานท่านก็ถึงอุคตมรรคมตามความประสงค์ ถึงกับยอมรับกับลูกศิษย์ทั้งหลายของท่านว่า

“อาจารย์มหาบัว เป็นอาจารย์ของอาตมา”

นี่คือตัวอย่างของครูบาอาจารย์สายป่าท่านเคารพกันด้วยคุณธรรม ท่านเคารพกันอย่างไร

พระสายป่าท่านตักเตือนกันด้วยความรักความเมตตาจริง ๆ สิ่งที่ทำผิดท่านไม่ปล่อยไว้นาน ไม่เกรงใจถ้าเป็นสิ่งที่ผิดต้องแม้จะมีอายุพรรษา ๔๐, ๕๐ ท่านก็ตักเตือนกันอย่างสบาย ๆ เพราะท่านถือว่า “ปวารณา” ต่อกันด้วยสายใยแห่งธรรมไว้หมดแล้ว การที่ท่านปฏิบัติต่อกันจึงต่างกับชาวโลกที่เขปฏิบัติต่อกัน

ยกตัวอย่างเช่น พระอาจารย์เจ็ยะ พระเถระซึ่งเป็นสหธรรมิกของหลวงตาได้มาร่วมจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาดวันหนึ่งพวกโยมเขามาชุดดิน เกลี่ยดินวางรากฐานสร้างกุฏิ พระอาจารย์เจ็ยะ จึงทำคราดสำหรับกวาดดิน เสียงดังปัง ๆ ในเวลาค่ำมีตึงเสียงดังอันเป็นเวลาทีหลวงตาและพระเถระภายในวัดกำลังเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

หลวงตาจึงกล่าวตักเตือนพระอาจารย์เจ็ยะโดยเป็นภาษาธรรมะพระป่า ว่า

๑

๑. หลวงปู่คำดี ปภาโส

๒. พระอาจารย์เจี๊ยะ จุนโท กับหลวงตามหาบัว

๒

“ท่านอาจารย์เจี๊ยะ! ถ้าท่านไม่เคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มันมา ผมก็จะได้ว่าได้ดูให้ท่านอยู่นะ แต่ที่ท่านเคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์มันมาแล้ว พ่อแม่ครูอาจารย์มันท่านสอนยังไง ? กิริยาอย่างไร ? ทำไมท่านถึงมาทำอย่างนี้” พอว่ากล่าวตักเตือนเสร็จแล้ว หลวงตาท่านก็เดินจากไป

ปรากฏว่าเช้าวันรุ่งขึ้นยังมีดสลัว พระอาจารย์เจี๊ยะได้ไปนั่งรอหลวงตาอยู่คนเดียวบนศาลา พอหลวงตากราบพระพุทธรูปเสร็จ นั่งบนอาสนะ พระอาจารย์เจี๊ยะได้โอกาสจึงรีบเข้าไปจับที่เท้าหลวงตาแล้วพนมมือน้อมศีรษะกราบแทบเท้า พร้อมทั้งน้ำตาร่วงรินอาบแก้มว่า

“โธ๊ย! ท่านอาจารย์มหา ผมขอกราบชกหน่อยเถอะแหม! ทำไมท่านถึงพูดถูกต้องนัก ศัพท์เสียงอะไร ๆ ลักษณะเหมือนกับครูบาจารย์มัน ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันหมดเลยอู๊ย! ผมกราบไหว้เลย เมื่อคืนนี้ผมสลดสังเวช ผมนี่ผิดจริง ๆ ผมขอกราบท่านอย่างสนิทใจ ผมยอมท่านอาจารย์ ดูลักษณะท่าทางนี่ไม่ผิดจากครูบาจารย์มัน ผมจับกิริยาได้หมดเลย ผมเคารพสุดยอด”

นี่แหละท่านทั้งหลาย! ความหนักแน่นในพระศาสนา ในพระธรรมวินัย ความลงใจในคำสอนอันเที่ยงธรรม ย่อมถึงใจด้วยสายใยแห่งธรรมอย่างนี้เอง

นอกจากความมุ่งมั่นในทางพ้นทุกข์แล้ว อีกมุมหนึ่ง

พระบาทานยังเป็นผู้มีจิตใจเบิกบาน อารมณ์ดี มีสาระขัน มีแง่คิดอันตลกขบขันมาก ดังเช่นเรื่องต่อไปนี้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธรรมวโร เป็นศิษย์ต้นของหลวงตามหาบัว พระอาจารย์สิงห์ทองท่านเคารพรักท่านอาจารย์ใหญ่คือหลวงตามาก เพราะท่านถึงธรรมอย่างเดียวกันแล้ว ความที่วากลัวกันแบบโลก ๆ อย่างเรา ๆ ท่าน ๆ กลัว คงไม่มี เรื่องกลัวนั้นคงกลัวอยู่บ้าง แต่กลัวน้อยหน้อย ยังมีความกล้าที่จะเล่นกับหลวงตาได้บ้างในบางครั้ง

หลวงตามหาบัวได้ตกลงกับพระอาจารย์สิงห์ทองด้วยการสัญญากันว่า ถ้าใครตายก่อนผู้ที่อยู่จะเป็นคนเผาศพให้ ในที่สุดพระอาจารย์สิงห์ทองมรณภาพก่อน หลวงตาจึงได้ทำศพให้

พระอาจารย์สิงห์ทอง ท่านมีอุปนิสัยรื่นเริง ขี้เล่น ชอบพูดตลกอยู่เป็นประจำ บรรดาครูบาอาจารย์พระเถรต่างทราบถึงพื้นนิสัยอันนี้ของท่านเป็นอย่างดี

เช่นวันหนึ่ง พระอาจารย์สิงห์ทองถูกหลวงตาขับไล่ออกจากวัดว่า..

“ท่านสิงห์ทอง ท่านเป็นพระผู้ใหญ่แล้วทำตัวไม่เหมาะสม ท่านอยู่ที่นี้ไม่ได้นะ ขนของหนีออกจากวัดเดี๋ยวนี้ ไปฝึกนิสัยเสียใหม่ เป็นคนใหม่แล้วจึงมา”

ด้วยความเคารพรักในหลวงตา ท่านจึงเก็บข้าวของ

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมาวโร

เตรียมบาตร จีวร และบริขารจำเป็นของพระป่า แบกกลด สะพายบาตรกุฏิๆ เดินเร็วรี่ออกจากวัดไปทางหมู่บ้านตาด

สักครู่เดียวท่านก็สะพายบาตรย้อนกลับเข้ามา แล้วคลานเข้าไปกราบหลวงตา หลวงตาเห็นดั่งนั้นก็ดูเสียงดังลั่นวัดทันทีว่า “เอ้า! ยังไงนี่ ผมไล่ท่านหนีแล้ว กลับมาอยู่อะไรอีก”

“นี่! เป็นสิงห์ทองคนใหม่... นะครับ ไม่ใช่สิงห์ทองคนเก่า สิงห์ทองคนเก่าตายจากโลกนี้ไปแล้ว” เมื่อลูกศิษย์ใช้อุบายอันเป็นปัญญาดั่งนั้น หลวงตาก็ไม่รู้ว่าจะขับไล่ประการใด ก็ได้แต่นั่งอมยิ้มด้วยความขบขันด้วยเหตุผลอยู่ผู้เดียวเพียงภายใน

มืออยู่ควรวหนึ่ง กุฎิโยมมารดาหนูซุกซุนมาก กัดหมอน กัดเสื้อผ้าลายสิ่งของ หลวงตาจึงเรียกให้พระไปช่วยกันจับ เมื่อหลวงตาและพระเถรทั้งหลายเข้าสู่เขตจับหนูคือกุฎิโยมมารดา พระจำนวนหนึ่งเข้าไปไล่อู้อย่างโน้มนำออกมา ส่วนด้านนอกก็รายล้อมไว้ และคอยตั้งท่าจับหนูด้วยความมุ่งมั่น ถ้ามัวทำไม่ถึงต้องมุ่งมั่นไม่ให้หนูมีโอกาสหนีรอดขนาดนั้น ตอบว่า “เพราะเป็นคำสั่งจากหลวงตาอย่างเด็ดขาดว่า “ถ้าหนูหนีออกไปได้ทางท่านใด ท่านรูปนั้นต้องออกจากวัด” ถ้ามัวโตะคืออะไร? ตอบว่า คือความเชื่อที่ไม่ทันหนู พระเถรที่เชื่อ ๆ ซ่า ๆ เช่นนี้ไม่สมควรอยู่ในสถานที่ที่ต้องการความรวดเร็วคล่องตัวเพียงหนูตัวเดียวยังจัดการกับมันไม่ได้ แล้วจะไปจัดการกับกิเลสตัณหาหน้าไหนได้

ปฏิบัติการจับหนูเริ่มขึ้น... ทุกรูปต่างอยู่ในท่าที่หนูไม่ชอบเอาเลย พระอาจารย์สิงห์ทองเห็นพระเถรตั้งท่าตั้งทางมากมายอะไรปานนั้น คงเกิดอารมณ์ขำขันรำพึงขึ้นมาภายในใจลึก ๆ ว่า “เอ...ถ้าหนูมันเกิดออกไปทางอาจารย์ใหญ่แล้ว ก็ใครเล่าจะมาอยู่วัดอบรมสั่งสอนพระเถร” ท่านจึงยื่นมือไปเก็บเอาก้อนหินก้อนหนึ่งขนาดใกล้เคียงกับตัวหนู มองไปทางที่อาจารย์ใหญ่ยืนอยู่

ทันใดนั้นเรื่องที่ไม่เคยคาดคิดก็เกิดขึ้น พระอาจารย์สิงห์ทองโยนก้อนหินนั้นไปทางหลวงตาพร้อมกับตะโกนว่า “หนู หนู ๆ ๆ มันไปทางนั้นแล้ว” เสียงก้อนหินปะทะกับใบไม้แห้งดังแล็ก ๆ แล็ก ๆ หลวงตานึกว่าหนูจึงคว้าตะครูปิดมือทันที

พอทราบที่ไม่ใช่หนูเท่านั้นแหละ ท่านก็ดูเสียงดังขึ้นทันทีว่า “พระบ่่านี้ มันมาเล่นอะไรอย่างนี้ มันไม่รู้หรือว่า ยามไหนเล่น ยามไหนจริง” พระเถรทั้งหลายที่เห็นเหตุการณ์ก็สุดที่จะอดกลั้นเสียงหัวเราะอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ไว้ได้

เมื่อจับหนูกันได้แล้ว ต้องนำหนูนั้นไปปล่อยในป่าที่ห่างไกลจากวัด ท่านอาจารย์สิงห์ทองจึงมีหน้าที่นำหนูออกไปปล่อย เมื่อถึงสถานที่ที่เหมาะสมแล้ว ท่านก็ลงจากรถ ทำท่าชิงชังตั้งตาดูสมรภูมิ โน่นบ้าง นี่บ้าง ดูทำเลที่จะปล่อยผู้ก่อการร้ายหน้าแหลมตัวฉกาจ จนชาวบ้านที่อยู่ถิ่นแถวนั้นเกิดความสงสัยมาก จึงถามขึ้นว่า “ท่านอาจารย์มาอะไร”

ท่านมีสีหน้าเคร่งขรึมเคร่งเครียด ราวกะว่าบ้านเมืองเดือดร้อนขัดข้องไม่ปลอดภัย เต็มไปด้วยภัยอันตรายนานาชนิด จึงตอบเขาไปว่า “กำลังเคลียร์พื้นที่ จะนำผู้ก่อการร้ายตัวสำคัญมาปล่อย ถ้าเราปล่อยมันแล้ว พวกหมูเจ้าจระรังตัวให้ตี ถ้ามันเข้าจู่โจมบ้านใคร สมบัติที่มีอยู่จะถูกมันปล้นชิงเอาไปหมด” พูดแล้วท่านก็ถอนหายใจยาว ๆ ลึก ๆ หลาย ๆ เสือกแสดงถึงความกังวล

ชาวบ้านที่นั่งพนมมือฟังอยู่นั้นแสดงความกลัวอย่างเห็นได้ชัด มีหน้าตากังวล...หวั่น มองหน้ากันเลิกลัก ๆ เตรียมตัว

หนีผู้ก่อการร้าย สายตาเพ่งมองพระอาจารย์ด้วยนัยตาละห้อย ลักพักเดียวท่านก็เดินไปที่รถ ไปหยิบกรงหนูก้อนเดินมา ชาวบ้านจึงถามว่า “นั่นอะไร”

“นี่แหละผู้ก่อการร้ายตัวฉกาจ ทำให้พระได้รับอันตราย มาหลายองค์แล้ว”

พวกชาวบ้านจึงหัวเราะก๊าก มีใจแหม่มชื่นชื่นมาดั่งเดิม “โอ้ย!...ประสาหนูก้อน..กลัวมันทำไม” เขาหลุดปากพูดเสียงดัง ลั่น “ปึงมันกินมามากแล้ว”

พระป่าท่านไม่เก่งในภาษาสันสกฤตต่าง ๆ ท่านพูดภาษาสามัญชนตามถิ่นฐานที่เกิดของท่าน แม้โลกจะเจริญด้วยวัตถุเท่าใด ท่านก็ไม่เสียเวลาไปเรียนด้วย ท่านเรียนแต่คัมภีร์ธรรมวินัย รักษากาย วาจา ใจ ของท่าน สงเคราะห์โลกท่านก็สงเคราะห์ด้วยความเมตตา ไม่ต้องไปเรียนภาษาสันสกฤตที่ จะมาสงเคราะห์กัน ทำไปตรง ๆ ง่าย ๆ ไม่ต้องเขียนชื่อเขียนป้ายติดไว้ หรือเรียกได้ว่าไม่ผิดพลาดเลยในทางธรรม ส่วนโลก อาจจะไม่พอใจ เพราะความคิดของชาวโลกมักแย้งกับธรรมะ อยู่เสมอ

หลวงตาเคยปรารภกับลูกศิษย์ว่า อยากให้ต่างประเทศ เขานับถือเข้าใจศาสนาพุทธ เพราะถ้าเขาปฏิบัติได้แล้ว พวกเขาจะได้รับความร่มเย็น ไม่คิดทำลายล้างบราหฺมาพันธ์ กตขี้ข่มเหงกันและกันอย่างเช่นทุกวันนี้

ที่วัดป่าบ้านตาด มีพระฝรั่งต่างชาติ มาจากสกุลผู้ดีมีเงินมีความศรัทธาเข้ามาศึกษาธรรมกับท่าน บางองค์บวชมาเป็นเวลา ๔๐ พรรษา บางคราวญาติโยมของท่านก็มาเยี่ยม และขอนิมนต์ให้ท่านกลับไปประเทศบ้านเกิดเพื่อเผยแผ่พุทธธรรม ท่านจึงมากราบเรียนหลวงตาว่า

“พวกญาติเขานิมนต์ให้กลับบ้าน เพื่อไปสอนธรรม พวกเขา ท่านอาจารย์จะว่าอย่างไร?”

“แล้วท่านพร้อมหรือยัง?” หลวงตាយ้อนถาม

“ผมยังไม่พร้อม” พระฝรั่งต่างชาติตอบ

“ถ้าท่านยังไม่พร้อมท่านจะมาถามผมทำไม?” หลวงตา

พูดแบบเด็ดเดี่ยวเพื่อสอนศิษย์ให้คิดรอบคอบก่อนจะพูดจะทำจะคิดอะไร

พูดถึงเรื่องโลกกับเรื่องปฏิบัติธรรมจนเป็นพระดีเลิศนี้ บางที่ท่านก็ไม่ทันสมัย เพราะท่านมีแต่ธรรมสมัย ความทันสมัย ท่านไม่สนใจหรอก เพราะความทันสมัยมันไม่เที่ยง แต่ธรรมสมัยอยู่คู่โลกสงสาร

ปฏิบัติของหลวงตามหาบัวนั้นเป็นที่เลื่อมใสแก่ผู้พบเห็น เพราะธรรมท่านออกมาจากใจ ไม่ใช่การเสแสร้งแกเล้งขลัง ความไม่ยึดติดในทุกสรรพสิ่ง และเป็นคณาจารย์อารมณ์ดี ต้อนรับคนทุกระดับชั้น ทำให้ผู้ที่เข้าหาศรัทธาทุกคน

ที่สำคัญคือ ท่านเน้นการแสดงธรรมเป็นชีวิตจิตใจ ทุกครั้งที่บรรดาลูกศิษย์มาเยี่ยมเยียน เป็นต้องได้ข้อคิดสะกิดใจกลับไปใช้ในชีวิตรวม ๆ

แม้ยามอาพาธโรคร้ายรุมเร้า ก็ยังข่มความเจ็บปวดแสดงธรรมอยู่เป็นนิตย เพราะทั้งชีวิตท่านพิจารณาตัวไว้ว่า **“จะใช้ธรรมชี้ทางสว่างไสวให้สาธุชนไปจนกว่าจะละสังขาร”**

ธรรมะของหลวงตามหาบัวที่ใช้สอนญาติโยมนั้น เป็นคำพูดที่ฟังง่าย เข้าใจง่ายและไม่สลับซับซ้อนชวนให้ปวดหัว

ส่วนธรรมะที่แสดงต่อพระสงฆ์ด้วยกันค่อนข้างสูง แต่ก็ ไม่ยากต่อการแปลความหมาย ทุกถ้อยคำฟังแล้วจับจิตจับใจ บ่งบอกถึงความเป็นพระผู้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมะคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สาธุศิษย์

ของท่านจะมีครอบครัวไปทั่ว ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพราะไม่ว่าจะเป็นคนระดับไหน ท่านก็ไม่เคยเลือกที่รักมักที่ชัง ใครสนใจธรรมะจากท่าน วัดป่าบ้านตาดยินดีต้อนรับฯ

โดยหลักธรรมชาติแล้วพระป่ากรรมฐานท่านจะไม่มายุ่งวุ่นวายกับใครหรือผู้ใด ยิ่งเรื่องการบริหารเมืองถ้าเป็นธรรม มีความปกติดีอยู่ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของรัฐบาลผู้บริหารประเทศ ส่วนท่านภาวนาอยู่ในป่าลึกๆ เป็นความสะดวกสบายที่สุด

พระป่าท่านนิยมชมชื่นรื่นรมย์แต่ในป่า เหมือนเสือปราศจากป่า ปลาปราศจากน้ำ แต่คราวนี้เป็นคราวจำเป็นเกี่ยวกับประเทศชาติ ท่านจึงนั่งนอนใจไม่ได้ เพราะชีวิตินทรีย์คือชีวิตของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายมีความหมาย เมื่อรู้ว่าเขา

มีทุกข์จำต้องโปรด ให้เขาหายสร้างทุกข์

พระของพระพุทธเจ้าทุกหมู่เหล่าล้วนถูกฝึกให้เป็นพระนักเสียสละ เป็นนักต่อสู้ผู้มีเมตตา ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จงรักภักดีต่อพระธรรมวินัย พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ แบบอย่างใดเป็นจารีตที่บูรพาจารย์อบรมสั่งสอนมา ท่านจะยกบูชาไว้เยี่ยงชีวิตเลยทีเดียว ท่านจึงมีตาไว้ดู หูไว้ฟัง ใจเอาไว้คิด ในพระธรรมที่ครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอน ไม่เคยแทนหน้ายเสียมคลาย ท่านจึงมีความสัมพันธ์สัมพันธ์สมัครสมานสามัคคี ด้วยความมีพระธรรมวินัยอันเดียวกัน 🌸

ครูของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

ในอดีตประวัติศาสตร์ได้จารึกไว้เมื่อ ๒๖๒๖ ปีที่ผ่านมาว่า ...เจ้าชายสิทธัตถะ พระโอรสของพระเจ้าสุทโธทนะและพระนางสิริมหามายา เป็นผู้มียมหาบุริสลักษณะ^๑ ของพระมหาบุรุษ^๒ ๓๒ ประการ มีคติเป็น ๒ เท่านั้น ไม่เป็นอย่างอื่น คือ ถ้าครองเรือนจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงธรรม เป็นธรรมราชา ทรงพิชิตตลอดปฐพีมีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นที่สุด ทรงเจนจบรัฐประชาสโนบาย เป็นเหตุมั่นคงแห่งชนบท ทรงประกอบด้วยรัตนะ ๗ ประการ และทำวธมีพระราชบุตรจำนวนพันปลาย ล้วนแก่กล้าอาจสามารถย้ายยกกองทัพฝ่ายปรปักษ์ ทรงพิชิตยั้งแล้ว ครอบครองแผ่นดินนี้ อันมีสาครเป็นขอบเขต โดยธรรม โดยไม่ต้องใช้อาญา โดยไม่ต้องใช้ศาสตรา

แต่ถ้าออกจากเรือนบวชเป็นอนาคาริยะ จะเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีหลังคาคือกิเลสอันเปิดแล้วในโลก ....ทรงสละราชบัลลังก์เข้าสู่มหาภิเนษกรรมณเฑาะฯ เคยบำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขยกัปอีกแสนมหากัป^๓ เพื่อเป็นพระ

พุทธเจ้า พระองค์ประสูติได้ต้นสาละ ปาลุมพินี ในขณะที่ตรัสรู้มีเพียงหญ้าคาที่นายโสติยชนนำมาถวายเป็นที่รองประทับ ณ โคนต้นโพธิ์ใหญ่ใบหนา ผืนพระพักตร์สู่บูรพาทิศ ณ เบื้องพระพักตร์เป็นสายธารเนรัญชรานที ทรงอธิษฐานพระทัยว่า

“เลือดและเนื้อในร่างกายของเราจะเหือดแห้งไป เหลือแต่หนัง เอ็น กระดูกก็ตามเถิด สิ่งใดอันบุคคลพึงบรรลุได้ด้วยกำลังเรี่ยวแรงและความพยายามของบุรุษ หากเรายังไม่ได้บรรลุคุณวิเศษอันนั้นแล้ว เรื่องที่จะหยุดความเพียรเสียเป็นไม่มีเป็นเด็ดขาด”

โดยที่สุดพระองค์ก็ได้ตรัสรู้อนุตรตรสัมมาสัมโพธิญาณ (แม้การปรินิพพานพระองค์ก็ปรินิพพานใต้ต้นไม้สาละเช่นเดียวกัน)

ก่อนที่พระองค์จะได้ตรัสรู้ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ มีความดำริว่า

“อะไรหนอเป็นคุณในโลก?
อะไรหนอเป็นโทษในโลก?”

^๑ มหาบุริสลักษณะ ๓๒ ประการ

๑. มีพระบาทประดิษฐานเป็นอันดี (เรียบเสมอ)	๑๒. มีพระฉวีละเอียด เพราะพระฉวีละเอียด	๒๒. มีพระทนต์ดุจคางราชสีห์
๒. ณ พื้นภายใต้ฝ่าพระบาททั้ง ๒ มีจักรเกิดขึ้น มีซี่ก้าข้างละพัน มีกง มีคุม บริบูรณ์ด้วยอาการทั้งปวง	๑๓. มีพระโลมาชาติเส้นหนึ่งๆ เกิดในขุมละเส้นๆ	๒๓. มีพระทนต์ ๔๐ ซี่
๓. มีสันพระบาทยาว	๑๔. มีพระโลมาชาติที่มีปลายซ้อนขึ้นข้างบน มีสีเขียว มีสีเหมือนดอกอัญชัน ขดเป็นกุกนทลทักษิณาวฏ	๒๔. มีพระทนต์เรียบเสมอกัน
๔. มีพระองค์เล็กยาว	๑๕. มีพระกายตรงเหมือนกายพรหม	๒๕. มีพระทนต์ไม่ห่าง
๕. มีฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทอ่อนนุ่ม	๑๖. มีพระมังสะเต็มในที่ ๗ สถานที่	๒๖. มีพระทาฐะขาวงาม
๖. มีฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทมีลายดุจตาข่าย	๑๗. มีกึ่งพระกายก่อนบนเหมือนกึ่งกายก่อนหน้าของราชสีห์	๒๗. มีพระสุรเสียงดุจเสียงแห่งพรหมตรัสมีสำเนียงดังกการเวก
๗. มีพระบาทเหมือนสังข์คว่ำ	๑๘. มีระหว่างพระอังสะเต็ม	๒๘. มีพระชิวหาใหญ่
๘. มีพระชงฆ์เรียวดุจแข้งเนื้อทราย	๑๙. มีปริมณฑลดุจไม้โคโรธ วาของพระองค์เท่ากับพระกายของพระองค์ พระกายของพระองค์เท่ากับวาของพระองค์	๒๙. มีพระเนตรดำสนิท
๙. เสด็จสถิตยืนอยู่มีได้น้อมลง เอาฝ่าพระหัตถ์ทั้งสองลูบคลำได้ถึงพระขานูทั้งสอง	๒๐. มีลำพระคอกกลมเท่ากัน	๓๐. มีพระเนตรดุจตาแห่งโค
๑๐. มีพระคุษะเร้นอยู่ในฝ่า	๒๑. มีปลายเส้นประสาทสำหรับนำรสอาหารอันดี	๓๑. มีพระอุณาโลมบังเกิด ณ ระหว่างแห่งพระขนง มีสีขาวอ่อนควรเปรียบด้วยนุ่น
๑๑. มีพระฉวีวรรณดุจวรรณแห่งทองคำ คือ มีพระตจะประดุจหุ้มด้วยทอง		๓๒. มีพระเศียรดุจประดับด้วยกรอบพระพักตร์

ทรงคิดว่า.....

“...อาศัยสิ่งใดแล้ว สุขโสมนัสเกิดขึ้น สิ่งนั้นเป็นคุณในโลก แต่ว่าโลกไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ข้อนี้เป็นโทษของโลก

การนำฉันทะราคะออกเสียได้ การละฉันทะราคะเสียได้ นี่คืออุบายที่จะสลัดตนออกไปจากโลก ฯ”

ทรงดำริต่อไปว่า....

“...ตราบใดที่ยังไม่ทรงทราบคุณ โทษ และอุบายเป็นเครื่องสลัดตนออกจากโลกตามความเป็นจริงแล้ว ตราบนั้น

จะยังไม่ปฏิญาณพระองค์ว่า เป็นผู้ตรัสรู้อุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลก พรหมโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่ประชาพร้อมทั้งสมณะ พราหมณ์ เทวดา และมนุษย์”

เมื่อทรงทราบคุณ-โทษในโลก และอุบายเครื่องสลัดตนออกไปจากโลกตามความเป็นจริงแล้ว พระองค์จึงทรงปฏิญาณว่า เป็นผู้ตรัสรู้ อุตรตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกพร้อมทั้งเทวโลก ญาณทัสสนะเกิดขึ้นแก่พระองค์ว่า “ความหลุดพ้นของพระองค์ไม่กลับมาทำเริบชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ภาพใหม่ไม่มีอีก” ✨

๒ ลักษณะ ทาน ศีล ของมหาบุรุษ

พึงทราบลักษณะแห่งทานบารมีของมหาบุรุษผู้มีอัชฌาศัยในทาน มีอาทิว่า มหาบุรุษตามปกติเป็นผู้มีอัชฌาศัยในทาน ยินดีในทาน เมื่อมีไทยธรรมย่อมให้ทีเดียว ไม่เบียดหน้อยจากการเป็นผู้มีปกติ แจกจ่ายเรื่องๆ สม่่าเสมอ มีความเบิกบาน เอื้อเฟื้อให้มีความสุขใจให้ ครั้นให้ทานแม้มากมายก็ยังไม่พอใจด้วยการให้ ไม่ต้องพูดถึงให้บ่อยละ อนึ่งเมื่อจะยังอุทิศสาหัสให้เกิดแก่ผู้อื่น ย่อมกล่าวถึงคุณในการให้ แสดงธรรมปฏิสังขตด้วยการให้ อนึ่งเห็นคนอื่นให้แก่คนอื่นก็พอใจ ให้อภัยแก่คนอื่นในฐานะที่เป็นภัย

อนึ่งพึงทราบลักษณะแห่งศีลบารมี ของมหาบุรุษผู้มีอัชฌาศัยในศีลมีอาทิอย่างนี้ว่า มหาบุรุษย่อมละอายยอมกลัว ธรรมลามกมีการฆ่าสัตว์เป็นต้น เป็นผู้ไม่เบียดเบียนสัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้ยินดีในธรรมงาม มีศีลไม่ไ้อวด ไม่มีมายา ชื่อตรง วาง่าย ประกอบด้วยธรรมอันทำให้เป็นผู้วาง่ายอ่อนโยน ไม่กระด้าง ไม่ดูหมิ่นท่าน ไม่ถือเอาของคนอื่น โดยที่สุดเส้นหญ้าหรือเมื่อคนอื่นลืมนองไว้ในที่อยู่ของตน บอกให้เขารู้แล้วมอบให้โดยไมเออาของของคนอื่นเก็บไว้ ไม่เป็นผู้โลภ แม้จิตลามกในการถือเอาของคนอื่นก็ไม่ให้เกิดขึ้น เว้นการทำลายหญิงเป็นต้นเสียแต่ไกล พูดจริงไว้ใจได้ สمانคนที่แตกต่างกัน เพิ่มสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้ พูดน่ารักยิ้มแย้มแจ่มใส พูดเป็นนรรทดพูดเป็นธรรม ไม่มีความอยากได้ ไม่มีใจพยาบาท มีความเห็นไม่วิปริตด้วยรู้ความที่สัตว์มีกรรมเป็นของตนด้วยกำหนดรู้จริยสังขีความกตัญญูกตเวที อ่อนน้อมต่อผู้เจริญ มีอาชีพบริสุทธิ์ ไคร่ธรรม ชักชวน คนอื่นในธรรม ห้ามสัตว์ทั้งหลายจากสิ่งที่ไม่ควรทำด้วยประการทั้งปวงให้ตั้งอยู่ในสิ่งที่ควรทำ ประกอบความเพียรในกิจนั้นด้วยตน ครั้นทำสิ่งไม่ควรทำด้วยตนเอง รีบเว้นจากสิ่งนั้นทันที

๓ อสงไขยและมหากัป

๑ อสงไขยปี เท่ากับจำนวนปีของมนุษย์ที่เขียนเลข ๑ ขึ้นหน้า แล้วต่อด้วยเลขศูนย์ ๑๔๐ ตัว ถ้า ๔ อสงไขยก็คูณด้วย ๔ เข้าไป

อธิบายคำว่า ๑ รอบอสงไขยปี คือเดิมมนุษย์มีอายุ ๑ อสงไขยปี แล้วค่อยๆ ลดลงมา ร้อยปีลดลงมา ๑ ปี ลดลงมาเรื่อยด้วยอาการอย่างนี้ จนกระทั่งอายุของมนุษย์เหลือเพียง ๑๐ ปี (สมัยพุทธกาลมนุษย์มีอายุเฉลี่ย ๑๐๐ ปี ปัจจุบันผ่านมา ๒,๕๐๐ ปี อายุมนุษย์ลดลง ๒๕ ปี คงเหลืออายุเฉลี่ย ๗๕ ปี) เมื่ออายุมนุษย์เหลือเพียง ๑๐ ปี คราวนี้ไม่ลดมีแต่เพิ่ม คือ ๑๐๐ ปี เพิ่มขึ้น ๑ ปี จนกระทั่งอายุมนุษย์วนครบ ๑ รอบ อายุมนุษย์ลดและเพิ่มขึ้น ๑ รอบ เรียกว่า ๑ รอบอสงไขยปี

- ๑ รอบอสงไขยปี เท่ากับ ๑ อันตรกัป
- ๖๔ อันตรกัป “ ๑ อสงไขยกัป
- ๔ อสงไขยกัป “ ๑ มหากัป

เพื่อประโยชน์สุขทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย

ในเวลาต่อมาพระศาสดาได้พระสาวกรวมทั้งหมด ๖๐ รูป ล้วนเป็นพระอรหันต์ พระองค์ทรงพิจารณาเห็นว่า มีจำนวนมากพอที่จะส่งไปประกาศพระศาสนาได้แล้ว จึงให้ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นมาประชุมพร้อมกัน ทรงแจ้งพระประสงค์ของพระองค์แล้ว ตรัสย่ำว่า

“ภิกษุทั้งหลาย! บัดนี้เราและเธอทั้งหลายพ้นแล้วจาก บ่วงทั้งปวง ทั้งที่เป็นทิพย์และเป็นของมนุษย์

ภิกษุทั้งหลาย! เธอทั้งหลายจงเที่ยวจาริกไป เพื่อประโยชน์และความสุขแก่มหาชน เพื่อความเอ็นดูแก่โลก เพื่อประโยชน์แก่อุฎฐกแก่ทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลาย อย่าไปทางเดียวกันสองรูป

“ภิกษุทั้งหลาย! พวกเขาจะแสดงธรรมให้ดังงามทั้งใน

เบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุด จงประกาศระบอบการปกครอง ชีวิตอันถูกต้อง (พรหมจรรย์) ทั้งถ้อยคำและความหมายให้ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง

สัตว์ทั้งหลายมีธุลี (คือกิเลส) น้อยก็มีอยู่ หากไม่ได้ ฟังธรรม พวกเขาจะเสื่อมจากคุณที่ควรได้รับ บุคคลผู้รู้ทั่ว ถึงธรรม จักมีเป็นแน่

ภิกษุทั้งหลาย! แม้เราเองก็จักไปสู่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม”
นี่แหละท่านทั้งหลาย! พระมหากษัตริย์ของพระบรมศาสดา หาประมาณมิได้ ถ้าพระบรมศาสดาไม่ทรงอุบัติขึ้นในโลกในวันนั้น ประเทศไทยก็ไม่มีพุทธศาสนา และ จะไม่มีหลวงตามหาบัว ญาณสมปนฺโน” ในวันนี้ ๕ ❀

นิมิตได้ต่างหูทองคำ

หลวงตามหาบัวเกิดเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๖ นับเป็นเวลา ๙๐ ปีที่ผ่านมา

ก่อนที่หลวงตาจะมาเกิด โยมบิดาสุนิมิตว่า“...ได้มีดมีดดำงาที่เขาเคลือบด้วยเงิน ฝักมันเป็นเงิน หุ้มด้วยเงิน แล้วปลายมันแหลมปรืด เคี้ยวเรียก “มีดโคก”

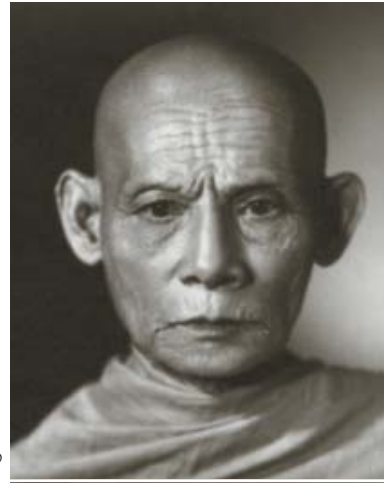
ส่วนโยมมารดาสุนิมิตว่า “...ได้ต่างหูทองคำหนึ่งข้าง อยู่! ช่างงดงามมาก ใส่หูแล้วทำให้ต้องไปส่องดูที่กระจก เห็นแสงสะท้อนแวววาว สวยงามมากมาย อะไรปานนั้น”

โยมตาได้ทำนายสุนิมิตนั้นไว้ ๒ อย่างคือ

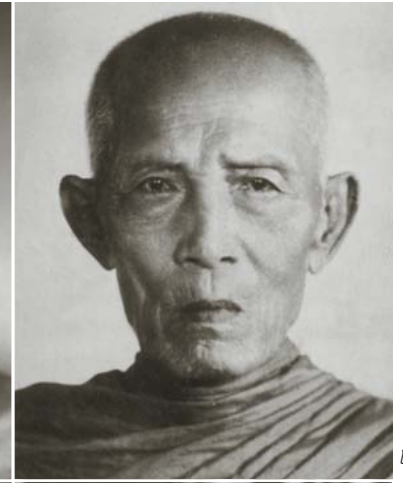
๑. ถ้าไปในทางชั่ว มหาโจรสู้ไม่ได้ ยังเป็นหัวหน้านาหโจรอีก

๒. ถ้าไปในทางที่ดีแล้ว จะตีจนถึงที่สุด

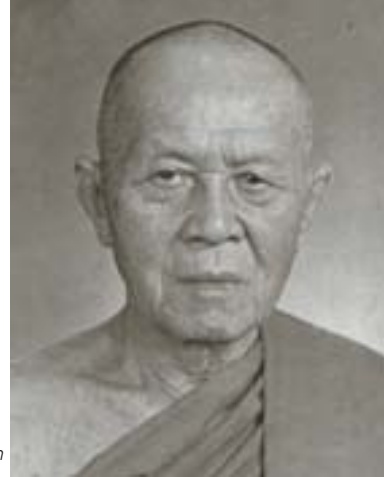
เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๗ ด้วยอำนาจแห่งบุพเพกตบุญญา... หลวงตาได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์อันเป็นทางอันประเสริฐ ณ วัดโยธานิมิต อำเภอเมือง จังหวัด

๑

๒

๓

๔

๕

อุดรธานี โดยมีพระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูปลัดอ่อนตา เขมงฺกโร เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ศึกษาปริยัติ ๗ ปี สอบได้นักธรรมเอกและเปรียญธรรม ๓ ประโยค ในระหว่างศึกษาพระปริยัติธรรมนั้น ได้รับความอนุเคราะห์จากสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ (พิมพ์ ธรรมธโร) เป็นอย่างยิ่ง ✨

๑. พระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) พระอุปัชฌาย์ของหลวงตา
๒. พระครูปลัดอ่อนตา เขมงฺกโร พระกรรมวาจาจารย์ของหลวงตา
๓. สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ (พิมพ์ ธรรมธโร)
๔. หลวงตามหาบัวเมื่อครั้งอุปสมบทใหม่ๆ
๕. โยมบิดามารดาของหลวงตามหาบัว
๖. ชุมประทูทางเข้าวัดโยธานิมิต ที่หลวงตาอุปสมบท
๗. พระอุโบสถวัดโยธานิมิต

၆

၇

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านายเหตุการณ์ล่องหน้า

๑ ...พุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นเวลา ๖๔ ปีที่ผ่านมา ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต พระวิปัสสนาจารย์ใหญ่ผู้มี หลักธรรมอันแสนแยบยล มีญาณ วิถีกว้างไกล หยั่งทราบอดีตอนาคต จาริกชุกตงค์อยู่ทางภาคเหนือ ได้ กล่าวยกย่องและท่านายภิกษุหนุ่ม รูปหนึ่ง ซึ่งยังไม่เคยพบเห็นกัน มาก่อน ด้วยอนาคตตั้งสัญญาว่า

“ในอนาคตกาลอีกไม่นาน จัก มีพระหนุ่มรูปหนึ่งเข้ามาหาเรา เพื่อ ฝากตัวเป็นศิษย์ เธอจะทำประโยชน์ ใหญ่ให้แก่ประเทศชาติและศาสนา” และต่อมาหมู่คณะจึงทราบกันทั่วแล้วว่าภิกษุหนุ่มรูปนั้นก็คือพระมหาบัว ญาณสมปนฺโน

๑. ที่ประดิษฐานรูปหล่อองค์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโตและทางเดินจงกรมของท่าน ที่ วัดร้างป่าแดงหรือวัดป่าพระอาจารย์มั่น
๒. ป้ายในวัดร้างป่าแดงหรือวัดป่าพระอาจารย์ มั่น

๒

นิมิตเหาะรอบเมืองทองคำธรรมชาติ

...และพุทธศักราช ๒๔๘๓ ณ วัดบรมนิวาส กรุงเทพฯ พระมหาบัว ญาณสมปนฺโน (โลहितดี) อายุ ๒๘ พรรษา ๗ อธิษฐานจิตมุ่งตรงออกกรรมฐานสู่สำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ปรารถนาความเพียรเพื่อความสิ้นกิเลส ปรารถนาพระนิพพานอันเป็นบรมธรรม ตัดสินใจอย่างแน่วแน่เพื่อจะเดินเข้าสู่สนามรบแห่งธรรมาธุ โดยการเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ตั้งใจอธิษฐานต่อหน้าพระรัตนตรัยอย่างแม่นยำในเวลา คำคืนดีกสังคินันว่า....

๑. ถ้าหากว่าข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติจุดดงกรรมฐานแล้วจะ ได้สำเร็จตามความมุ่งหมายโดยสมบูรณ์ ขอให้จิตนี้แสดง นิมิตอย่างน่าอัศจรรย์ซึ่งไม่เคยรู้เคยเห็น ให้สมกับภูมิธรรมที่ ข้าพเจ้ามุ่งหมายเถิด

๒. ถ้าหากข้าพเจ้าออกไปปฏิบัติจุดดงกรรมฐานแล้วไม่ สำเร็จตามความมุ่งหมาย ก็ขอให้จิตนี้แสดงนิมิต เป็นข้อ เทียบเคียงว่าออกไปแล้ว ก็เถลไถลไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ให้ ทราบเถิด

๓. ถ้าหากข้าพเจ้าจะไม่ได้ประสบผลทั้ง ๒ อย่าง คือ ไม่ได้ออกไปปฏิบัติจุดดงกรรมฐานด้วย หรือออกไปปฏิบัติ จุดดงกรรมฐานแล้วไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรด้วย ขอให้จิตนี้ แสดงนิมิตให้ทราบด้วยเถิด

ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย ขอให้นิมิตแสดงใน ๓ วาระนี้ จะพึงแสดงให้รู้โดยทางนิมิตภาวนา หรือจะพึงแสดง ให้รู้โดยทางสุบินนิมิต จากนั้นจึงเข้าที่เจริญสมาธิภาวนา และ เข้าที่พักอิริยาบถจำวัด เวลาประมาณ ๖ ทุ่ม ได้เกิดสุบินนิมิต อย่างอัศจรรย์ว่า...

“...เราเหาะปลิวขึ้นไปในอากาศอย่างสะดวกสบาย เหาะ เห็นเวียนรอบพระนครหลวงอันเป็นพระนครอัศจรรย์ตั้ง เมืองสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า มองไกลโพล้สุดสายตา กว้างขวาง ราวกับว่าเมืองไทยเราทั้งเมืองเป็นเมืองหลวงโดยสิ้น ตึกราม

หลวงตามหาบัวเมื่อยังเป็นภิกษุหนุ่ม

บ้านช่องเป็นประดุกหอปราสาทราชมณเฑียร มิใช่เป็นบ้าน เป็นเรือนของผู้คนธรรมดา มีความสง่าผ่าเผย ประดับด้วย แสงสีทองอร่ามแวววาวพร่างพราระยิบระยับ เป็นประหนึ่ง ว่าลูกนัยตาของชนผู้ที่ยังมองเห็นจะถึงซึ่งอาคารถนแตกออก เป็นเสียง ๆ เพราะแสงสว่างแพรวพรายเจิดจ้าของเมืองนั้น ยิ่งฟังมองยิ่งเหมือนกับว่าเป็นเมืองทองคำทั้งแห่ง ตึกราม บ้านช่องเป็นประดุกทองคำธรรมชาติ ส่องทอล้ำแสงกระจาย กราดกล้า เราเหาะวนถึง ๓ รอบแล้วก็ลง นิมิตนั้นยังติดตา ตรึงใจเสมอมาไม่มีวันลืมเลือน” ✨

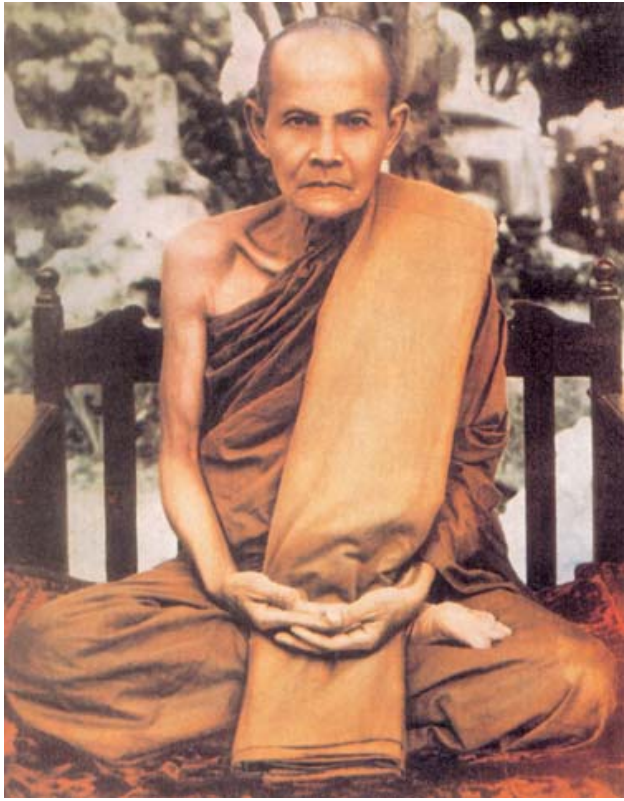
ท่านพระอาจารย์มั่นแก้จิต ๓ วาระ

พุทธศักราช ๒๔๘๕-๒๔๙๒ พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้เข้าไปศึกษาและปฏิบัติธรรมในสำนักท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นเวลา ๘ ปี ยอมสยบในภูมิจิตภูมิธรรมอันละเอียดอ่อนแยบยลที่ท่านพระอาจารย์มั่นอบรมสั่งสอนถึง ๓ วาระ

วาระที่ ๑ ท่านนั่งสมาธิตลอดรุ่งติดต่อกันหลายวัน จนกระทั่งกันพุงองแตกน้ำเหลืองไหลเยิ้ม ท่านพระอาจารย์มั่น ได้ให้อุบายว่า “กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจ **เหมือนสารดีฝักม้า**^๑ ถ้ามาหายพยศ การฝึกหนักควรลดลง”

วาระที่ ๒ ท่านติดสมาธิอยู่ถึง ๕ ปี จิตสงบแน่วไม่ไหว่นไหวตั้งภูผาหิน อยู่ที่ไหนสงบสบายหมด ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า “**สุขในสมาธิเท่ากับเนื้อติดฟัน** สมาธิทั้งแห่งเป็นสมุทัยทั้งแห่ง ให้ออกเดินทางด้านปัญญา”

วาระที่ ๓ ท่านเพลिनในการพิจารณาทางด้านปัญญา ทั้งวันทั้งคืนเกินตัว ไม่หลับไม่นอน คิดตำหนิสมาธิว่านอนตายอยู่เฉยๆ ปัญญาต่างหากสามารถแก้กิเลสได้” ท่านพระอาจารย์มั่นให้อุบายว่า “**บ้าหลงสังขาร ๑**” คือ การพิจารณาเพลินเกินตัว ไม่รู้จักประมาณ สมุทัยแทรกเข้าในจุดนี้ ให้

พักจิตเข้าสมาธิ เหมือนถอดเสื้อย่นหนาม จากนั้นก็เข้าสู่มหาสติมหาปัญญา กิเลสอยู่ที่ใดตามต่อนจนหมด...

พระมหาบัว ได้อยู่อุปัฏฐากรับใช้ท่านพระอาจารย์มั่น จนกระทั่งนิพพานในวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๔๙๒ 🌸

^๑ สารดีฝักม้า

ภิกษุมัชฌิม ๔ ประการ เปรียบด้วยม้าอาชาไนย

- ๑. อาชชวะมีความซื่อตรง
- ๒. ชวะมีปัญญาไว
- ๓. ชันตีมีความอดทน
- ๔. โสรัจจะมีความสงบเสงี่ยม

อง. จตุกก. ๒๑/๑๑๒/๑๕๓

ม้าอาชาไนย ๔ ระดับ

- ๑. พอเห็นเงาปฏิภ ก็สังเวชสลตจิต สำเนียงถึงสิ่งที่สารดีสั่งให้ทำ
- ๒. เห็นเงาปฏิภยังไม่สังเวชสลตจิต ต่อเมื่อถูกปฏิภจึงสังเวชทำตามสารดีสั่ง
- ๓. เห็นเงาปฏิภ หรือถูกแทงจนชนร่วง ยังไม่ทำตาม ต่อเมื่อถูกแทงจนเลือดไหล จึงสำเนียงทำตามสารดีสั่ง

๔. ต้องถูกแทงจนถึงกระดูก จึงสำเนียงทำตามสารดีสั่ง
อง. จตุกก. ๒๑/๑๑๓/๑๕๓

บุรุษอาชาไนย ๔

- ๑. เพียงแต่ได้รับข่าวคนเจ็บคนตาย ก็เกิดสังเวชสลตจิต เริ่มทำความเพียร
- ๒. ต้องได้เห็นคนเจ็บคนตายเอง จึงจะเกิดสังเวชสลตจิต
- ๓. ต้องได้เห็นญาติพี่น้องเจ็บหรือตาย จึงจะเกิดสังเวชสลตจิต
- ๔. ต้องเจ็บเอง ได้รับทุกขเวทนาสาหัสปานจะคร่าเอาชีวิต จึงจะเกิดสังเวชสลตจิต

อง. จตุกก. ๒๑/๑๑๓/๑๕๓

จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๑

๑

๑. ภูมิวัดดอยธรรมเจดีย์
๒. พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภริโต (ปัจจุบันเป็นเจ้าของอวาสวัดถ้ำกลองเพล จังหวัดอุดรธานี)

ประวัติศาสตร์ของพระพุทธรูปในยุคกิ่งพุทธกาลต้องจารึกไว้ว่า

พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๓๗ ปี พรรษา ๑๖ ออกปฏิบัติธุดงค์กรรมฐานอย่างเข้มงวด ตั้งจิตไว้อย่างแน่วแน่ที่ว่า **“ชาตินี้ เราจักเป็นพระอรหันต์ให้จงได้”** รวมเวลาออกปฏิบัติเป็นเวลา ๙ ปี ได้ประสบธรรมปีติถึงการประหารกิเลสเป็นสังขารัตนะให้แสงสว่างแก่โลกในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓ แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ เวลา ๕ ทุ่มตรง บนหลังเขา (ปัจจุบันคือวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร) ✨

เมื่อหลวงตาบรรลุอุดมธรรมอันพึงประสงค์แล้ว จึงได้บอกกล่าวให้พระลูกศิษย์ที่ติดตามธุดงค์เคียงบ่าเคียงไหล่เป็นเวลา นานปีว่า

...ท่านเพ็ง (พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภริโต) ...สิ่งที่ไม่เคยพูดมาก่อน มาวันนี้ผมจะเปิดให้ท่านฟัง ผมประสบพบผลแห่งการปฏิบัติแล้ว

...ท่านติดตามผมมาเป็นเวลานานปี ให้ท่านรีบเร่งชวนชวายนะอย่าช้า ธรรมนี้ไม่ได้ยู่สวรรค์ชั้นฟ้ากับเทวบุตรเทวดาที่ไหน อยู่กับมนุษย์ผู้มีความเพียรพยายามมากนี้เอง

...แล้วหลวงตาก็อธิบายธรรมอัศจรรย์ให้พระเพ็งฟัง ท่านอธิบายธรรมวิเศษสุดที่จะบรรยายได้

เรื่องภพชาติเก่าเคยเป็นมาอย่างนั้นๆ จนพระเพ็งน้ำตาคลอคลานเข้าไปกราบแทบเท้าหลวงตา ด้วยความอัศจรรย์และอึ้งอัมตะใจที่เป็นคนแรกได้ฟังธรรมอันเลิศนั้นๆ

๒

นิมิตสร้งน้ำพระพุทธรูปทองคำ

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ อายุ ๔๓ ปี พรรษา ๒๐ ท่านเกิดนิมิตอัศจรรย์ที่เสนาสนะ ป่าบ้านห้วยทราย จังหวัดมุกดาหารอีกครั้งว่า

“เราได้เหาะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ ซึ่งประทับอยู่บนพระแท่น อันกว้างขวาง จากนั้นพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ได้กลายเป็นพระพุทธรูปทองคำเหลืองอร่าม เก่าองค์จริง ได้สร้งน้ำพระพุทธรูปเหล่านั้นด้วย น้ำอบน้ำหอม เมื่อเหาะลงมาเห็นมีประชาชน แน่นขนัดไปหมด จึงได้เหาะประพรมน้ำมนต์ ให้ประชาชนเหล่านั้น น้ำมนต์ได้พุ่งแตก กระจายกระเซ็นกระสายออกจากปลายนิ้วมือ และฝ่ามือไปอย่างรวดเร็วโดยทั่วถึงทุก ๆ คน มองลงมาเห็นโยมแม่รออยู่ข้างล่าง โยมแม่ถามว่า “ลูก...จะไปแล้วหรือ จะไม่กลับหรือ”

เราก็ตอบว่า “เมื่อเสร็จธุระนี้จะกลับ แม่รออยู่นี่แหละ”

พอประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนเสร็จแล้วก็เหาะลงมา เห็นโยมแม่ปูลือรอไว้ เราก็เหาะลงไปหน้าบ้านลงไปนั่งสอนธรรมโยมแม่

แม้กาลเวลาผ่านไปช้านาน นิมิตต่าง ๆ ของหลวงตาได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าของท่าน โดยที่ทุกคนไม่ทราบความหมายของนิมิตนั้น มาบัดนี้มิใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นเรื่องจริงที่น่าจะเป็นเครื่องส่องแสงให้เห็น

ถึงการที่ท่านจะได้มาช่วยยกชาติบ้านเมืองจาก
 หล่มลึก คือกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก
 และความจน เป็นนิมิตกระตุ้นเตือนถึงความ
 เป็นผู้นำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายชนทองคำ
 เข้าสู่พระคลังหลวง ยกพระพุทธเจ้าเป็นใหญ่
 ไสรจสรจคุณงามความดีเข้าสู่จิตใจประชาราษฎร์
 สอนเขาให้ละทางแห่งความเลื่อม^๑ เพียรพยายาม
 เพิ่มพูนแนวทางแห่งความเจริญ สร้างผืนแผ่นดิน
 ดินให้เป็นแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง

**นิมิตว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายกลายเป็น
 พระพุทธรูปทองคำนั้น หมายถึง ท่านเอา
 พระพุทธศาสนานำทางสว่างให้ประชาชนคน
 ไทยได้สร้างมหาทานอันยิ่งใหญ่ เป็นประวัติ
 ศาสตร์ชาติไทยซึ่งไม่เคยมีใครทำมาก่อน**

นิมิตว่า ประพรมน้ำมนต์ให้ประชาชนนั้น
 ก็คือ สายธารแห่งความกรุณามหาทานอันยิ่ง

ใหญ่ได้หลังรินทั่วแผ่นดินไทย เป็นประดุจน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์หล่อเลี้ยง
 กายจิตของคนทั้งชาติ ได้อาบดื่มกินไปสิ้นกาลนานฯ ❀

^๑ **ทางแห่งความเลื่อม**

ทางแห่งความเลื่อม ๑๐ อย่าง

๑. ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ ผู้รู้ชั่วเป็นผู้เลื่อม ผู้ใคร่ธรรมเป็นผู้เจริญ ผู้เกลียด
 ธรรมเป็นผู้เลื่อม
๒. คนมีสติตบรูฐเป็นที่รัก ไม่กระทำตบรูฐให้เป็นที่รัก ชอบใจธรรม
 ของอัสตบรูฐ ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๓. คนใดชอบนอน ชอบคุย ไม่หมั่น เกียจคร้าน โกรธง่าย ข้อนี้เป็น
 ทางของคนเลื่อม
๔. คนใดสามารถแต่ไม่เลี้ยงมารดาหรือบิดาผู้แก่เฒ่าผ่านวัยหนุ่มสาว
 ไปแล้ว ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๕. คนใดหลงสมณะพราหมณ์หรือแม้ถนิพอกอื่นด้วยมุสาวาท ข้อนี้เป็น
 ทางของคนเลื่อม
๖. คนมีทรัพย์มาก มีเงินทองของกิน กินของอร่อยแต่ผู้เดียว ข้อนี้เป็น
 ทางของคนเลื่อม
๗. คนใดหยิ่งเพราะชาติ หยิ่งเพราะทรัพย์ และหยิ่งเพราะโคตร ย่อมดู
 หมิ่นญาติของตน ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๘. คนใดเป็นนักเลงหญิง เป็นนักเลงสุรา เป็นนักเลงการพนัน ผลาญทรัพย์
 ที่ตนหามาได้ ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๙. คนไม่สิ้นโทษด้วยภรรยาของตน ประทุษร้ายในภรรยาคนอื่น เหมือน
 ประทุษร้ายในหญิงแพศยา ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม
๑๐. ชายแก่ได้หญิงรุ่นสาวมาเป็นภรรยาย่อมนอนไม่หลับ เพราะความหึงหวง
 หญิงรุ่นสาวนั้น ข้อนี้เป็นทางของคนเลื่อม

พระนักธรรมากรแห่งปี ‘ตั้งกองทุนช่วยชาติ ต่อสู้ ไอเอ็มเอฟ’

หากเปรียบเทียบเหตุการณ์การโจมตีค่าเงินบาทของเจ้าให้ประเทศไทยเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ กับเหตุการณ์การขึ้นบาทบงระจันจับตาคืนแลกคือสู้กับพวกไอเอ็มเอฟหรือยูเอชดีแล้ว ก็คิดว่า เป็นเหตุการณ์คล้ายคลึงกัน ในลักษณะที่ว่า "ถูกต่างประเทศรุกราน" และทั้งสองเหตุการณ์นี้ยังมีจุดที่คล้ายกันอีก คือ มีพระธรรมากรช่วยในเหตุการณ์ด้วย หมู่บ้านบงระจันมี "พระอาจารย์ธรรมโชติ" เป็นวิญญูและกำลังใจ มากที่สุดในปัจจุบัน "หลวงตามหาบัว" ก็ได้ลอยบิณฑบาตเงินแสน แสดงพระธรรมเทศนาและรับเงินบริจาคเพื่อไม่ให้ประเทศไทยเป็นหนี้ของต่างประเทศยกเว้น

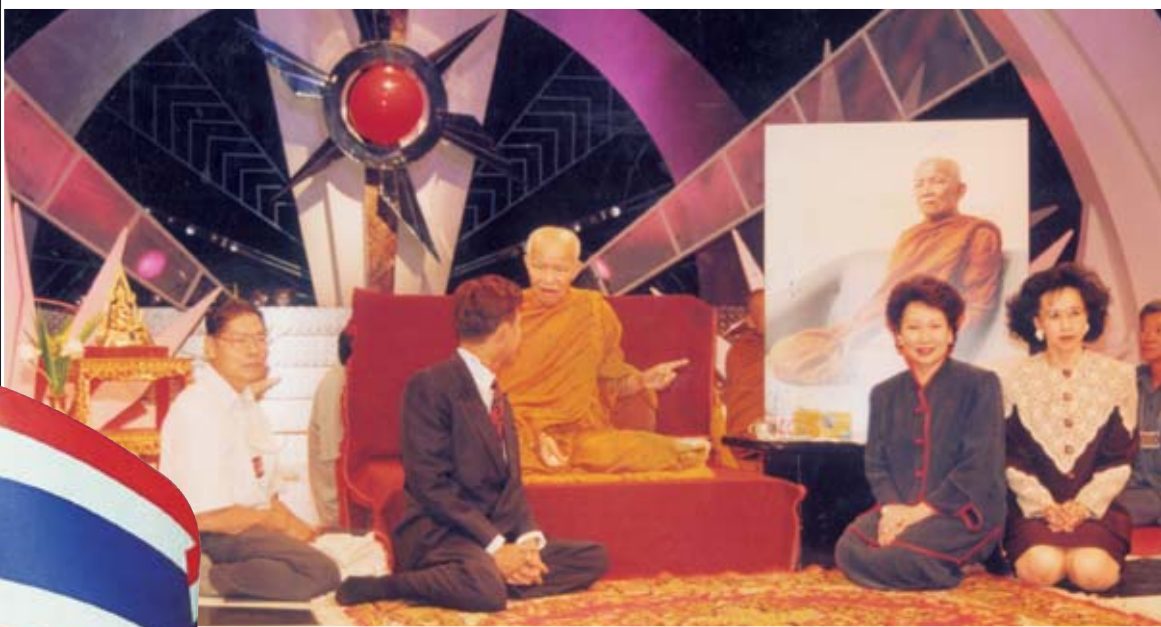
พระธรรมวิสุทธิมงคล หรือ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด ย.ม.อ.จ.อุดรธานี โครงการทอดผ้าป่าช่วยชาติ จำนวนเงินที่ได้จากการทอดผ้าป่าหากเปรียบเทียบกับหนี้สินของประเทศไทยที่รัฐบาลทยอยผูกสร้างทิ้งไว้เป็นวงศกของลูกหลานซึ่งไม่รู้ว่าเป็นอีกกี่ชาติจะไถ่หนี้ค มิหน่าที่หลวงตามหาบัวได้บริจาคเงินเป็นเพียง ๕,๐๐๐ บาท หนึ่งสิบล้านบาท

จุดประสงค์โครงการกองทุนช่วยชาติ ประกอบด้วย ๑.เพื่อมุ่งเงินสร้าง

จิตใจ ปุจฉาคำสำคัญ ให้คนไทยเกิดความรักชาติ หอมเทอรัพยากรของชาติ ซัดความล้มเหลว ทุ้มเฟี้ยว มีหลักใจ มีคุณธรรม เพื่อมีส่วนร่วมในการปกป้องเศรษฐกิจของชาติ ๒.เพื่อมุ่งเงินทางด้านวัตถุในการรับบริจาค ข้าวของเบ็ดเตล็ด เสื้อผ้าและเงินสกุลต่างๆ นำเข้าพร้อมสรรพเพื่อเป็นหลักฐานประกันของประเทศ และ ๓.เพื่อเก็บกู้สถานะภาพของประเทศไทย ที่ประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำไปเสียปัจจุบัน

ผลของโครงการดังกล่าว คนไทยทั่วประเทศบริจาคเงินให้กับโครงการ "ผ้าป่าช่วยชาติ" ของหลวงตามหาบัวล่าสุดได้ของค่า 4,562.78 ล้านบาท และเงินสดอีก 2,094,032,000 บาท

ยาพระอรหันต์

ปีพ.ศ. ๒๕๔๐ ประเทศไทยถูกโจมตีทางเศรษฐกิจ การเงินอย่างรุนแรงที่สุด เงินทุนสำรองของประเทศไทยที่ธนาคารแห่งประเทศไทยรับผิดชอบอยู่ มีทุนสำรองอยู่ ๓๙,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ลดลงเหลือเพียง ๗,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

แผ่นดินไทยประสบความคับขัน ชีวิตของคนไทย ถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจ อย่างรุนแรง ความล่มสลายคือปลาน เข้าสู่คริวเรืออย่างน่าหวาดวิตก ผู้นำประเทศขายทุกอย่างที่ขวางหน้าเพื่อรักษาประเทศไว้ รัฐบาลณรงค์ให้ใช้ของไทย เทียวเมืองไทย ส่งเสริมสินค้าไทย มีโครงการรับบริจาคไทยช่วยไทย และอีกหลาย ๆ โครงการเพื่อช่วยชาติ แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ

จิตใจของประชาชนชาติที่พึ่ง **ไฟที่ลุกท่วมหัวใจของชาวไทยเริ่มแพร่ขยายลุกลามออกจากหัวอก เป็นไฟที่ลุก**

ท่วมแผ่นดินไทยในไม่ช้า หากไม่ตัดไฟเสียแต่ต้นลม จักต้องถึงความพินาศโดยเร็วพลันเป็นแน่

ประเทศจัดอยู่ในประเภทคนไข้ หมอให้ยาแต่ร่างกายไม่รับและไม่มีเงินจะรักษาด้วย นอนรอความตายเท่านั้น มีแต่ปาฏิหาริย์เท่านั้นที่คนไข้ประเภทนี้จะรอดตายหายจากไข้ได้

ถ้าเป็นยามนุษย์ชี้เหม็นธรรมดาไม่มีทาง จะรวมพลังพิบนกพิบนุกี่เหม็นก็แสนตัวเหม็นคำขอ ล้านคำอ่อนวอน เพื่อกู้ดวงชะตาให้คนไข้ประเภทนี้ฟื้น ไม่มีทางเป็นไปได้ เหมือนก้อนหินที่โยนลงไปใต้น้ำ ถ้านิมนต์พระธรรมดามาสดอ้อน

วอนว่าขอให้หินก้อนนี้จงฟูขึ้น ขอให้หินก้อนนี้ จงฟูขึ้นๆ หินก้อนนั้นจะไม่มีวันฟูขึ้นมีแต่จะจมลงไปเท่านั้น และมีแต่จะทำ ความเสียใจให้แก่ผู้ที่ทำพิธีกรรมเช่นนั้นหมดหวัง นิ่งเหม่อเหมือนหมาเฒ่านอนเฝ้ากองไฟ เกาซี่เรือนร้องครวญครางในฤดูหนาว มันจะนำสลดสังเวชเพียงไร

แต่ถ้าเป็นยาก็ต้องเป็นยาเทวดามาจากสรวงสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ เนรมิตสรีระร่างที่คร่ำคร่าเพราะโรคนี้เสียใหม่ ให้มีผิวพรรณวรรณะผ่องใส ประดุจคนที่ไม่เคยป่วยเป็นไข้มาเป็นเวลานานปีมีสมบัติพร้อมมูล

เพียงแค่นี้คิด! แค่นี้พูด! ถึงยาเทวดาก็แทบจะหมดหวัง อย่างไรก็ตามแต่ยาเทวดาเลย แม้แต่ตัวเทวดาก็ยังไม่มีปุถุชนหน้าไหนเคยเห็น แล้วจะเอายามาจากไหนกันล่ะ

เทวดานั้นอยู่สรวงสวรรค์ สูงเหมือนฟ้า คำว่า **“เหนือฟ้ายังมีฟ้า”** จึงเป็นคำพูดที่เป็นอมตะอยู่เสมอ ฟ้าคงหมายถึงเทวดา

แต่เทวดาก็มีอยู่หลายชั้น ถ้าเหนือเทวดายังมีเทวดามีอยู่ ก็ต้องมีคำพูดที่พูดต่อไปได้อีกว่า เหนือเทวดายังมีพรหม เหนือพรหมยังมีพระอรหันต์ เหนือพระอรหันต์ยังมีพระพุทธเจ้า

ในขณะที่ประเทศไทยต้องการยาวิเศษมาเยียวยาอาการป่วยอยู่นั้น...

...ปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐ พระหลวงตามหาบัว ซึ่งมีวัตรปฏิบัติอันเป็นแบบอย่างในทางสงบ ยากที่จะมีพระรูปใดทัดเทียม มีเพียงปัจจัยเครื่องอาศัยของบรรพชิตเท่านั้น ไม่เคยเกี่ยวข้องกับคลุกคลีกับใคร อยู่แต่ในป่าในเขาเพียงลำพัง ปรารถนาความเพียร ยินดีในวิเวก ตั้งแต่วันอุปสมบทมาตราบจนเฒ่าชรา เป็นพ่อแม่ครูอาจารย์สายพระป่ากรรมฐาน

ขณะนั้นสังขารชราอาพาธด้วยโรคมะเร็งขั้นสุดท้าย ถ่ายวันละ ๑๐ กว่าครั้ง จนถึงต้องเกาะราวระเบียงกุฏิ พยุงสังขารด้วยกำลังแรงที่เหลืออยู่น้อยนิดไม่ยอมให้สังขารเป็นภาระแก่ผู้ใด อาศัยเพียงใจที่มีพละนาภาพและธรรมสุขวิหารเท่านั้น ส่วนด้านร่างกาย ต้องบอบช้ำ เหนื่อยล้า อ่อนเพลีย หมดเรี่ยวแรง ในบางครั้ง ก็สุดที่จะต้านทานยับยั้งขนาดบาศักสังขารอนิจจัง ให้คงทนอยู่ได้

ยาวิเศษใดก็ไม่สามารถยับยั้งขั้นที่ชำระดวงโรยนั้นได้ หลวงตา ได้สั่งให้หมู่คณะและศิษย์ สร้างเมรุขึ้นไว้ที่หน้าวัด เพื่อที่จะใช้จัดการกับสังขารอันผุพังของท่านอย่างเรียบง่าย

.... ขณะเดียวกันเหตุการณ์บ้านเมือง ระงมไปด้วยทุกข์ โทษเพลิงเผาไหม้แห่งกิเลส และความจนด้วยทรัพย์สิน ด้วยจักษุญาณอันแจ่มแจ้ง

ท่านได้พิจารณาแล้วว่า “มีเพียง พระพุทธศาสนาเท่านั้นที่จะเป็นสรณะและดับไฟที่ลุกท่วมหัวใจชาวไทยได้”

จึงตัดสินใจว่า หากพระพุทธศาสนาและหลักธรรมที่เราได้บรรลุมรรคผล จะสามารถกู้ชีวิตจิตใจประชากรชาตวรรษ กู้ชาติ กู้แผ่นดิน ให้กลับคืนสู่ความร่มเย็นเป็นสุข เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธศาสนาให้เจริญสืบไป จะขอฉันยารักษาธาตุชั้นดี เพียงอีกครั้งเดียว ถ้าไม่สามารถรักษาธาตุชั้นดีไว้ได้ ก็จะไม่

หมอเงินชาวไต้หวัน

ปล่อยวางให้เป็นไปตามกรรมของโลกต่อไป ต่อมาได้มีหมอเงินชาวไต้หวัน ได้นำยามาถวายให้ท่านฉัน ปรากฏว่าโรคร้ายได้หายขาด นับว่าหมอเทวดาคอนี้มีบุญคุณต่อชาติไทยมากเช่นกัน

ท่านจึงได้ออกมาประกาศตนอย่างแจ่มแจ้งว่า

“จะนำพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายกู้ชาติ ด้วยการรับรองในคุณธรรมที่ได้ศึกษาและปฏิบัติมาจนบรรลุถึงความเกษมแห่งโยคะ ถึงสุปาติเสสนิพพาน^๑ คือการดับกิเลสทั้งที่มีเบญจขันธ์เหลือ เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ด้วยเหตุแห่งสังขารวาทที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นนั้น จะนำพาทรัพย์สมบัติของปวงชนชาวไทยให้ถึงเป้าหมายโดยปลอดภัย”

พระหลวงตาผู้เฒ่าในวัย ๘๕ ปี มีโรคชราเบียดเบียนเต็มที วันเดือนปีผ่านไปด้วยปัจฉิมวัยบั้นปลาย มีความรู้ทาง

^๑ สุปาติเสสนิพพาน

สุปาติเสสนุคคละ ๔ จำพวก

๑. อันตรายปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานในระหว่างอายุยังไม่ทันถึงครึ่ง
๒. อุปัทสจปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานต่ออายุพ้นกึ่งหนึ่งแล้วจนจนถึงที่สุด
๓. อสังขารปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยไม่ต้องใช้ความเพียรมากนัก
๔. อสังขารปรินิพพายี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยต้องใช้ความเพียรเรี่ยวแรง
๕. อุทังโสโตกนิภูคามิ ท่านผู้มิกระเสในเบื้องบนไปสู่อกนิภูภาพ
๖. สกทาคามี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยต้องกลับมายังโลกนี้เพียงครั้งเดียว
๗. เอกพิชี ท่านผู้จะปรินิพพานด้วยการบังเกิดในมนุษยภพนี้ครั้งเดียว
๘. โกลังโกละ ท่านผู้จะปรินิพพานต่อเมื่อท่องเที่ยวอยู่ ๒-๓ ตระกูล
๙. สัตตักขัตตปรมโสดา ท่านผู้จะปรินิพพานต่อเมื่อท่องเที่ยวในเทวดาและมนุษย ๗ ครั้งเป็นอย่างยิ่ง

โลกจบเพียงประถม ๓ ความรู้ทางธรรมจบเพียงเปรียญธรรม ๓ ประโยค ไฟฟ้าในวัดยังไม่ให้มี หนังสือพิมพ์ยังไม่ให้นำเข้าวัด โทรศัพท์ยังไม่ให้ใช้ กุฎีก็มีพอได้อยู่ได้นอน ภายในวัดความทันสมัยในทางโลกแทบไม่มีเลย และตัวท่านเองก็ไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไร แบบที่ทางโลกเขามีกัน แล้วจะนำพาพี่น้องชาวไทยช่วยชาติไทยที่กำลังจะล่มจมเพราะขาดทุนทรัพย์ได้อย่างไร?

ก็ธรรมวิเศษภายในที่บรรลุนั้นแหละจะสามารถนำพาชาวไทยที่อยู่ในชาติให้รอดพ้นจากความหายนะได้ เพราะพระพุทธรูปของค์ตรัสไว้ว่า

พระอรหันต์ อยู่ในที่ใดจะเป็นบ้านก็ตาม ปากก็ตาม ที่ ลุ่มก็ตาม ที่ดอนก็ตาม ที่นั้นเป็นภูมิภาคที่น่ารื่นรมย์

คำพูดที่เสียสละและแบกรับแทนคนทั้งหลายทั่วแผ่นดิน เช่นนี้ จึงเป็นคำพูดที่ชวนให้ติดตามพิสูจน์

วิธีพิสูจน์พระอรหันต์

เราจะมีวิธีพิสูจน์ได้อย่างไร ว่าภิกษุรูปใดเป็นพระอรหันต์หรือไม่ เพราะเราไม่อาจจะทราบได้ด้วยเครื่องหมายภายนอกใดๆ ?

พุทธดำรัส "ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ย่อมพยากรณ์ อรรถัตตผลว่า ข้าพเจ้ารู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำ ได้ทำเสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มี ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธออย่าเพ่งยินดี อย่าเพ่งคัดค้าน คำกล่าวของภิกษุรูปนั้น พึงถามปัญหาเธอว่า ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ไฉนท่านพระผู้มีพระภาค พระองค์นั้น ตรัสไว้ชอบนี้ ๔ ประการ คือ คำกล่าวที่เห็นอารมณ์ที่ตนเห็นแล้ว ได้ยินในอารมณ์ที่ตนฟังแล้ว ทราบในอารมณ์ที่ตนทราบแล้ว รู้ชัดในอารมณ์ที่ตนรู้ชัดแล้ว กิจจิตของท่านผู้มีอายุ ผู้รู้ได้เห็นอยู่

อย่างไรเล่า จึงหลุดพ้นจากอาสวะ ไม่ยึดมั่นในวัชระ ๔ นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้สิ้นอาสวะแล้ว พันวิเศษแล้วเพราะรู้ชอบตอบถูก จึงนับว่ามีธรรมอันสมควร จะพยากรณ์ได้ดังนี้ว่า ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ข้าพเจ้าไม่ยินดี ไม่ยินร้าย อันกิเลสไม่อาศัย ไม่พัวพัน พันวิเศษแล้ว พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้เห็น มีใจอันกระทำให้ปราศจากเขตแดนได้แล้วอยู่ พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้ยิน พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้าได้ทราบ พรากได้แล้วในธรรมที่ข้าพเจ้ารู้ชัด จิตของข้าพเจ้า ผู้รู้ได้เห็นอยู่อย่างนี้แล จึงได้หลุดพ้นจากอาสวะ ไม่ยึดมั่นในวัชระ ๔ นี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คำกล่าวของภิกษุรูปนั้น พวกเธอควรชื่นชมอนุโมทนาสาธุ

คนที่พูดเช่นไรทำเช่นนั้น เสียสละไม่ต้องการอะไร นับว่าเป็นบุคคลพิเศษหาได้โดยยากยิ่ง บุคคลประเภทนี้ถ้ามี อยู่จริง ตัวบุคคลนั้นก็จะมีค่าเหนือกว่ารัตนะเงินทองใด ๆ หลวงตามหาบัวจะเป็นบุคคลพิเศษประเภทนี้แน่นอน

เพื่อเป็นการพิสูจน์คุณธรรมที่ท่านรับรอง อย่างที่ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน สงฆ์สาวกคนหนึ่งได้ดำเนินตามแบบ ทุ่มเทเสียสละทั้งชีวิตจิตใจ ผลที่ได้มานั้นเป็นผลที่พิสูจน์ได้ เพียงไร ชาวโลกจะทราบได้ เพราะท่านมีเหตุผลในการ กระทำทุกอย่างมาตลอดชีวิต

คำว่า “พระอรหันต์” เป็นคำพูดที่สูงที่สุด และอยู่ไกล คนกิเลสหนาเกินเอื้อม ยิ่งคำพูดของพระหลวงตามหาบัวที่ว่า “เราเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง ในประวัติศาสตร์” ยิ่งเป็น คำพูดที่ต้องนำมาพิจารณา ทำไมหนอพระมหาเถระผู้เฒ่ารูปนี้

จึงกล้านำมาพูดในวัยที่ใกล้จะเข้าโลง ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนก็มีมหาชน ยกตำแหน่งแห่งพระอรหันต์ให้ท่านมาตั้งนาน เพียงแต่ท่าน นั่งนิ่งรับก็เป็นทีเพียงพอ เพราะอะไรท่านถึงพูดเช่นนั้น ท่าน ตอบทันทีว่า

“เพราะชาติ ชาติเป็นเรื่องใหญ่ ศาสนานี้ก็อยู่ในชาติ พระมหากษัตริย์ก็อยู่ในชาติ ถ้าชาติซึ่งเป็นหลักใหญ่ล่มจม เสียอย่างเดียว ทุกอย่างก็พังหมดไม่มีอะไรเหลือ”

ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องสอนเราแล้วมิใช่หรือว่า กรุง ศรีอยุธยาแตก ศาสนาก็แตกไปพร้อมด้วย ไม่มีเหลือแม้แต่ เคียรพระพุทธรูป

การประกาศตนออกมาช่วยชาติต้องสมเหตุสมผล เหมือน การทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าเรามีเหตุคือเร็วแรงไม่สมกับ ผลงานนั้นก็ประสบความสำเร็จไม่ได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า

ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ มีเหตุเป็นแดนเกิด ถ้าดับที่ต้นเหตุเสียแล้ว ผลที่เสียหายก็ไม่มี

“เหตุ” คือคุณธรรมภายในและความรู้ความสามารถ เพียงพอแก่ผล และรู้ด้วยว่า “ผล” นั้นจะสำเร็จก่อนที่จะดำเนินเหตุ เหมือนนักชกชกเจาะน้ำ ต้องรู้เสียก่อนว่าตรงไหนมีน้ำ แล้วจึงชกเจาะ มิใช่ว่าชกเจาะไปเรื่อย ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่ามีน้ำหรือไม่มี สวากของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ท่านต้องรู้เสียก่อนว่าสิ่งนั้นทำสำเร็จ เพราะท่านทำด้วยปัญญา มิใช่ทำเพราะความเขลา

มีคนไปถามท่านว่า “การที่กล่าววาทว่าตนเองเป็นพระอรหันต์จะไม่ใช่การอวดอุตริมนุสสรธรรม หรือ ?”

ท่านตอบว่า ธรรมแท้ต้องตรงไปตรงมา เหมือนเรามีเงินอยู่ ๒ บาท ถ้าเราบอกว่ามี ๑ บาท นั่นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๓ บาท นั่นก็เป็นคำโกหก ถ้าเราบอกว่ามี ๒ บาท นั่นก็เป็นคำจริง “รู้” ต้องบอกว่า “รู้” “เห็น” ต้องบอกว่า “เห็น”

ความจริงเอามาพูดจะเป็นการอวดที่ตรงไหน?
 พระพุทธเจ้า เอาความจริงมาพูดอวดที่ตรงไหน?
 พระสาวกอรหันต์เอาความจริงมาพูด อวดที่ตรงไหน
 ผิดที่ตรงไหน?
 จิตของเรานี้ครอบโลกธาตุ อย่าเอาฝ่ามือมาขึ้น ไม่งั้น

ขาดสะบั้นไปหมดนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้วันเพ็ญเดือนหก ไม่บอกใครจะรู้ ย่นลงมาพระอรหันต์ตรัสรู้ธรรมในอิริยาบถ ๔ หลังพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว ท่านไม่บอกใครจะรู้ นั่น! ท่านอวดไหม? พุทธให้สัตว์โลกมีแก่จิตแก่ใจในการประพฤติปฏิบัติต่างหาก การประกาศศาสนธรรมชั้นสุดยอดเหล่านี้ เป็นการอวดอุตริมนุสสรธรรม แล้วจะเอาอะไรไปประกาศ

...กล้า...เราก็ไม่เคยมี กลัว...เราก็ไม่เคยมี กับสามแดนโลกธาตุนี้ เราเรียกว่า “ถึงขยะ”

คุณธรรมความดีอะไรต่าง ๆ ก็เหมือนกัน ถ้าพูดตามความเป็นและมีอยู่จริง ปราชญ์มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านไม่ทำหนี มีแต่ท่านจะอนุโมทนา ของที่มีอยู่จริง พูดพองาม ท่านไม่เรียกว่าอวด ถ้าอวดอุตริก็คืออวดในสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในตน แต่คนบางคนมักเห็นแตกต่างจากนี้ ธรรมวิเศษในพระศาสนาไม่มีอยู่ในใจตนแล้ว ก็ประหนึ่งว่าจะไม่มีในบุคคลอื่น เพราะตั้งแต่วันที่บวชมาก็ไม่เคยประพฤติปฏิบัติเสียสละชีวิต เพื่อเรียนให้จบพรหมจรรย์ มันก็เหมือนนกกระเรียนตัวแก่ ๆ ในบ่อน้ำซึ่งไม่มีปลา มีแต่ยืนจับเงารอตายด้วยความหิวโซ เป็นภิกษุเปโต(พระเปรต)ไปเท่านั้น ✨

๑ อุตริมนุสสรธรรม

อุตริมนุสสรธรรม คือคุณธรรมอย่างยิ่งของมนุษย์ ๑๐ ประการ

๑. ฌาน ได้แก่ ฌาน ๔
๒. วิโมกข์ ได้แก่ วิโมกข์ ๓
๓. สมาธิ ได้แก่ สมาธิ ๓
๔. สมาบัติ ได้แก่ สมาบัติ ๔-๘
๕. ญาณทัสสนะ ได้แก่ วิชชา ๓
๖. มรรคภาวนา กระทำให้มรรคเกิด
๗. ผลลัทธิปริยการ ทำให้แจ้งซึ่งผล
๘. กิเลสปราบทาน การละกิเลส
๙. วินีวรณตา การเปิดจิต
๑๐. สุนฺญาคาร ความยินดีในเรื่องว่าง

วิมทา.วิกิต. ๑/๒๓๗/๑๗๑

จารึกประวัติศาสตร์ครั้งที่ ๒

ฉบับนี้ประวัติศาสตร์ต้องจารึกครั้งที่ ๒ ในเดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖ ว่า...

...พระหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๙๐ ปี พรรษา ๗๐ คณะธรรมยุติกนิกาย^๑ ได้ยอมสละชีวิตเลือดเนื้อรบกับ ความจนในชาติตนอย่างเด็ดเดี่ยว เดินตามรอยพระศาสดา และพระบูรพาจารย์ สามารถนำทองคำแท่งหนัก ๑๐ ตัน เงิน ดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านบาท มอบเข้าห้องพระคลังหลวง เพื่อเป็นการเพิ่มพูนสินทรัพย์ ค้ำชูประเทศไทยให้อยู่ยั่งยืน มั่นคงตลอดไปชั่วกาลนาน

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ หลวงตามหาบัว ก่อตั้งโครงการช่วย ชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน โดยมีสมเด็จพระญาณ สังวรสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายกเป็นประธาน อธิษฐานจิตรับกับความจนของประเทศชาติที่กำลัง

๑

๒

๑. พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว องค์ผู้ก่อตั้งคณะธรรมยุต เมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๗

๒. สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก

เดือดร้อนอย่างหนัก เพราะติดหนี้ต่างชาติ หลวงตาได้พยุ่งสังฆาร อันบอบช้ำตะเกียกตะกายเทศนาธรรมทั่วประเทศในมรรคาที่ ดำเนินไปนั้นประดับไปด้วยธงทิวแห่งผ้าป่าช่วยชาตินำพา

^๑ ธรรมยุติกนิกาย

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นพระราชโอรสลำดับที่ ๔๓ ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย และลำดับที่ ๒ ใน สมเด็จพระศรีสุริเยนทรา พระบรมราชินี (ในรัชกาลที่ ๔ มีพระบรม ราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เฉลิมพระนามว่า “กรมสมเด็จพระศรีสุริเยน ทรามาศรี”) เสด็จพระราชสมภพเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๑๑ ขึ้น ๑๔ ค่ำ ปีชวด ฉศก จ.ศ. ๑๑๖๖ ตรงกับวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๓๔๗ ทรงมีพระนามเดิมว่า “เจ้าฟ้ามงกุฏ”

ครั้นถึงปีวอก พ.ศ. ๒๓๖๗ มีพระชนมายุย่าง ๒๑ พรรษา สมเด็จพระ บรมชนกนาถจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นำผนวชตามราชประเพณี ณ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม และจำพรรษา ณ วัดมหาธาตุยุวราช รังสฤษฎี มีสมณฉายาว่า “วชิรญาณโณภิกขุ”

หลังจากผนวชได้เพียง ๑๕ วัน สมเด็จพระบรมชนกนาถทรงพระ ประชวรและเสด็จสวรรคตอย่างปัจจุบัน เมื่อทรงทราบว่าพระบรม วงศานุวงศ์ เสนาบดี และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ได้ประชุมหารือกัน และมี มติว่าในสภาพบ้านเมืองในขณะนั้น สมควรอัญเชิญพระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ ขึ้นเสวยราชย์เป็นหลักชัยของประเทศ เพราะ เป็นผู้ทรงได้รับการไว้วางพระราชหฤทัย จากพระบาทสมเด็จพระ พุทธเลิศหล้านภาลัยให้ควบคุมงานด้านต่าง ๆ ต่างพระเนตรพระกรรณ พระภิกษุเจ้าฟ้ามงกุฏฯ จึงทรงผนวชต่อไปจนตลอดรัชกาลที่ ๓ เป็น

เวลาถึง ๒๗ พรรษา โดยได้จำพรรษา ณ วัดมหาธาตุฯ วัดสมอราย (วัด ราชธิวาส) และวัดบวรนิเวศวิหาร ตามลำดับ

ปีพ.ศ. ๒๓๖๙ พระวชิรญาณโณเจ้าฟ้ามงกุฏ ทรงทำทัฬหีกรรมคืออุปสมบท ชำในคณะสงฆ์รามัญเมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๗ (จ.ศ. ๑๑๘๘) ซึ่งเป็นปีที่ ๒ แห่ง การผนวชนั้น ทรงดำรงอยู่ในฐานะประธานแห่งคณะ และโดยฐานะที่ทรง เป็นผู้ริเริ่มในการปรับปรุงแก้ไขความประพฤติปฏิบัติของพระสงฆ์ในครั้งนั้นด้วย ทรงปฏิบัติหน้าที่ขึ้นก่อนและทรงแสดงซึ่งแจ้งให้ผู้เลื่อมใสเข้าใจและเกิดความ นิยมปฏิบัติตาม จึงขนานพระนามหรือถวายพระเกียรติแด่พระองค์ว่า เป็นองค์ผู้ให้กำเนิด หรือ เป็นองค์ผู้ก่อตั้งคณะธรรมยุตขึ้น

ครั้นพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต บรรดาพระ บรมวงศานุวงศ์ เสนาบดี และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จึงต่างพร้อมใจกันกราบ บังคมทูล อัญเชิญพระภิกษุเจ้าฟ้ามงกุฏซึ่งขณะนั้นมีพระชนมายุ ๔๗ พรรษา และทรงจำพรรษาอยู่ ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ให้ลาสิกขาบทเพื่อขึ้นเถลิงถวัลย ราชสมบัติ เป็นพระมหากษัตริย์รัชกาลที่ ๔ แห่งราชวงศ์จักรี เมื่อวันพุธ เดือน ๕ ขึ้น ๑ ค่ำ ปีกุน โทศก ตรงกับวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๓๙๔ ทรงพระนามว่า “พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” ซึ่งเป็นที่รู้และ เรียกขานกันในหมู่ชาวต่างประเทศว่า “พระมงกุฏ” หรือ “คิงมงกุฏ” (King Mongkut) โดยมีงานพระราชพิธีบรมราชาภิเษกในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๓๙๔

พี่น้องชาวไทย เจริญทาน คีล ภาวนา ทอดผ้าป่าช่วยชาติและบริจาค
ทองคำแท่งน้ำหนัก ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์ ๑๐ ล้านดอลลาร์ เงินบาทที่บริจาค
เป็นสาธารณกุศลอีกนับหมื่นล้านบาท เพื่อยกชาติไทยให้พ้นจากการ
สิ้นชาติ

พระสาวกที่มีบารมีญาณเต็มสุดส่วนเช่นนี้ย่อมเข้าถึงพระนิพพาน เสด็จ
ตามพระพุทธเจ้าได้โดยไม่ต้องสงสัย เพราะไม่ว่าบุคคลใดก็ตามปฏิบัติ
ธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง ประพฤติตามธรรมอยู่ ธรรมนั้นย่อม
อำนวยผลอันพึงใจให้เสมอสมดังคำที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า

**“ภิกษุทั้งหลาย! จงตัดความเส่นหาออกเสีย เหมือนคนหักก้านดอกบัว
จงพอกพูนทางแห่งสันติเถิด ความสงบเย็นเราได้แสดงไว้แล้ว**

ดูก่อนผู้เห็นภัยในสังสารวัฏ! เพราะความเส่นหาทำให้คนดิ้นรน
ความเส่นหาเป็นยางเหนียวรัดตรึงสัตว์ไว้ในภพอันโพล่งทั่วด้วยเพลิงภายใน
สิ่งนั้นย่อมดับได้ด้วยการดำเนินตามทางแห่งความสงบ ก็จะถึงความสงบเย็น
คือนิพพาน” ✨

นิมิตถึงชาติไทย

ต้นปี พุทธศักราช พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อนที่จะเริ่มโครงการช่วยชาติ หลวงตามหาบัวท่านเล่านิมิตถึงชาติไทยให้พระลูกศิษย์ฟังว่า...

“...ปกติทุก ๆ คืนเราเข้าสมาธิภาวนาเพื่อเป็นนิทานธรรมแผ่เมตตาจิตแก่สรรพสัตว์ทั้งมวล อำนาจของจิตนี้แผ่ไปไม่มีประมาณ ทะลุแผ่นดิน แผ่นฟ้าได้หมด ไม่มีอะไรขวางกั้นจิตบริสุทธิ์อิสระได้ในสามแดนโลกธาตุนี้

แต่คืนนั้นจิตนั้นก็ประหวัดถึงประเทศชาติบ้านเมืองที่อาศัยเกิดอยู่มาเป็นเวลานาน กำลังวิกฤติด้วยหนี้สินเป็นแสนล้าน เกิดความหวังโลก หวังสงสาร ย่นเข้ามาถึงจุดเมืองไทย ตีตหนี้ติดสินเมืองนอก เมืองไทยจะจม

ในนิมิตภาวนานั้นปรากฏว่า ประเทศชาติบ้านเมืองมีดครีမ်ประหนึ่งว่า อั้งหัตถ์แห่งพญามารที่กางเล็บไว้รอบปฐพีมณฑลไทย คอยแต่ที่จะบีบรัดผู้อยู่ภายใต้ให้ตายได้ในเร็วพลัน

ใช้จิตดวงอ่อนนิมิตพิจารณาแผ่เมตตาไปทางใด มีแต่ความมืดดำปกคลุมหุ้มห่อประหนึ่งว่าจะหมดหวังในแสงสว่าง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีอะไรขวางกั้นทางเดินแห่งจิตที่มีเมตตาครอบโลกธาตุนี้ได้เลย พิจารณาแผ่เมตตาครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ พญามารตัวมีตบอดจ้องจะทำลายสรรพสัตว์บนพื้นโลกก็หายอมรับเมตตาและอรรถธรรมอันนั้นไม่

กำหนดจิตพิจารณาหาใครหรือผู้ใด ที่จะมาช่วยแบ่งเบาภาระและจุดประกายให้แสงสว่างแก่ประเทศชาติที่ดำมืดครีมนั้นก็ไม่เห็นมี ประหนึ่งว่า **“หมดหวังแล้วหนอ! ชาติบ้านเมืองคราวนี้ ถึงคราวที่จะสูญสลายสิ้นชาติและศาสนาที่ให้ความร่มเย็นแก่โลกมาเป็นเวลานาน มองไปช่องทางใดก็มีแต่ความมืดมืดปิดตา”**

เมื่อไม่เห็นมีผู้ใดที่พอจะช่วยได้แล้ว จึงกำหนดจิตย้อนเข้ามาภายในตน... ปรากฏว่าเห็นเป็นแสงสว่างเพียงหึ่งห้อย จึงกำหนดจิตเข้าไปตามลำแสงอันน้อยนิดนั้น ลำแสงนั้นรูเล็ก

คับแคบก็จริง แต่เมื่อกำหนดตามลำแสงนั้นออกไปจนสุดทางแห่งความมืดที่อั้งหัตถ์แห่งมารปกคลุม ปรากฏว่าแสงสว่างจ้าโล่ง โปร่ง สดใสเบิกบาน เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจ”

หลวงตามหาบัวเล่าว่า “แสงเพียงหึ่งห้อยนั้น คือตัวท่านเอง” ท่านให้อุบายว่า งานช่วยชาติของท่านคราวนี้จะมีอยู่ ๒ ทาง คือ

๑. จะเป็นทางบุญนำหมู่มหาชนเพิ่มพูนแนวทางไปสู่สวรรค์ พรหมโลก พระนิพพาน
๒. จะเป็นทางบาปไปนรกสำหรับผู้ที่ไม่เห็นด้วย ไปอนุโมทนา แต่คิดจ้องที่จะทำลาย ลบหลู่ดูหมิ่นเหยียดหย่าทำลายสกัดกั้นแนวทางเพิ่มพูนความดี ✿

พิจารณาว่า “โล่งและปิดตัน”

หลวงตาท่านกล่าวย้ำยืนยันต่อไปอีกว่า “การพิจารณาด้วยจิต พิจารณาจริง ๆ มิได้พิจารณาสังเกตลังกาไปตามโลกตามสังสาร^๑ พิจารณาด้วยจิตจริง ๆ มันติดมันพลาดตรงไหน มันโล่ง มันตันตรงไหน ก็รู้ไปหมด ๆ

...จิตพิจารณารอบด้านนี้ มันหาที่โล่งไม่ได้
...พิจารณาไปทางนี้ มันโล่งตรงนี้ กลับปิดตันตรงนั้น
...โล่งตรงไหน ปิดตันตรงนั้น รอบข้างมีแต่โล่งกับปิดตันๆ
คำว่า “ปิดตัน” ได้แก่ความรัวไหล แดกซึมอันตราย ไม่ได้ปลอดภัยในสมบัติที่ไหลออกไปตามช่องนี้แล้วก็ไปเสียตรงนั้นไปแตกซึมตรงนั้น ๆ ไม่ได้ทะเล

...มองไปไหนก็มองไม่เห็นใคร จะเป็นผู้นำชาติไทยให้ขึ้นจากหล่มลึก สุดท้ายก็มาโดนหลวงตาบัว หลวงตาบัวมีช่องแคบๆ เท่านั้น ภาวนาน้อยไม่ได้กว้างขวางอะไร ช่องแคบๆ แต่ช่องนี้เป็นช่องแห่งความปลอดภัย มีเท่าไรไหลเข้าสู่คลังหลวงหมด ไม่มีตักค้างตรงไหน ใจช่องกว้างๆ มันลงพุงหลวงไปเสียมากต่อมาก

จิตพิจารณาจนกระทั่งถึงยอดมันก็หมุนเข้ามาหาตัวเอง

๑ สงสาร

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาคตรัสเรียกภิกษุทั้งหลาย แล้วได้ตรัสว่า

ดูภิกษุทั้งหลาย! สงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชชาเป็นที่กำกั้น มีต้นทหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอ

ดูภิกษุทั้งหลาย! เหมือนอย่างว่า บุรุษตัดทอนหญ้าไม้ กิ่งไม้ ใบไม้ ในชมพูทวีปนี้ แล้วจึงรวมกันได้ ครั้นแล้วพึงกระทำให้เป็นมัดมัดละ ๔ นิ้ว วางไว้ สมมติว่า นี่เป็นมารดาของเรา นี่เป็นมารดาของ

มารดาของเรา โดยลำดับ มารดาของมารดาแห่งบุรุษนั้นไม่เพียงสิ้นสุด ส่วนว่า หญ้าไม้ กิ่งไม้ ใบไม้ ในชมพูทวีปนี้ พึงถึงการหมดสิ้นไป ชื่อนั้นเพราะเหตุไร? เพราะสงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้มีวิชชาเป็นที่กำกั้น มีต้นทหาเป็นเครื่องประกอบไว้ ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอ ได้สวยทุกข์ ความเผ็ดร้อน ความพิณาศ ได้เพิ่มพูนปฐพีที่เป็นป่าช้าตลอดกาลนาน เหมือนกันฉะนั้น

ดูภิกษุทั้งหลาย ก็เหตุเพียงเท่านี้ พอทีเดียวเพื่อจะเบื่อหน่ายในสังขารทั้งปวง พอเพื่อจะคลายกำหนด พอเพื่อจะหลุดพ้น ดังนี้

ช่องไม่กว้างแต่ทะลุผิงเลย ๆ ไม่มีตรงไหนที่จะรั่วไหลแตกซิมทะลุผิง ผิงเลย

เบื้องต้นที่พิจารณาประเทศไทย แล้วต้องเข้ามาช่วยชาติไทย เราก็ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้แบกหามโลกประเทศไทยทั้งชาติ มันก็คงเป็นนิลยวาทนา ฟันเพม้นก็บอกมาแต่ต้น เราพิจารณาย้อนแล้ว ฟันเพม้นกับปลายมันก็ตรงกัน

ต้นกับปลายมันตรงกันคืออะไร? คือ การเสียดสละการสงเคราะห์โลกด้วยความเมตตา นี่เป็นพื้นฐานมาโดยตลอด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมา มีเท่าไรก็ทุ่มออก ๆ เป็นฟันเพนนิลยมาเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ในเวลานั้นเรากำลังป่วยหนักเกี่ยวกับโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย ถ้ายวันละ ๑๐ กว่าครั้ง หมอบอกว่า “ไม่รอด” จึงมีความปริวิตกว่า “เราตายเวลานี้ ทำยังไงชาติไทยของเรา” ถึงกับร้องไห้ออกว่า “ถ้าหลวงตาบ๊วยยังไม่ตาย เมืองเรายังจมไม่ได้ นี่คือกำลังใจของเรา มันจะพยายามแหวกว่ายเอาให้ได้ ส่วนร่างกายไม่ต้องพูดถึงเลย มันหมดสภาพแล้ว ที่อยู่ได้ก็เพราะกำลังใจอย่างเดียวเท่านั้น”

วิภูสงสาร ๓ ประเภท

เทภูสิมสงสาร คือการท่องเที่ยวในโลกเบื้องต่ำ ซึ่งมีอยู่ ๔ โลกคือ

๑. นiryami	โลกนรก
๒. pettiviyami	โลกเปรต
๓. asuraya	โลกอสุรกาย
๔. tirijanamami	โลกเดียรฉาน

มัชฌิมสงสาร คือ การท่องเที่ยวไปในโลกชั้นกลาง ซึ่งมีอยู่ ๗ โลกคือ

๑. manussami	โลกมนุษย์
๒. jatumharatikami	เทวโลกชั้นที่ ๑
๓. dardingsami	เทวโลกชั้นที่ ๒
๔. yamami	จatumharati ๓
๕. dutitami	เทวโลกชั้นที่ ๔
๖. nimmanattami	เทวโลกชั้นที่ ๕
๗. pranimitasattami	เทวโลกชั้นที่ ๖

อุปริมสงสาร คือ การท่องเที่ยวอยู่ในโลกเบื้องสูง

ซึ่งมีอยู่ ๒๐ โลก คือ

๑. parissakami	พรหมโลกชั้นที่ ๑
๒. parivattakami	พรหมโลกชั้นที่ ๒
๓. mahapramami	พรหมโลกชั้นที่ ๓
๔. prittakami	พรหมโลกชั้นที่ ๔
๕. appamanakami	พรหมโลกชั้นที่ ๕
๖. akassakami	พรหมโลกชั้นที่ ๖
๗. prittasakami	พรหมโลกชั้นที่ ๗
๘. appamanasakami	พรหมโลกชั้นที่ ๘
๙. sukakhamami	พรหมโลกชั้นที่ ๙
๑๐. vetthasakami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๐
๑๑. olanyasattakami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๑
๑๒. avihami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๒
๑๓. otthapami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๓
๑๔. sutthasakami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๔
๑๕. sutthasami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๕
๑๖. akhinnakami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๖
๑๗. akasannajatanami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๗
๑๘. vijjannajatanami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๘
๑๙. akinnajatanami	พรหมโลกชั้นที่ ๑๙
๒๐. nettanajatanami	พรหมโลกชั้นที่ ๒๐

นิทานเรื่องช้างและแมว

มีคนถามว่า “ทำไมหลวงตาจึงต้องช่วยชาติ ไม่ช่วยไม่ได้หรือ?”

หลวงตาตอบว่า “เหมือนเราเดินไปนี่เห็นคนตกน้ำ เราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา เขาตกน้ำเองต่างหาก แล้วเราจะช่วยเขา หรือเราจะไปเฉย ๆ ถ้าเราจะไปเฉย ๆ มันก็ขาดเมตตาธรรม คนมีคุณธรรมก็ต้องช่วยกัน ยิ่งชาติบ้านเมืองที่คนทั้งชาติตกน้ำดำผุดดำว่ายอยู่เราจะไม่ช่วยหลุดลากขึ้นได้อย่างไร”

“ภาระคือการช่วยชาติบุคคลอื่นทำไม่ได้หรือ ทำไม่จึงต้องเป็นหลวงตา?”

“ภาระกิจช่วยชาติ เราต้องทำ จึงจะนำสมบัติเข้าคลังหลวงได้ครบครัน ไม่มีรั่วไหลแตกซึม จึงจำเป็นต้องขายตัวเพื่อชาติ ประกาศตัวเป็นผู้นำช่วยชาติ ไม่งั้น ก็จะไม่พูดเพื่อความมั่นใจแก่คนทั้งหลาย”

จึงขอยกตัวอย่างนิทานที่พระพุทธเจ้าทรงเล่าเปรียบเทียบไว้ว่า..

“ช้างโขลงหนึ่งลงไปในสระ กินง่าบัว เป็นต้น หลังจากได้ชำระล้างตัวจนสะอาดแล้วฝ่ายลูกช้างต้องการจะทำเช่นนั้นบ้าง

แต่ไม่ศึกษาวิธีกินให้ดี จึงกินรากบัวเข้าไปทั้งๆ ที่ยังมีโคลนอยู่ จนต้องประสบความทุกข์ถึงตาย หรือปางตายก็มีข้อนี้ฉันใด

ภิกษุผู้เป็นเถระเมื่อเข้าไปสู่ตระกูลแสดงธรรมให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใส ท่านไม่ติดในลาภสักการะ จึงมีผิวพรรณผ่องใส ทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

แต่ภิกษุหนุ่มบางรูปที่เข้าไปในบ้าน ชาวบ้านเลื่อมใสบำรุงด้วยลาภสักการะ แต่เธอกลับติดใจในลาภสักการะ จนประสบอันตรายถึงตาย ปางตาย และถูกจับสลักออกไปก็มีมาก ข้อนี้ก็ฉันนั้น”

และอีกเรื่องหนึ่งคือ ....แมวจ้องจับหนูที่

ออกจากกองหยากเยื่อ แต่เมื่อจับแล้วรีบกลืนเข้าไปทันที หนูยังไม่ตายจึงกัดไส้ของแมว จนแมวต้องตายไปฉันใด

ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ เข้าไปในบ้านโดยขาดอาการสำรวมระวัง ได้พบเห็นผู้หญิงนุ่งห่มไม่ดีเกิดราคะครอบงำจิต ย่อมทุกข์ถึงตาย เจียนตาย สึกออกมาไปเป็นสมรवास และต้องอาบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้อนี้ก็ฉันนั้น

เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายพึงศึกษาได้จากนิทานที่เป็นอุทาหรณ์เบื้องต้นนั้นว่า ผู้มีธรรมกับผู้ขาดธรรมห่างไกลกันมากเพียงไร

ธรรมของสัตบุรุษกับธรรมของอสัตบุรุษ จึงไกลกันราวกะพ้ากับดิน ไกลกันเหมือนฝั่งนี้และฝั่งโน้นของมหาสมุทร ไกลกันเหมือนที่ที่พระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์อัสดงคต

ราชรถอันวิจิตรตระการต้ายังคร่ำคร่าได้ ถึงสรีระร่างกายก็ย่อมเข้าถึงความคร่ำคร่าได้ แต่ธรรมของสัตบุรุษจะไม่เข้าถึงความคร่ำคร่าเลยๆ

ผู้มีปัญญาพึงใช้ดุลยพินิจคิดเทียบจากนิทานสองเรื่องที่พระบรมศาสดาทรงเล่าฉันนั้นเถิดฯ

“นกต่อ” เหตุเริ่มต้นช่วยชาติ

เมื่อพระหลวงตาท่านได้นิimitที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นเป็นเครื่องยืนยันเช่นนั้นแล้ว จึงมีความดำริที่จะช่วยชาติบ้านเมืองที่ประชากรราษฎรกำลังตกทุกข์ได้ยากไว้ แต่ท่านต้องการพยานหลักฐานและผู้ริเริ่มที่เกิดขึ้นเอง **เพราะอริยประเพณีของพระพุทธเจ้า เมื่อไม่มีเหตุ จะไม่คิดทำอะไรขึ้นเองโดยปราศจากผลทางปัญญา** หลังจากนั้นมาไม่นานนักคุณสันติวัฒน์ได้ นำเงินดอลลาร์สหรัฐมาบริจาคเป็นคนแรก

คุณสันติได้เล่าเรื่องนี้ให้เราฟังว่า เริ่มแรกที่เดิยวผมฝันว่า บ้านเมืองมีแต่ผู้คนขาดศีลขาดธรรม เพลิดเพลินอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ในฝันนั้นผมกับน้องชาย เบื่อหน่ายความเลวร้ายของผู้คน น้องชายเกิดความไม่พอใจ จึงไปตั้งระเบิดกดชนวนเอาไว้แล้วพากันหนี ผมบอกผู้คนที่หนี เขาก็ไม่หนีพากันเล่นไฟสนุกสนานหัวเราะกันอยู่ ผมก็หนีไป ไปอยู่ข้างกำแพงวัด ได้ยินเสียงระเบิดดังตูม! ก็คิดว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง ขณะนั้นรู้สึกตัวว่าอยู่บนที่สูง มองลงมาเห็นบ้านเรือนพังพินาศไปหมด มีแต่เศษอิฐเศษปูน แต่มีบ้านบางหลังที่คงอยู่และตึกอีก ๒ ตึกคือตึกของโรงพยาบาลจุฬาฯคือตึก ภ.ป.ร. และตึก ส.ก ไม่ได้รับอันตราย

หลังจากนั้นมาผมก็ไปกราบไหว้ครูอาจารย์ต่าง ๆ และหลวงตาที่วัดป่าบ้านตาด ได้ยินท่านพูดว่า “บ้านเมืองเป็นหนี้ถ้ามีเงิน ๑ ล้านบาท จะนำเอาเงินมาช่วยชาติ”

จึงคิดอยู่ในใจว่า “ถ้าเรามีเงินจะนำมาถวายท่าน” พอดีหลังจากนั้นมาผมได้ลาภมา ๑ ก้อน ได้เงินบาทและเงินดอลลาร์ จึงตั้งสัจจะว่าทุก ๆ ดอลลาร์จะกราบถวายหลวงตาทั้งหมด รวบรวมได้ ๒,๓๕๐ ดอลลาร์ อัตราแลกเปลี่ยนในขณะนั้น ๕๖ บาทเท่ากับ ๑ ดอลลาร์สหรัฐ

เมื่อวันที่ ๒๗-๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ผมได้มีโอกาสไปกราบหลวงตาที่ภูฏีกอีกครั้งหนึ่ง ได้พกดอลลาร์ที่เตรียมไว้ถวายไปด้วย แต่ก็ฉุกคิดว่า ถ้าจะถวายตอนนี้ก็รู้เฉพาะในกลุ่มเรา จึงอดใจไว้รอเข้าไปกราบถวายท่านที่ศาลาในตอนเช้า เพื่อที่คนอื่นจะได้ร่วมบุญกับเราด้วย

รุ่งขึ้นก็ถวายที่ศาลาหลังท่านฉันเสร็จ ก่อนถวายก็บอกคุณบรยอง คุณบรยองบอกว่าคิดอะไรแปลก ๆ ทำไมถึงเอาดอลลาร์มาถวาย ผมก็ว่าไม่ผิดนะ เพราะถ้าเอาเงินดอลลาร์แลกเป็นเงินไทยแล้วใช้หนี้ ก็ต้องแลกกลับเป็นเงินดอลลาร์อีกอยู่ดี ซึ่งจะสูญเสียเงินในการแลกกลับไปกลับมาอีก

หลังจากนั้นจึงกราบถวายท่าน พอกราบเรียนถวายท่านท่านก็ว่า “เท่าไรนะ”

อีกสักครู่ท่านก็บอกว่า **“เราได้นกต่อแล้ว”**

ในวันนั้นปรากฏว่ามีคนร่วมทำบุญด้วยอีก ๑๕๐ ดอลลาร์ จึงรวบรวมได้ ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ อัศจรรย์มากทำไมจึงมีคนพกดอลลาร์มาวัดป่า

“เราได้พยานแล้ว”

หลวงตาได้กล่าวว่า

“เราได้อุปยานแล้ว เราได้ต้นเหตุแล้ว” ถ้าหากว่าเหตุอันนี้ยังไม่มีการยังไม่แสดงนะ ถ้าหากว่าไม่มีเลยอาจจะไม่แสดง มีแต่เรื่องแห้งๆ หลวงตาบัวหมดทำไม่มีเครื่องต่อสู้นี้ได้เงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์มาเป็นเครื่องมือแล้ว เอ้า! พัดเลยขอบคุณมากๆ นะ เป็นประวัติศาสตร์อันหนึ่งเหมือนกัน เป็นการสร้างมหากุศล

จากนั้นจึงนำเหตุอันนี้ขึ้นประกาศก้อง ออกสนามรบ นี้เป็นต้นเหตุแห่งการสร้างมหากุศลแก่ชาติไทยของเรา ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เพราะเงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์นี้เป็นต้นเหตุคุณสันติเล่าต่อไปอีกว่า..

“ที่กราบถวายท่านเป็นปฐมฤกษ์ เพราะท่านเป็นพระที่

มีเมตตามาก ท่านทำสิ่งใดทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีตกหล่น ร่วงไหลแน่ ก่อนที่จะถวายก็ได้ติดตามดูท่านมาตลอด ท่านเป็นผู้ที่บริสุทธิ์จริง ๆ”

นี่เองเป็นมูลเหตุเริ่มต้นแห่งมหาทานมหาบริจาคอันยิ่งใหญ่ที่ธงชาติไทยปลิวไสว มหาชนร่วมกันบริจาคมากมาย มีทั้งเงินบาทไทย เงินดอลลาร์ และเงินต่างประเทศสกุลต่างๆ ขณะนั้นประชาชนหลายคนมีความประสงค์ที่จะถวายทองคำ แต่หลวงตายังไม่รับ ต่อจากนั้นมาอีกกระยะหนึ่ง หลวงตาจึงรับบริจาคทองคำเข้าคลังหลวง การรับบริจาคตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงทุกวันนี้ หลวงตาท่านจะมีอุบายอันชาญฉลาดละเอียดลออในการรับ ไม่ให้เป็นการแบกภาระหนักสำหรับผู้บริจาค ✨

สายค้ายันชาติ

ท่านได้เล่าถึงชะตากรรมของท่านไว้ว่า

เราอุตส่าห์พยายามตะเกียกตะกายรวมธาตุขันธ์ ไม่งั้น
ระยะนี้กำลังเผาศพหลวงตาบัว หลวงตาบัวตายแล้วระยะนี้
พอดีเลย (๒๕๔๑)

จิตภาวนา... ใครเห็นมัย ใครรู้มัย พระพุทธเจ้าท่านรู้แน่
นี่สายนี้สายค้ายันกันยันกัน เบรกห้ามล้อกัน ฟันตัวกลับมา
ไม่งั้นเสร็จ แล้วระยะนี้กำลังรำลือกันทั่วประเทศไทยว่า
“หลวงตาบัวตายแล้ว” แต่กลับฟัน กลับมาทำประโยชน์ให้
ประเทศไทย เพราะดวงชะตาของชาติไทยกับดวงชะตาของ
หลวงตาบัวก็ไม่ผิด พุดได้อย่างอาจหาญเลย พลิกตัวขึ้นมาได้
อย่างไร ถ้าเป็นเครื่องบินลงแล้ว ๘๐ เปอร์เซนต์จะลงสนาม
ระยะนี้เป็นระยะเราตายพอดี พลิกปีกกลับลำเลยตั้งตัวขึ้นมา
ใหม่ หมุนตัว ทีนี้ก็ช่วยโลกแหละ

ฉะนั้น ขอให้พี่น้องทั้งหลายปลื้มปีติยินดีในดวงชะตา
ของชาติไทยเรานะ ชาติไทยเรามีทางพ้น ไม่ฟื้นกลับไม่ได้แหละ
ตายแล้วไม่มีใครช่วย ไม่ได้เป็นผู้นำ มีแต่เป็นผู้นำให้เขาพา
กันไปเผาศพหลวงตาบัวเท่านั้นแหละ

เราคิดเห็นโอกาสเดียวเท่านั้นแหละ ที่เราจะได้ทองคำเข้า

สู่คลังหลวงของเรา ให้เป็นปีกแผ่นมันคงขึ้น มีโอกาสนี้เท่านั้น
ถ้านอกจากนี้แล้วมองไม่เห็นนะ หลวงตาบัวเองนี่ไม่มองแล้ว
แหละ

มองเรื่องเจ้าของ พอล้มนี้ก็ไปเลย ให้ฟื้นขึ้นกลับมา

ช่วยพี่น้องทั้งหลายอีกไม่ได้ บอกตรงๆ เลย
นี่เราก็พยายามตะเกียกตะกายเต็มกำลังแล้ว
ช่วยชาติคราวนี้เราช่วยร้อยเปอร์เซนต์ ด้วย
ความบริสุทธิ์ใจและเมตตาธรรมสุดส่วน
ไม่มีอะไรที่เข้ามาแฝงเลย เราช่วยเต็มที่
มีความมุ่งหมายตั้งเอาไว้ที่ว่า ทองคำให้ได้
๑๐ ตัน นี่ตะเกียกตะกาย หนักมากเหนื่อย
มากขนาดไหน ก็พยายามตะเกียกตะกาย

พอถึงปีนั้นล้มตุ้มเลย ทีนี้เรียกว่า
ล้มไม่ฟื้น เลิก! นี่คำว่าไม่ฟื้นประเภทหนึ่ง
พอเราล้มตุ้มแล้วเราเลิก ล้มตุ้ม! ตายไป
เลย มันมีอยู่ ๒ พัก เวลานี้กำลังตะเกียก
ตะกาย ✿

สายกรรมในชาติปางก่อน

หลวงตามหาบัวได้เทศนาธรรมไว้ในวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณฯ ทรงร่วมฟังพระธรรมเทศนา พร้อมกับพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่น มีดังนี้...

“พวกเราชาวไทยทั้งหลาย ต่างก็เป็นสายบุญสายกรรมที่เคยร่วมสร้างสมอบรมคุณงามความดี มีความเกี่ยวโยงกัน เคยเป็นพี่น้อง เป็นสายวงศ์ญาติ เป็นครูเป็นอาจารย์ เป็นลูกศิษย์ลูกหากัน มาแต่อดีตกาล จึงต่างมีบุญร่วมสร้างบารมีมหาทานอันยิ่งใหญ่ด้วยกัน

เราจึงแน่ใจว่า สายบุญสายกรรมของพวกเราทั้งหลายนี้ ต้องมีความเกี่ยวโยงกันมาตั้งแต่อดีตชาติ ไม่อย่างนั้นรวมกันเข้าไม่ได้ ลงใจต่อกันไม่ได้ เชื่อถือกันไม่ได้ บริจาคไม่ได้ ผู้นำเองก็ไม่ลงใจที่จะปลงใจเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายได้ นี่ทั้งสองฝ่ายต่างทำกันต่างมีความลงใจบริจาค หมดไปมากน้อยไม่สำคัญ สำคัญที่

บริจาคด้วยความเชื่อถือด้วยความไว้วางใจ เพื่อความปลอดภัยแก่ชาติของเรา จึงเป็นบุญกรรมของพี่น้องทั้งหลาย ตลอดถึงผู้นำคือหลวงตามหาบัวด้วย ว่าจะเป็นธรรมที่เกี่ยวโยงกันในบุพเพชาติปางก่อน ซึ่งเคยได้สั่งสมอบรมคุณงามความดีและได้สร้างบารมีมาด้วยกัน จึงได้เป็นญาติพี่น้อง เป็นครูเป็นอาจารย์กันมาตลอดเวลานี้ หากไม่เป็นอย่างนั้นแล้วจะเป็นไปไม่ได้

เหตุที่จะได้เชื่อถือกันนี้

ก็ต้องมีสายบุญเพนิวาสาชาติปางก่อนของเราที่ได้เคยเชื่อถือกันมา ได้เคยพึ่งพิงอาศัยกันมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์กาลไหนๆ จนกระทั่งมาถึงบัดนี้ เรื่องราวก็มาเกี่ยวกับชาติไทยของเราซึ่งเป็นชาติที่เกี่ยวข้องกันมาตลอด ก็มาถึงพวกเราทั้งหลายที่จะต้องช่วยชาติบ้านเมืองของเรา โดยหาผู้นำเป็นจุดที่ลงแห่งการบริจาคราเราก็พอดี **พร้อมแล้วที่จะเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย จึงได้ประกาศตนเป็นผู้นำ**

เรียกว่าทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายหลวงตาบัว ซึ่งเป็นผู้นำก็พร้อมแล้ว พี่น้องทั้งหลายก็พร้อมแล้วในการบริจาคร และบริจาครมาตลอด ผลแห่งการบริจาครของทั้งสองฝ่ายนี้ จะเป็น

เครื่องอุดหนุน เป็นเครื่องค้ำชูประเทศไทยของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับ

นี่เป็นความเชื่อในหลวงตาบัวเองว่า พี่น้องทั้งหลายกับหลวงตาที่เป็นหัวหน้านี้แน่ใจว่า เป็นบุญเพนิวาสาชาติปางก่อน ซึ่งเคยเกี่ยวข้องกันมา เคยเชื่อถือกันมา จึงลงใจกันได้ ไม่เช่นนั้น ลงไม่ได้คนเรา

ขอให้พี่น้องทั้งหลายมีความภาคภูมิใจในบุญเพนิวาสา คือที่เราเคยสร้างชาติมาตลอด เราก็ได้พบความดีมาเรื่อยๆ เวลานี้เราก็ได้พบความดีที่จะได้ช่วยชาติบ้านเมืองของเรา ด้วยการบริจาครทานให้ เป็นมหากุศล เพราะกุศลอันนี้หาได้ยาก 🌸

ชะตากรรม ๓ อย่าง

หลวงตาได้กล่าวต่อไปอีกว่า....

ชะตาของเมืองไทยมีเราเป็นผู้นำ ดวงชะตานั้นมันมีอยู่

๓ จุด

จุดที่ ๑ ชะตาของประเทศไทย

จุดที่ ๒ ชะตาของหลวงตาบัว ต้องตาย แต่กลับไม่ตาย หมอโรงพยาบาลมาเอ็กซเรย์ที่วัดป่าบ้านตาดว่า เป็นโรคมะเร็งลำไส้ขั้นสุดท้าย เพื่อความแน่ใจจึงไปตรวจที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ขอนแก่น ทางโรงพยาบาลศรีนครินทร์ ก็ยืนยันเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นได้เดินทางไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพฯ คณะหมอก็ยืนยันเช่นเดียวกันว่า อีกไม่นานจะต้องตายให้เตรียมตัวไว้ อย่างช้าต้องตายก่อนเข้าพรรษาปี ๒๕๔๑

จุดที่ ๓ ชะตาของลูกศิษย์ทั้งหลายที่จะได้ร่วมกันทำประโยชน์ใหญ่ให้แก่ชาติและพระศาสนา

เมื่อท่านพูดถึงชะตากรรม ๓ อย่างนั้นแล้วท่านก็ย้ำว่า ดวงชะตา ๓ อย่างนี้รวมกันแล้วจะช่วยยกเมืองไทยได้

หลวงตาเป็นผู้นำ ให้ทำตามที่ผู้นำบอกทุกอย่าง หลวงตาเด็ด ลูกศิษย์ต้องเด็ด พร้อมใจกันเสียสละ แม้คอขาดก็ต้องยอม ดวงชะตายังพอมีพอเป็นไปได้อยู่ ต้องสำเร็จ สำเร็จ ด้วยคุณธรรมข้อไหนลูกศิษย์คนหนึ่งถามขึ้น ท่านตอบพร้อมด้วยเสียงหัวเราะว่า “ด้วยธรรมะข้อสู้ไม่ถอย สู้ไม่หยุดไม่ถอย เดี่ยวชนะเอง” ท่านย้ำ ✨

เปิดตัวในบุญประเพณีข้าวเปลือก

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ “บุญประเพณีข้าวเปลือก” เป็นงานบุญประเพณีปฏิบัติของชาวอีสาน ด้วยการที่ผู้ใจบุญนำข้าวเปลือกไปถวายวัด แล้วทางวัดนำไปสีทั้งข้าวเหนียวและข้าวเจ้าเป็นข้าวสาร เก็บไว้แจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้ต่อไป บุญข้าวเปลือกเป็นงานบุญ ๑ ใน ๒ งานที่หลวงตาอนุญาตให้จัดขึ้น ณ วัดป่าบ้านตาดทุกปี ในปีนี้มีประชาชนมาร่วมทำบุญประมาณ ๓๐,๐๐๐ คนหลวงตาได้ถือโอกาสประกาศท่ามกลางพุทธศาสนิกชนว่า

“เรารู้สึกสะเทือนใจมาก เมื่อทราบว่าประเทศไทยเป็นหนี้เขาอยู่แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ นี่ก็เท่ากับนิวเคลียร์นิวตรอนนั่นเอง

คนทั้ง ๖๒ ล้านคน เป็นสัตว์ไปหมด เขามาเป็นเจ้าของ เป็นเจ้าอำนาจ ครองบ้านครองเมืองของเรา ด้วยการยึดสิ่งนั้นยึดสิ่งนี้ สารระสำคัญซึ่งเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เขาเป็นเจ้าของหมด เรามีแต่ลมหายใจ มันมีความหมายอะไร

ในชีวิตเราจะไม่ยอมเห็นชาติล่มจมในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเราต้องช่วยกัน

วันนี้เป็นวันดี เป็นวันบุญข้าวเปลือก เราจึงขอรับบริจาคดอลลาร์เพื่อช่วยชาติ เงินที่ได้รับบริจาคนี้เราจะเก็บรักษาไว้ก่อน

เมื่อเห็นว่ามีรัฐบาลที่ดีและไว้ใจได้ ก็จะมอบให้ต่อไป... เราจึงตายไม่ได้ พวกเราต้องดูแลรักษาหลวงตาบัว หลวงตาบัวจะได้ช่วยชาติ...”

เป็นคำพูดที่สื่อถึงความรู้สึกรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ จนไม่อาจนิ่งดูตายแม้จะอยู่ในสถานภาพของเพศบรรพชิต

เมื่อท่านพูดจบลง เสียง “สาธุ” ของพุทธศาสนิกชน ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณวัดด้วยความชื่นใจ จากนั้นการบริจาคก็เริ่มต้นขึ้นโดยอัตโนมัติ ไม่มีการนัดแนะ ผู้มีจิตศรัทธาควางเงินดอลลาร์, เงินปอนด์, เงินไทย และเงินสกุลต่างๆ ถวายกันเป็นแถวยาวเหยียด ❀

นั่งหลับตาอยู่ในป่ารู้เห็นทุกอย่าง

หลวงตาได้ให้โอวาท
ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่า

“เราบวชมา เราก็ไม่เคย
จะมาคิดเรื่องเหล่านี้ แต่ที่เรา
เป็นลูกมนุษยชาติไทยจะว่าไป
ความเกี่ยวโยงถึงกันอยู่ ไป
บวชก็เป็นลูกของพี่น้องชาวไทย บวชที่ไหนพระสงฆ์ก็เป็น
พระสงฆ์ไทย ความได้ความเสียมันกระเทือนถึงกันอยู่

นั่งหลับตาอยู่ในป่าหัวใจมันหลับเมื่อไร ตาเห็นชั่วระยะ
นี้ ใจเห็นชั่วระยะไหน มีขอบเขตที่ไหน ทำไมจะไม่ทราบ
เรื่องความกระทบกระเทือน ความได้ความเสียภายใน
ประเทศไทยของเรา มันต้องทราบจนได้ นอกจากจะพูดหรือ
ไม่พูดเท่านั้น พูดมากพูดน้อยอะไรแล้วแต่ความจำเป็น เรื่อง
ทราบนี้ปิดไม่อยู่ ต้องทราบ หัวใจเป็นนักทราบ หัวใจเป็น

นักรู้ต่อเหตุการณ์ทั้งหลาย ต้องรู้ นี้
ก็นำออกมาพูดให้พี่น้องทั้งหลาย
ได้ทราบทั่วถึงกัน

เวลานี้ชาติไทยของเรา
จะเหลือแต่ชื่อแล้วนะ ดีไม่ดี
เขาจะเอาธงมหาชัยของชาติ

ของเขามาปักตรงเมืองไทยของเรา เอาไปกินหมดแล้วไม่มี
อะไรให้เขา อันนั้นก็ขายให้เขา อันนี้ก็ขายให้เขา ขายเล็กขายน้อย
ขายที่สุด ฟาดจนกระทั่งจะขายถึงคลังหลวงแห่งชาติไทย
ของเราไป แล้วเขาเอาธงมาปักก็กว่ายังไง พิจารณาดู เราคิด
วาดภาพออกไปนะ ให้คิดเอาไว้ เหล่านี้ต้องคิดไว้เป็นการณ
ใกล้การณ์ไกลทุกคน มันกลืนกันอย่างนี้ เพราะอำนาจแห่ง
ปากกว้าง พุงหลวง กินไม่อิ่ม กินไม่พอ กลืนไปกลืนมา
มอมเมืองไทยกินโต๊ะกันเสียหมดเลย นั่นเป็นยังไง” ❀

ประสพอุบัติเหตุ

วันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๑.๐๐ น.

...หลวงตาประสพอุบัติเหตุ คนขับรถตู้หักพวงมาลัยหลบรถจักรยานยนต์ที่ขับสวนทางมาจนเสียหลัก ตกถนนสายสว่างแดนดิน-เจริญศิลป์-วานรนิวาส เขตอำเภอเจริญศิลป์ จังหวัดสกลนคร รถมอเตอร์ไซด์กับพลิกคว่ำแต่ตก ลงไปกระแทกบริเวณที่วางท่อข้างทางอย่างแรง จนทำให้ยางแตกเกือบทุกเส้น องค์กรหลวงตาซึ่งนอนอยู่บนเบาะรถแถวหน้าได้กระแทกเข้ากับคอนโซลที่วางของของหลังคนขับ จนเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บที่หัวไหล่ขวา กระดูกที่ต้นแขนช่วงต่อไหล่ร้าว แต่โชคดีที่ท่านลงไปกองอยู่บนสิ่งของคือกระสอบข้าวสารซึ่งจะนำไปแจกที่อำเภอบ้านแพง เท่ากับว่ากระสอบข้าวสารกลายเป็นเกราะป้องกันไม่ให้ท่านได้รับอันตรายมากกว่านี้

ทางคณะแพทย์โรงพยาบาลศูนย์อุดรธานีทำการเข้าเฝือกก่อนไว้ หลังจากนั้นหลวงตาได้ขอลงไปรักษาตัวต่อที่วัด โดยมีคณะแพทย์เฝ้า

มูลรายนงานฟ้าหญิง
นาทีร์รถดำ
หลวงตามหาบัว
พระวิปัสสนาตั้งไหล่ร้าว
ออกกรมกลับวัดบ้านตาด

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน'พระวิปัสสนาจารย์ชื่อดังภาคอีสานกลับไปรักษาตัวที่วัดป่าบ้านตาดแล้ว หลัง ๐ อานต่อนาน ๗

ดูได้อย่างใกล้ชิด และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนกว่า ๒๐๐ นายรักษาความปลอดภัย (ส่วนพระติดตามที่นั่งบริเวณด้านเบาะหลัง กระดูกข้อต่อสันหลังเคลื่อน) ❀

ฟ้าหญิงนำพานดอกไม้ถวายเยี่ยม

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. นายวิชัย ทศนเศรษฐ ผู้ว่าราชการจังหวัดอุดรธานี เป็นผู้แทนสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี นำพุ่มพานดอกไม้ถวายเยี่ยมอาการหลวงตามหาบัวที่วัดป่าบ้านตาด และมีบรรดาศิษยานุศิษย์ที่ทราบข่าวต่างเดินทาง

ตั้งใจมาเยี่ยมอาการเป็นจำนวนมากกว่า ๒,๐๐๐ คน แต่ทางเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้เยี่ยม เพราะต้องการให้หลวงตาพักผ่อนให้เต็มที่ พร้อมทั้งได้เขียนข้อความติดไว้ตรงทางขึ้นศาลาการเปรียญว่า “หลวงตาอาพาธพักผ่อน ๑ สัปดาห์”

หลวงตามหาบัวได้กล่าวด้วยว่า “การเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้คิดว่าเป็นกรรมของทุกคน ไม่ว่าจะเป็กรรมของคนซึ่งรถจักรยานยนต์ กรรมของคนขับรถ หรือแม้แต่ตัวเองก็ไม่เว้นจะไปโทษอะไรใครไม่ได้ ทุกคนมีกรรมร่วมกันจึงต้องช่วยเหลือกัน สำหรับอาการบาดเจ็บของอาตมาไม่มากนัก หมอก็กินมาดูแลแล้วไม่น่าเป็นห่วง เมื่อคืนที่ผ่านมามีเฟือกที่ใส่ไว้มันหดแน่นทำให้เจ็บมาก จึงต้องให้หมอดูดออก ก็ไม่มีอาการเจ็บแล้ว หมอบอกว่าไม่มีอะไรหนักใจ อีกไม่นานก็ไปรับบาตรและเทศนาได้เหมือนเดิมแล้ว ขอบอกผ่านญาติโยมทุกคนด้วยว่าไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องเดินทางมาเยี่ยมหรอก เดี่ยวจะตายเพราะคนแห่มาเยี่ยมมากกว่า

นี่! คือธรรมที่เมตตาสอนศิษย์ทั้งหลายตามสถานการณ์ แม้ในยามอาพาธ แล้วเช่นนี้จะมิให้ศิษย์หรือผู้ได้รู้จัก เคารพรักท่านได้อย่างไร 🌸

จะตายหลายครั้งแต่ไม่ตาย

วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ เวลา ๙.๓๐ น. เจ้าคุณพระราชเมธากร เจ้าคณะจังหวัดอุดรธานี (ธรรมยุต) พร้อมด้วยคณะ เดินทางมาเยี่ยมอาการอาพาธของหลวงตามหาบัวที่กุฎี ซึ่งมีหมอจีนกำลังประคบไหล่ด้วยยาสมุนไพร “ยาตั้ง” มองเห็นไหล่ขวาของหลวงตามีรอยช้ำเป็นบริเวณกว้าง แต่หลวงตายังมีอาการปกติ และได้เทศน์โปรดท่านเจ้าคุณพระราชเมธากร ในขณะที่นอนรักษาไหล่

อยู่ว่า “นี่ท่านเจ้าคุณ ผมเป็นมาแล้วครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แต่ละครึ่งหนักทั้งนั้น

ครั้งแรก (ป่วยเป็นไขเจ็บข้อในหัวอก ชาวบ้านตายวันละ ๗-๘ คน เป็นโรคติดต่อ เป็นหนัก... ที่บ้านกระโหม่โพหนอง อำเภอบ้านผือติดต่อกับอำเภอบำบ่อ มีแม่น้ำทอนเป็นเขตแดน... ต้นปี ๒๕๔๓) นี้กว่าจะตายแล้ว แต่ก็ไม่ตาย

ครั้งที่สอง เป็นโรคท้องร่วงถ่ายติดต่อกัน ๒๕ ครั้ง ตายไปแล้ว ๙๙% เหลือเพียง ๑% ก็นี้กว่าคงตายแน่ แต่ก็อยู่ได้

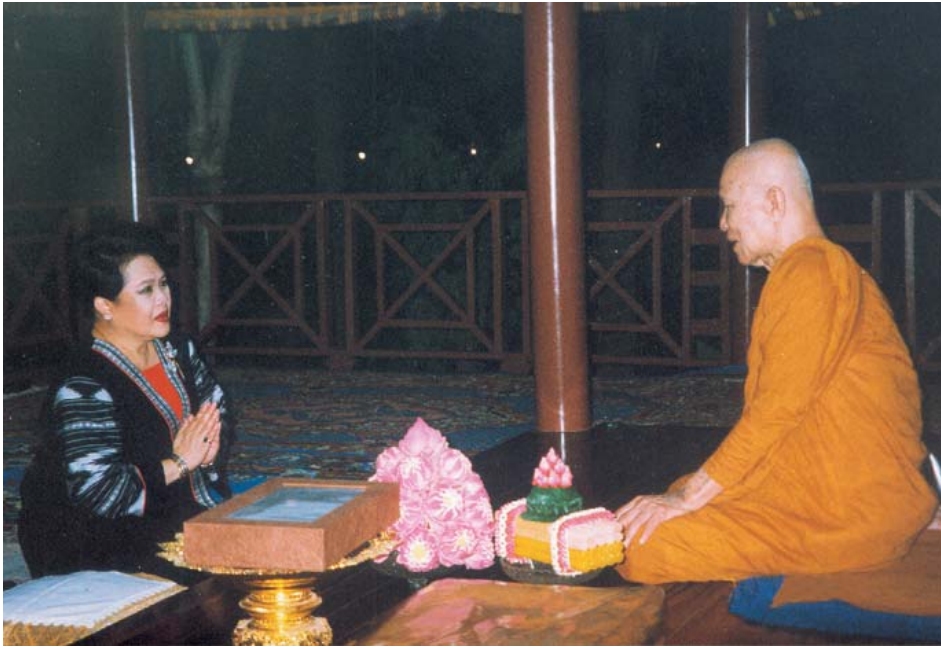
พอครั้งที่สาม คือครั้งนี้ ก็ไม่เห็นมันเป็นอะไร มันเป็นเรื่องของกรรมนะท่านเจ้าคุณ” หลวงตาอธิบาย ก่อนที่จะกล่าวต่อไปว่า

“เรากำลังจะรับบริจาคดอลลาร์ช่วยชาติก็มาเป็นอย่างนี้ ขณะนี้ได้รับเงินบริจาค ๒ แสนดอลลาร์เศษแล้ว เพราะมีการป่าวประชาลัมพันธ์ไปทางทีวี หนังสือพิมพ์ คิดว่าคงจะได้เพิ่มขึ้นอีกในเร็ว ๆ นี้ รวมทั้งเงินไทยด้วย ได้มาเท่าไรก็ออกไปช่วยในสิ่งที่เดือดร้อนกันหมด โรงพยาบาลนาทม กิ่งอำเภอนาทม จังหวัดนครพนม ไม่มียา เพราะไม่มีงบประมาณ แม้แต่เงินเดือนหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่ก็ไม่ได้รับมา ๒-๓ เดือนแล้ว เราต้องนำเงินที่ได้รับบริจาคไปแจกจ่ายให้ เราทำเพื่อโลกล้วน ๆ เจ็บป่วยคราวนี้คงไม่นานแล้วนะท่านเจ้าคุณ คิดว่าสิ้นเดือนนี้คงหาย เหลืออีกกี่วันนะ” ท่านเจ้าคุณฯ จึงตอบว่า “อีก ๑๓ วันครับ หลวงตา” หลวงตาจึงกล่าวต่อไปว่า “เออ! นั่นแหละ มันคงหายตอนนั้น”

ลูกศิษย์ได้ช่วยกันรักษาแบบพื้นเมืองคือ “ย่าง” และ “ตั้งยา” สมุนไพรร่วมกับหมอชาวจีน ที่มีความชำนาญในด้านการรักษา ✨

เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินเปิดโครงการช่วยชาติ

วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๕.๐๐ น. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์อัครราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไปยังสวนแสงธรรม เป็นประธานเปิด “โครงการช่วยชาติ โดยหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน”

ในวันเปิดโครงการช่วยชาตินั้น สังขารอันชั่วดของหลวงตาฯ อยู่ในสภาพที่เพิ่งทุเลาจากอาการด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ผอมจนกระดูกและเส้นเอ็นหลุดโปน แขนขาที่กระดูกแตก ถูกสะพายไว้ด้วยผ้า หัวไหล่ขวาที่บวมเป่ง สีดำคล้ำ ท่านได้เริ่มโครงการช่วยชาติฯ ในสภาพของสังขารเช่นนี้

ต่อมาวันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๑ เวลา ๑๙.๓๐ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ

เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไป ณ สวนแสงธรรมเพื่อทรงนมัสการหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน พร้อมกับถวายดอลลาร์และจตุปัจจัยไทยทานเข้าโครงการดอลลาร์ช่วยชาติ “โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน” ยิ่งความปลาบปลื้มปิติแก่เหล่าศิษยานุศิษย์หลวงตาบัว เป็นล้นพ้น

ต่อมาโครงการผ้าป่าช่วยชาตินี้ นอกจากจะรับบริจาคในรูปแบบของเงินดอลลาร์ เงินสกุลต่างประเทศ เงินบาทไทยแล้ว ยังเพิ่มรับบริจาคทองคำด้วย เพราะหลวงตาพิจารณาว่า ความมั่นคงของประเทศอยู่ที่ทองคำเป็นหลัก

หลวงตากล่าวว่า ท่านเป็นผู้ถือบัญชีและรับผิดชอบทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้นขอให้วางใจได้ว่าเงินบริจาคเหล่านี้ปลอดภัยทุกบาททุกสตางค์

หลวงตาได้ให้โอวาทว่า

“เรามีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีน้อง พี่เบิ้มของเราก็มีย ท่านยังอุตส่าห์มาเป็นประธาน เป็นมหามงคลแก่เราทุกๆ ครั้งไป

เราอบอุ่นมาก เรามีพ่อแม่แม่ในการดำเนินงานช่วยชาติของเรา สมบูรณ์พูนผลด้วยผู้นำ พวกเราทั้งหลายไม่ใช่ลูกกำพร้า ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ มีแต่ลูกเต้าหย่อมแหยมทำกันไปอย่างนั้น เรามีหลักมีเกณฑ์ กษัตริย์ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พ่อแม่ของชาติไทยทั้งชาติ เราจะต้องปฏิบัติให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย สมกับเรามีพ่อแม่ คือวงศ์ กษัตริย์ของเราเป็นพ่อเป็นแม่ของเรา ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ แล้วเราจะได้มีแผ่นดินอยู่ต่อไป ถ้าหากว่าไม่มีอะไรเข้าสู่คลังหลวง คลังหลวงล้มตุมลงเท่านั้น ชาติไทยตุมไปพร้อมกันไม่มีเหลือ เงินใครกระเป๋าไหนไปด้วยกันหมด ไม่มีกระเป๋าไหนจะตกค้างอยู่ได้ด้วยความร่วมมือเป็นสุข เหนือความลุ่มจมของชาติไทยนี้ไปได้เลยนะ เพราะฉะนั้นขอให้ภาคภูมิใจ ในการดำเนินของตน เพื่อสนองคุณของพระพุทธเจ้า พระมหากษัตริย์ ให้เต็มภูมิของเรานะ ให้กตัญญูต่อชาติบ้านเมือง ผู้มีอุปการะต่อเราแม่้น้อย พระพุทธเจ้า ยังไม่ให้ลืมนบุญคุณ นี่ชาติทั้งชาติมีคุณต่อชีวิตจิตเราหาประมาณไม่ได้ พวกเราจะไม่กตัญญูรู้คุณชาติที่ให้เกิดอยู่เชียวหรือ? ❀

สอนให้ภิกษุกตัญญูกตเวที

จึงขอเล่าเรื่อง พระพุทธเจ้าสอนให้ภิกษุกตัญญูกตเวที มาเล่าให้ฟัง

ในครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้ารับสั่งให้ภิกษุอุสุมขันธ์จึงจอกไม่ว่าอยู่ในอิริยาบถใด ที่ใด สามารถอยู่ได้ตามต้องการและได้รับความสุขในอิริยาบถนั้น ๆ ภิกษุผู้ปฏิบัติตนเป็นสมณคากยบุตร ได้อัธยาศัยเช่นนี้เป็นการดีแล้ว

รับสั่งภิกษุทั้งปวงว่า “ได้ยินเสียงสุนัขจิ้งจอกในเวลาใกล้รุ่งไหม?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลว่า “ได้ยิน”

รับสั่งว่า “ความกตัญญูกตเวทีบางอย่าง ฟังมีแม่แก่สุนัขจิ้งจอกที่ร้องปลุกพวกเธอให้ตื่นขึ้นทำความเพียรในเวลาใกล้รุ่ง แต่ภิกษุบางพวกในพระธรรมวินัยนี้กลับไม่มีความกตัญญูกตเวที

เหตุนี้พวกเธอทั้งหลายพึงศึกษาว่า เราจักเป็นผู้กตัญญูกตเวที อุปการะคุณผู้ที่คนอื่นกระทำแก่เราแม่เพียงเล็กน้อยจักไม่เสื่อมไป”

มีเรื่องเล่าต่ออีกว่า...

“พี่น้อง ๗ คนไปทำงานกัน แต่น้องชายคนเล็กไปเลี้ยงโคอยู่ที่ปลายนา ภูเหลือมตัวหนึ่งมารัดสุนัขจิ้งจอก หน่อมคนน้องจึงช่วยไล่ภูเหลือมจนมันปล่อยสุนัขจิ้งจอก แต่ภูเหลือมกลับมา

รัดเอาชายหน่อมนั้น สุนัขจิ้งจอกสำนึกคุณคิดจะช่วย เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ชายหน่อมคนนั้นได้ช่วยชีวิตตนไว้ จึงวิ่งไปใกล้ที่พี่ชาย ๖ คนทำนาอยู่ คาบมืดที่เขาว่างไว้ วิ่งหนีไปทางที่ชายหน่อมถูกจิ้งจอกกัดอยู่ พี่ชายทั้ง ๖ เข้าใจว่าสุนัขมาขโมยมัดจึงวิ่งไล่ไปสุนัขจิ้งจอกไปวางมัดไว้ใกล้ชายหน่อมที่ถูกภูเหลือมรัดนั้น เมื่อพี่ทั้ง ๖ มาถึงเห็นเช่นนั้น จึงได้ใช้มัดเล่มนั้นตัดภูเหลือมขาด ช่วยน้องชายพ้นจากอันตราย”

พระพุทธเจ้าจึงทรงยกตัวอย่างสุนัขจิ้งจอกนั้นมาเป็นแบบอย่างในความเป็นสัตว์มีความกตัญญูกตเวที ทั้ง ๆ ที่คุณธรรมเหล่านี้ไม่มีแก่ภิกษุบางรูป และทรงเน้นให้ทำตนให้เป็นคนมีความกตัญญูกตเวที เพราะมนุษย์ไม่ควรด้อยกว่าสุนัขจิ้งจอกในด้านคุณธรรมข้อนี้

ด้วยเหตุเพียงคุณอันเป็นอุปการะแม่เล็กน้อยที่สุนัขจิ้งจอกกระทำเป็นต้นนั้น พระพุทธองค์ยังสอนให้พระสาวกกตัญญูกตเวที ไม่ทรงให้พระสาวกประมาทในคุณนั้น แล้วประเทศไทย อันเป็นเอกราชมาช้านานเป็นชาติของชนทั้งชาติ อันเป็นแผ่นดินที่บรรพบุรุษรักษาไว้แต่เนิ่นนาน เป็นแผ่นดินให้เราเกิดแก่ เจ็บ ตาย และเสวยสุขมาจนทุกวันนี้ มีบุญคุณใหญ่เหลือล้นจนหาประมาณมิได้

มาบัดนี้เกิดเหตุเภทภัยร้ายนานัปการจากฝีมือมนุษย์ ถึงขั้นจะแตกดับล่มจมเป็นเมืองขึ้นทางปัญญา หนี้สินหนักหนาสาหัส สงครามเศรษฐกิจกลืนแบบเงียบ ๆ ไม้รู้ตัว พระสงฆ์สาวกผู้เจริญรอยตามเบื้องบาทพระศาสดา ไม่ทดแทนคุณประเทศชาติที่ให้ร่มเงาแก่ตน ไม่ประพฤติเป็นแบบอย่างแก่ชาวพุทธทั่วโลก ก็ชื่อว่า **“อสังคย อกัตถัญญ ต่อชาติบ้านเมือง และต่อพระบรมศาสดาแท้เทียว”**

แล้วอย่างนี้จะเรียกตนเองว่า **“เป็นผู้ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม เป็นสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้มีพระมหากรุณาเหลือล้น เป็นผู้สืบสานงานพระศาสนาของพระองค์ได้อย่างไรกัน”**

ฉะนั้นหลวงตามหาบัวท่านจึงเทศนาธรรม ปลุกใจชาวพุทธให้ลุกขึ้นสู้ไว้ว่า

**“บรรพบุรุษรักษาชาติจนกระทั่งเลือดทาแผ่นดิน^๑
ก็เคยมีมาแล้ว
เราทั้งหลายควรถือเป็นคติ
คน ๖๒ ล้านคนต้องช่วยกันรักษาค้างหลวงฯ”**

^๑ **บรรพบุรุษเลือดทาแผ่นดิน**

ศาสนาเกี่ยวข้องกับชาติมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษอย่างเช่น สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทย ในทางศาสนาพระองค์ทรงได้รับการช่วยเหลือจากพระมหาเถรคันฉ่องที่บอกข่าวการที่พม่าคิดปลงพระชนม์ และในกาลต่อมาพระองค์จึงทรงแต่งตั้งพระมหาเถรคันฉ่องเป็นสมเด็จพระวันรัตสังฆราชฝ่ายอรัญญาวาสี

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ผู้ทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทยอีกพระองค์หนึ่ง ทรงเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาถึงขั้นตั้งมโนปณิธานว่า

“อันตัวพ่อชื่อว่าพระยาตาก ทนทุกข์ยากกู้ชาติพระศาสนา
ถวายแผ่นดินให้เป็นพุทธบูชา แต่พระศาสดาสมณะพุทธโคดม
ให้ยืนยงคงถาวรห้าพันปี สมณะพราหมณ์ซึ่งปฏิบัติให้พอสม
เจริญสมณะวิปัสสนาพ่อชื่นชม ถวายบังคมรอยบาทพระศาสดาฯ”

และพระองค์ได้ทรงสัจจอธิษฐานว่า **“เป็นความสัตย์แห่งข้าข้าทำความเพียร มิได้เห็นแก่กายและชีวิต ทั้งนี้จะปรารถนาสมบัติพัสถานอันใดหามิได้ ปรารถนาแต่จะให้สมณชีพราหมณ์ สัตว์โลกเป็นสุขอย่าให้เบียดเบียนกัน ให้อยู่ในธรรมปฏิบัติเพื่อที่จะเป็นปัจจัยแก่โพธิญาณสิ่งเดียว**

ถ้าแลผู้ใดอาจจะสามารถอยู่ในราชสมบัติให้สมณชีพราหมณ์ ประชาชนเป็นสุขได้จะยกสมบัติทั้งนี้เพื่อบุคคลนั้น แล้วข้าจะไปสร้างสมณธรรมแต่ผู้เดียว ถ้ามีฉะนั้น ปรารถนาศรัทธาและทศวัตตุสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็จะให้แก่ผู้นั้น”

ศิษย์น้ำตาคลอ ๒๕๔๓

วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓ หลวงตามหาบัวได้ประกาศทำพินัยกรรมมอบสมบัติเข้าพระคลังหลวง เพื่อช่วยชาติ ระหว่างเทศนากลางสวนแสงธรรม ท่ามกลางความตกตะลึงของญาติโยมที่นั่งฟัง หลวงตามหาบัว ยังปักหลักสู้ไม่ถอยเพื่อให้ “เงินผ้าป่าช่วยชาติ” ถูกนำไปใช้สมตามเจตนารมณ์อย่างถูกต้องที่สุด ซึ่งล่าสุดถึงกับทำพินัยกรรมมอบสมบัติทั้งหมดเข้าพระคลังหลวงแล้ว

“คนเราฐานะสูงต่ำกันไม่เป็นอะไร แต่ถ้ามีฐานะสูงไว้เพื่อโกงหรือรีดไถเขามา เป็นพวกที่สร้างภัยเผาหัวของตัวเอง พวกนี้จะล่มจมมากที่สุด เมืองไทยเราเรียกพวกนี้ว่าพวกสกปรก พวกทำลายชาติ จะเป็นใครก็ตาม ถ้าทำชั่วมาก ๆ พอตายไปแล้วพระยังมาสวดไม่ทัน คนดีมีมากไม่เพื่อ คนชั่วคนสองคนทำให้บ้านเมืองเดือดร้อนไปหมด เดียวก็ไปขโมยปล้นคนนั้นคนนี้ จนชาวบ้านนอนไม่หลับ ต้องคอยระวังอันตรายต่อสมบัติชาติ ขอร้องว่าอย่าสมัครใจเป็นคนชั่ว เพราะตัวเองจะนอนไม่หลับ ต้องระวังอยู่ตลอด กลัวเขาจะจับได้ หลวงตามหาบัวช่วยชาติเต็มความสามารถแล้ว อะไรที่มาทำลายสู้ไม่ถอยเพื่อปิดเป่าให้สิ้นซาก”

ทำพินัยกรรมยกเงินเข้าพระคลังหลวง

กลุ่มลูกศิษย์ซึ่งประกอบด้วยผู้พิพากษาศาลฎีกาและนักกฎหมายจำนวนหนึ่ง ได้เข้ากราบนมัสการหลวงตามหาบัว ซึ่งหลวงตาได้หารือกับศิษย์กลุ่มนี้อยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง แล้วจึงออกเทศน์ใจความว่า

“หลวงตาได้ทำพินัยกรรมเอาไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพราะว่าหากเป็นอะไรไปจะไม่มีใครเอาเงินไปใช้ในทางที่เป็นอื่น และได้ปรึกษากับนักกฎหมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว”

จากนั้นหลวงตามหาบัวได้ให้ลูกศิษย์อ่านเนื้อหาในพินัยกรรมซึ่งเขียนข้อความว่า

“ข้าพเจ้าพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน อายุ ๘๗ ปี อยู่วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ขอทำพินัยกรรมฉบับนี้เพื่อให้ทราบทั่วกันว่า เมื่อข้าพเจ้ามรณภาพแล้ว ให้จัดการทรัพย์สินและงานศพของข้าพเจ้าดังนี้

ระบุงทรัพย์ที่มีทั้งหมดช่วยชาติ

ข้อ ๑. บรรดาทรัพย์สินที่มีอยู่แล้ว ในขณะที่ข้าพเจ้ามรณภาพ ให้บรรดาทรัพย์สินต่างๆ ซึ่งได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้าให้จัดการดังนี้

ข้อ ๑/๑ ส่วนที่เป็นทองคำ ให้หลอมเป็นทองคำแท่ง

ข้อ ๑/๒ ส่วนที่เป็นเงินไม่ว่าสกุลใด ให้นำไปซื้อทองคำแท่ง โดยให้นำทองคำแท่งทั้งข้อ ๑/๑ และ ๑/๒ ไปมอบไว้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทย โดยข้าพเจ้าไม่มีเจตนาจะให้บุคคลหรือคณะบุคคลใดนำไปใช้เพื่อการอื่น นอกจากจะให้เป็นทุนสำรองของประเทศไทยเท่านั้น

ข้อ ๒. ให้ตั้งคณะกรรมการเพื่อจัดงานศพและร่วมกันจัดการดูแลทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่ในขณะมรณภาพและที่จะได้รับบริจาคในงานศพของข้าพเจ้า โดยให้ดำเนินการอย่างเปิดเผยและดำเนินการตามเจตนาที่พินัยกรรมระบุในข้อ ๑

ข้อ ๓. ให้คณะกรรมการตามข้อ ๒ นี้ระบุงจำนวน.....คน

ข้อ ๔. ข้าพเจ้าขอตั้งให้นาย.....เป็นผู้จัดการมรดกของข้าพเจ้า

พินัยกรรมนี้จะทำได้ ๓ ฉบับ มีข้อความถูกต้อง

ตรงกัน ยังไม่ชอบบอกว่าเก็บไว้ที่ใด เราจะเป็นคนเก็บไว้เอง พินัยกรรมฉบับนี้ทำขึ้นด้วยความสมัครใจของข้าพเจ้าเอง และข้าพเจ้ามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ทุกประการ จึงลงชื่อไว้ต่อหน้าพยาน ลงชื่อหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน หรือพระธรรมวิสุทธิมงคล” ส่วนด้านท้ายของพินัยกรรมนั้นได้ระบุถึงผู้ที่จะลงนามเป็นพยานในการทำพินัยกรรมฉบับนี้ ✨

จะเซ็นพินัยกรรมก่อนตาย

หลังจากที่หลวงตามหาบัวอ่านพินัยกรรมจบ บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลายต่างพากันตะลึงตกใจ และมีสีหน้าเศร้าสร้อย ต่อจากนั้นหลวงตามหาบัวได้กล่าวอีกว่า

“ที่กล่าวมาทั้งหมดเป็นตัวอย่างของพินัยกรรมที่ได้ร่างเอาไว้ ๒ ฉบับจะนำไปเก็บไว้ที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี ก่อนที่เราจะตายจะเซ็นเอาไว้ให้ก่อน ขอยืนยันว่าเงินทั้งหมดเราจะซื้อทองเข้าคลัง ไม่ให้เป็นของคนอื่น และไม่ให้แยกจากกันซักสตางค์เดียว หลวงตาจะเผาผีตัวเองด้วยไฟไม้ไผ่ด้วยเงิน คนเรานั้นแม้มีชื่อเสียง แต่วาระสุดท้ายคือความตายมาถึงทุกคน

สมัยพุทธกาลพระเถระที่มรณภาพต่างจัดงานศพ กันแบบเรียบง่าย ไม่มีใครจัดแบบอีกทีก หรือจัดแบบบ้าๆ บอๆ เช่นทุกวันนี้ ที่ส่วนใหญ่มักเอาศพครูบาอาจารย์ตัวเองที่ตายมาเป็นสินค้าเพื่อหากินกัน หลวงตาสลัดสังเวชเหลือประมาณ เวลาตายเลยไม่อยากให้ใครมายุ่ง” ✨

๑ การเผาศพของพระพุทธเจ้า

พระพุทธองค์ตรัสกับพระอานนท์เกี่ยวกับพระสรีระเมื่อพระองค์ปรินิพพานว่า

“อานนท์! คืออย่างนี้ เขาจะพันสรีระแห่งพระเจ้าจักรพรรดิด้วยผ้าไหมแล้วซับด้วยสำลี แล้วพันด้วยผ้าไหมอีก ทำอย่างนี้ถึง ๕๐๐ คู่ หรือ ๕๐๐ ชั้น แล้วนำวางในรางเหล็กซึ่งเต็มไปด้วยน้ำมัน แล้วปิดครอบด้วยรางเหล็กเป็นฝา แล้วทำจิตกาธานด้วยไม้หอมนานาชนิด แล้วถวายพระเพลิง เสร็จแล้วเชิญพระอัฐิธาตุแห่งพระเจ้าจักรพรรดินั้น ไปบรรจุในสถูปซึ่งสร้างไว้ ณ ทางสี่แพร่ง ในสรีระแห่งตถาคตก็พึงทำเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อผู้เลื่อมใสจักได้บูชาและเป็นประโยชน์สุขแก่เขาตลอดกาลนาน”

และแล้ว พระพุทธองค์ทรงแสดงอุบายการบูชาบุคคล คือ บุคคลผู้ควรบรรจุอัฐิธาตุไว้ในสถูป เพื่อเป็นที่สักการบูชาของมหาชนไว้ ๔ จำพวก คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก และพระเจ้าจักรพรรดิ

พระศาสนาเป็นผู้นำ

ด้วยลมหายใจอันแผ่วเบาและความผูกพันของชาติพันธุ์ ชีวิตในวัยชรา หลวงตายังคงตรากตรำ และชวนชวาวรวบรวมบรรดาเงิน ดอลลาร์ และทองคำเข้าเพิ่มพูนทุนสำรองที่มีมาแต่ล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๕

ด้วยความมุ่งมั่นว่า ก่อนที่หลวงตาจะหลับตาล้างสารวัฏ จะต้องนำทองคำบริสุทธิ์น้ำหนักไม่น้อยกว่า ๑๐ ตัน เงินดอลลาร์สหรัฐ ๑๐ ล้านดอลลาร์เข้าคลังหลวง เพื่อประโยชน์ของชนชาวไทย และหน่อเนื้อเชื้อไขของเราที่จะจุติบนผืนแผ่นดินไทยนี้

หลวงตามหาบัวได้เทศนาไว้ว่า..

“ชาติพันธุ์อ่อนมาก ชำรุดมากไม่อำนวยแต่ใจเข้มแข็ง ด้วยความเมตตาเท่านั้น ถึงได้ตะเกียกตะกายนะ ถ้าลำพังชาติพันธุ์จะไปไม่รอดแล้วเวลานี้

งานคราวนี้เป็นงานใหญ่โตมาก เป็นงานของชาติที่เดียวนะ งานนี้ไม่มีก๊กไม่มีเหล่า ไม่มีฝักไม่มีฝ่าย เมืองไทยของเราทั้งชาติรวมเป็นหัวใจดวงเดียวกัน ยกชาติบ้านเมืองขึ้นโดยฝ่ายเดียวเท่านั้นเวลานี้กำลังตกอับมากนี้เป็นงานของศาสนา งานของธรรม มีพระสงฆ์เป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ศาสนานี้ไม่เป็นขี้ศึก ไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เป็นแต่คุณล้วน ๆ นำชาติไทยให้ขึ้นด้วยคุณธรรม ความสามัคคี ความรักชาติ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวเพื่อความเสียสละ ยกชาติไทยขึ้นให้สง่างามด้วยเมตตาของพระพุทธเจ้าของเราเป็นผู้นำให้ชาติไทยตั้งตัวได้ ถ้าตั้งไม่ได้คราวนี้ ก็

จะไม่มีคราวไหนแล้วนะ พุดตรง ๆ อย่างนี้แหละ คนในประเทศจะล้าลิกน้ำบ้ำงก็ยังไม่เป็นไร ให้หลักใหญ่ชาติไทยอยู่ได้ก่อน ถ้าขั้นนี้ไม่ได้ตอนนี้ ชาติของชาติไทยจะจมแน่ ๆ ความสง่างามของชาติไทยอยู่ด้วยความเสียสละ ต่างชาติเขาก็จะให้เห็นด้วย ความตระหนี่ถี่เหนียวไม่ดีเลย จะทำให้จมได้ ถ้าศาสนา นำไม่ได้แล้วจมแน่ ๆ เขียนไปจมไว้เลยทุกคน ✨

ปฏิบัติการรักษาจริง

หลวงตายกตัวอย่างให้ชาวไทยรู้จักรักษาประเทศว่า

“เราเคยเห็นหมากัดกันวิ่งชนรังต่อ เป็นคดีได้ หมามันแย่งอาหารเพราะความโลภความหิวโหย พระท่านไปล้างบาตรที่นี้หมาต่างตัวต่างหิว ต่างตัวต่างจะกิน ก็แย่งอาหารกันแล้วกัดกัน ฟาดใส่รังต่อ รังต่อเคยเห็นไหม รังต่อก็อยู่เดี่ยว ๆ ด้วยพอดีกับหัวหมาดี ๆ นี่แหละ มันกัดกันไปชนเอารังต่อ ต่อเป็นกรรมกรใหญ่ ผู้พิพากษาใหญ่ วังนั้นเถอะนะ

ตัวต่อมันนึกว่าใครโจมตีบ้านของมัน มหาโจรมาจากไหนไม่ทราบไปฟัดรังของมัน มันก็แตกฮือออกมาฟาดหมาหมาเลยไม่ทราบตัวไหนแพ้วัวไหนชนะ ฟังเสียงร้องยิ่งกว่าเสียงหมา สนามนั้นเลยเป็นสนามหมากัดกันและสนามหมาร้อง

ถูกต่อมันฟาดเอา เห็นไหมล่ะ หมาก็ไม่ตั้งใจจะไปรุกรานต่อนะ ต่อเขารักษาสมบัติในรวงรังของเขา เขาอยู่ด้วยความสงบสุขเย็นใจ ที่นี้หมามันคึกมันคะนองมันกัดกัน ฟัดเอารังต่อเข้าหมาไม่ได้เจตนาอะ ต่อมันก็ฟาดเอาหมาแตกฮือเลย

ชาติไทยของเราก็ให้ระวัง เป็นรังต่อเข้าใจไหม หมากัดวัว ไทหมา ผีตัวไหนหมา เปรตตัวไหนหมา มหาโจรมารที่ไหนมา กัดกัน ฟัดเข้ามาในรังต่อคือประเทศไทยของเรา เอาให้มันหลงเสียงไปเลยนะ เข้าใจไหมหลงเสียง คือหมากัดกัน ต่อฟาดหัวมันมันก็หลงเสียง เลยไม่ทราบตัวไหนชนะ วันนั้นไม่มีใครมาตัดสิน ต่อตัดสินรังเดียวพอ ฟัดเสียงร้องแหงก ๆ วังเลย ✨

เจ้าฟ้าหญิงขอเป็นบุตรบุญธรรม

เป็นที่ทราบกันดีว่า สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ฯ พระองค์ทรงศรัทธาเลื่อมใสพระหลวงตามหาบัวมาก ถึงกับปวารณาขอเป็นลูกศิษย์ในปี ๒๕๓๘ และในปี ๒๕๔๒ ขอเป็นบุตรบุญธรรมหลวงตา อันเนื่องมาจากทรงเคยตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ไปยังวัดป่าบ้านตาดหลายครั้ง

ในช่วงแรก ๆ พระองค์ไม่ทรงกล้าเข้าไปหาพระหลวงตา ด้วยมองว่าท่านเป็นพระที่ดุ จะทรงรอพระราชบิดาและพระราชมารดาอยู่ตรงบันไดทุกครั้ง จนในระยะหลังจึงทรงเดินทางไปกราบนมัสการและทรงได้รับคำแนะนำธรรมะจากพระหลวงตาบ่อยครั้งจนหลุดจากปัญหาที่รุมเร้า

แม้ปัจจุบันนี้เมื่อมีเวลา พระองค์จะเสด็จไปทรงเยี่ยมและรับฟังธรรมะจากท่านอยู่เสมอ บางครั้งพระองค์ก็ทรงค้างคืนปฏิบัติธรรมที่วัดป่าบ้านตาด

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี ได้ประทานให้สัมภาษณ์กับนิตยสารฉบับหนึ่งถึงหลวงตามหาบัว ซึ่งเป็นทั้งพระอาจารย์และบิดาบุญธรรม ในโอกาสที่พระหลวงตาได้รับนิมนต์มาฉันเช้าที่พระตำหนักใหม่ จิตรลดาว่า

“หวังอะไรก็คงไม่หวังมาก แต่ก็ได้อยู่แล้ว เพราะว่าหลวงตามหาบัวจะมาฉันเช้าที่บ้าน นิมนต์ท่านไว้ อันนี้เป็น

ความปลาบปลื้มที่สุด เพราะหลวงตาอุทิศสำหรับเป็นศิษย์เมื่อปี ๒๕๓๘

เมื่อปีที่แล้วท่านก็รับเป็นบุตรบุญธรรม เป็นความซาบซึ้งมากแล้ว”

ทูลกระหม่อมหญิงเล็กนั้นจัดได้ว่าทรงเป็นพุทธศาสนิกชนอย่างเคร่งครัด ด้วยพระจริยาวัตรที่ทรงปฏิบัติก่อนบรรพตทุกคืนด้วยการสวดมนต์ “มีเวลาก่อนนอนที่ไม่ขาดสาย คือสวดมนต์แล้วนั่งสมาธิภาวนา ไม่ได้นั่งยาวๆ เป็นชั่วโมงๆ คือมี ๑๐ นาที ก็นั่ง ๑๐ นาที มี ๒๐ นาที ก็นั่ง ๒๐ นาที แล้วแต่จะเป็นไปได้ แต่ทำเป็นประจำ”

พระองค์ได้เสด็จกราบนมัสการหลวงตามหาบัว ณ สวนแสงธรรมและที่วัดป่าบ้านตาดอยู่เสมอ ความศรัทธาระหว่าง

อาจารย์กับลูกศิษย์ปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เนืองๆ

ลูกศิษย์ลูกหาอื่นๆ ที่ได้รับการถ่ายทอดธรรมะจากท่าน ได้ดิบได้ดีในวงราชการ การเมือง พ่อค้า ประชาชน นักธุรกิจ ชาวนา จนกระทั่งถึงคนหาบฟันขาย ก็ได้รับคำสั่งสอนไป ขบคิดอยู่เป็นประจำ

เมื่อมีศิษย์มากมายปัจจัยเข้าวัดย่อมมากมี แต่เป็นที่รู้กันดีว่า เงินบริจาคที่ผ่านมือพระหลวงตาเข้าวัดจะไหลออกไป “ช่วยโลก” ทั้งหมด ปีหนึ่ง ๆ หลายร้อยล้านบาท

สิ่งที่สำคัญคือ ท่านเป็นผู้ให้การสนับสนุนกระทรวง สาธารณสุขอย่างมากมายมหาศาล โดยเฉพาะการนำเงินไป ช่วยเหลือโรงพยาบาลในภาคอีสาน อาทิ ซื้อเครื่องมือแพทย์ สร้างตึกอาคารสงเคราะห์ผู้ป่วย หรือกระทั่งส่งข้ามไปช่วย เหลือประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ประเทศลาว เป็นต้น และ โครงการอันสำคัญยิ่งเป็นประวัติศาสตร์ต่อชาติบ้านเมืองคือ “โครงการช่วยชาติ โดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน”

นี่! คือเมตตาธรรมที่มีต่อโลก อันยากที่จะมีใครเสมอเหมือนได้ 🌸

ธรรมคำแผ่นดิน

เมื่อประเทศชาติมีหนี้สินมากเช่นนั้น พระสงฆ์ผู้มีความกรุณา มีสติปัญญาที่พอจะช่วยแบ่งเบาภาระช่วยโลกที่กำลังร้อนระอุด้วยเพลิงที่เกิดจากกิเลสความโลภของมนุษย์ด้วยกัน พระผู้มีพรหมวิหารธรรมจะอยู่สุขสบายได้อย่างไรกัน เพราะท่านถือว่า

เศษ ๓ อย่างคือ เศษหนี้ เศษเชื้อเพลิง เศษศัตรู มีแต่จะเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ

ดังนั้นจึงควรช่วยกันชำระสะสางไม่ให้มันเหลืออยู่เลย พระพุทธเจ้าผู้เป็นจอมปราชญ์ได้ทรงประกาศธรรมเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้คนทั้งหลายไว้ ๔ ประการคือ

๑. การให้วัตถุสิ่งของและคุณธรรมความรู้
๒. การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
๓. การเจรจาด้วยถ้อยคำที่ตรงไปตรงมา
๔. การวางตนให้สม่ำเสมอ

เทวดากล่าวธรรมนี้กับพระผู้มีพระภาคเจ้า ๕ ประการ

๑. เมื่อเรือนถูกไฟไหม้ เจ้าของเรือนขนเอาของได้ออกไปได้ ของนั้นมีประโยชน์แก่เขา ส่วนสิ่งของที่มีได้นำออกไปย่อมไหม้อยู่ในไฟ

๒. โลก คือ หมุ่นชนถูกชราและมรณะเผาแล้ว ควรนำออกซึ่งโรคสมบัติด้วยการให้ทาน เพราะทานวัตถุที่ให้แล้ว ได้ชื่อว่านำออกดีแล้ว

๓. ทานวัตถุที่ให้แล้วย่อมมีสุขเป็นผล ที่ยังมีได้ให้ ย่อมเป็นเช่นนั้น คือ โจรยังปล้นได้ พระราชายังริบได้ เพลิงยังไหม้ได้ หรือสูญหายไป

๔. บุคคลจำเป็นต้องละร่างกายพร้อมด้วยเครื่องอาศัย ด้วยการตายจากไป ผู้มีปัญญารู้ชัดดังนี้แล้ว ควรใช้สอยและให้ทาน

๕. เมื่อให้ทานและใช้สอยตามสมควรแล้ว จะไม่ถูกติฉินนินทา และจะเข้าสู่สถานที่ดีด้วย

มีสมบัติก็ไม่มีสุข ถ้าไม่มีธรรม

คุณธรรมเป็นต้นแหล่งนี้
จะเป็นเครื่องเยี่ยวยาจิตใจที่
บกพร่อง เพราะทรัพย์สมบัติ
ภายนอกนั้น เป็นเพียงปัจจัย
เครื่องอาศัยชั่วคราวเท่านั้น
แต่ธรรมะภายในใจ จะช่วย
ดับความเร่าร้อนทางกายทาง
จิตได้ จึงจะนำเรื่องพระพุทธ
เจ้ามาสาธกให้ฟัง

คราวหนึ่งพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าประทับ ณ ที่ลาดด้วย
ใบไม้ (ปถุนสนฺถเร) ที่ทรง
ทำเอง โดยกวาดมารวมกันเป็น
กอง มีผ้าจีวรรูปทับอีกทีหนึ่ง
แล้วประทับนั่งบนนั้น ในป่า
สีสพวัน คือป่าประดู่ลายใกล้
ทางโคเมืองอาฬวี

ครั้งนั้นหัตถกะราชกุมาร
ชาวเมืองอาฬวีเที่ยวเดินเล่นอยู่ ได้ทอดพระเนตรเห็นพระผู้มี
พระภาคเจ้าประทับนั่งอยู่ จึงเสด็จเข้าไปเฝ้า ทูลถามว่า “พระ
ผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรทมเป็นสุขดีอยู่หรือ?” พระศาสดา
ตรัสตอบว่า “บรรดาผู้ที่นอนเป็นสุขทั้งหลาย เราเป็นผู้หนึ่ง”

หัตถกะราชกุมารกราบทูลว่า “ตอนนี้เป็นราตรีฤดูหนาว
ระหว่าง ๘ วันแห่งสมัย หิมะตก อากาศหนาวจัด พื้นดิน
แข็งแตรกระแหงอันโคเหยียบย่ำเมื่อฝนตกใหม่ๆ โคย่อไป โคลน
ทะลักขึ้นมาจากช่องกีบเท้าโค โคลนนั้นแห้งเพราะลมและแดด
แหลมเหมือนฟันเลื่อยกระทบเข้าแล้วเจ็บ กองใบไม้ที่ประทับ
นั่งก็แห้งบาง ต้นไม้มีใบห่าง ลมหนาวก็พัดมาเสมอๆ พระ
ผู้มีพระภาคเจ้าทรงบรรทมเป็นสุขอย่างไร?”

พระศาสดาตรัสยืนยันการบรรทมเป็นสุขเหมือนเดิม

และตรัสถามเพื่อให้หัตถกะ
กุมารตอบตามความเห็นตาม
ความเป็นจริงว่า

“คหบดีหรือบุตรของ
คหบดี นอนในเรือนยอดอัน
สวยงาม มีประตูหน้าต่าง
มิดชิด ลมเข้าไม่ได้ มีบัลลังก์
ที่นั่งซึ่งลาดด้วยผ้ามีขนยาว
ลาดด้วยเครื่องลาดชนิดต่างๆ
ข้างบนมีเพดาน มีหมอนสีแดง
วางทั้ง ๒ ข้าง มีประทีปโคม
ไฟสว่างไสว มีภริยางามๆ สี่
นางบำรุงบำเรอให้เปลิดเพลิน
เจริญใจ พวกเขาพึงนอน
เป็นสุข นั่งนอนเป็นสุขหรือ
ไม่?”

“ต้องเป็นสุขแน่นอน
พระเจ้าข้า” หัตถกะ ทูลตอบ

พระศาสดาตรัสต่อไปว่า

“ความเร่าร้อนทางกาย ทางจิต อันเกิดจาก ราคะ โทสะ
โมหะ อันเผาผลาญให้เขาเป็นทุกข์มีหรือไม่?”

“มีแน่นอน พระเจ้าข้า”

ดูก่อนหัตถกะ ราคะ โทสะ โมหะ อันเป็นเครื่องเผาผลาญ
ทำให้เร่าร้อนนั่งนอนเป็นทุกข์ เราได้ตัดขาดแล้ว ถอนรากขึ้น
ได้แล้ว ไม่ให้เกิด ไม่ให้มีขึ้นได้อีก เพราะเหตุนี้แหละเราจึง
นั่งนอนเป็นสุขในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ”

“พระอรหันต์ ผู้ดับสนิทแล้วย่อมอยู่เป็นสุขทุกเมื่อ
ผู้ใดไม่ติดในกามทั้งหลาย เย็นสนิท ไม่มีกิเลสเครื่องเสียด
แทงใจ ตัดออกได้หมดแล้ว นำความกระวนกระวายใจออก
ได้แล้ว ถึงความสงบแห่งใจย่อมอยู่เป็นสุข” ดังนี้ ✨

ธรรมปกครองชาติ

คุณธรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระพุทธองค์ประพาดิเป็นแบบอย่างแก่พระสาวกเสมอมา พระองค์สอนอยู่เสมอ ๆ ว่าเมื่อบุคคล ๔ ประเภทคือ ๑. ชวานา ๒. พ่อค้า ๓. ข้าราชการ ๔. สมณะผู้คงแก่เรียนมีศีลจรรยาวัตรอันงดงาม ต่างก็มีความเจริญรุ่งเรือง ประเทศชาติก็จะเจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย เมื่อบุคคล ๔ ประเภทนั้นตกต่ำ ประเทศชาติก็พลอยตกต่ำไปด้วย เพราะฉะนั้นผู้ปกครองบ้านเมืองควรทำนุบำรุงประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองอยู่เสมอ มีคำพูดเปรียบเทียบไว้ว่า

“ผู้ที่เก็บเอาผลดิบของต้นไม้ที่กำลังมีผลไปกิน ย่อมไม่รู้รสชาติของผลไม้ นั้น ประเทศชาติก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าผู้ปกครองบริหารบ้านเมืองโดยไม่ชอบธรรม ย่อมทำให้ประเทศชาติไม่มีความสุขความเจริญ อีกทั้งยังทำให้ประเทศชาติล่มจมอีกด้วย

ผู้ที่เก็บเอาเฉพาะผลไม้สุกของต้นไม้ใหญ่ที่กำลังมีผลไปกิน ย่อมรู้รสชาติของผลไม้ นั้น อีกทั้งยังทำให้ต้นไม้ นั้นไม่ต้องสูญพันธุ์อีกด้วย

ประเทศชาติก็เหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าผู้ปกครองบริหารบ้านเมืองโดยชอบธรรม ย่อมไม่ทำให้ประเทศชาติล่มจม อีกทั้งยังทำให้ประเทศชาติมีความสุขความเจริญอีกด้วย

อนึ่งผู้ปกครองประเทศชาติบ้านเมืองโดยไม่เป็นธรรม ย่อมเชื่อว่าประพาดิไม่สอดคล้องกับดวงดาวทั้งหลาย ในทำนองเดียวกัน ผู้ปกครองบ้านเมืองซึ่งเบียดเบียนประชาชนที่ทำมาค้าขาย โดยการทุจริตเก็บภาษีอากร ย่อมเชื่อว่าประพาดิผิดต่อระบบการคลัง

ผู้ปกครองบ้านเมืองที่รู้จักเกณฑ์ของการรบ เมื่อสงครามสิ้นสุดยุติลงแล้ว ยังเบียดเบียนซ้ำเติมข้าศึกศัตรูที่ยอมแพ้ ย่อมเชื่อว่าประพาดิผิดต่อกฎเกณฑ์ของการทัพ

ผู้ปกครองบ้านเมืองที่ประพาดิผิดต่อทำนองคลองธรรม

เบียดเบียนสมณพราหมณาจารย์ ผู้มีความสำรวมดี ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมชื่อว่าประพฤติติดต่อสวรรค์

แม่น้ำใหญ่จะตรงหรือคดเคี้ยวก็เป็นเอง หาใช่เพราะมีใครทำไม่ ผู้ปกครองบ้านเมืองจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในบ้านเมืองของตน ก็เพราะการกระทำของตนเอง หาใช่เพราะผู้อื่นทำให้

เมื่อประชาชนทำทั้งความดีความชั่ว ผู้ปกครองบ้านเมืองย่อมพลอยได้รับผล ๑ ใน ๖ ส่วน จากความดีและความชั่วที่ประชาชนทำไว้ เพราะฉะนั้น ผู้ปกครองบ้านเมืองพึงห้ามประชาชนทำความชั่ว และอบรมสั่งสอนประชาชน ไปพร้อม ๆ กับพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น

ชีวิตของคนโง่มีค่าน้อย ชีวิตของนักปราชญ์มีค่ามาก ผู้ปกครองบ้านเมืองเป็นชีวิตของประชาชน ราชธรรม^๑ เป็นชีวิตของผู้ปกครองบ้านเมือง ผู้ปกครองบ้านเมืองพึงเอาใจใส่ดูแลประชาชน ทำนองเดียวกับแม่เต่า แม่ปลา แม่ไก่ และ

แม่โค เลี้ยงดูลูกของมันฉะนั้น”

ธรรมาภิบาล จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง การใช้ธรรมะเป็นเครื่องนำทางจึงไม่มีความผิดพลาด

ผู้ที่ผ่านการต่อสู้กับกิเลสมาอย่างโชกโชนอย่างหลวงตามหาบัว จึงรู้กลมายาของกิเลสที่แสดงออกมาจากใจมนุษย์ และสัตว์เป็นอย่างดี เมื่อท่านชนะกิเลสที่ยากที่บุคคลอื่นจะชนะได้แล้ว ชัยชนะนี้จึงเป็นชัยชนะที่เด็ดขาดไม่กลับแพ้ได้ ใครก็ทำให้ท่านแพ้ไม่ได้ มาร เทวบุตร เทวดา มาสมทบกับพวกพวกรวมก็ทำให้ท่านพ่ายแพ้ไม่ได้

ท่านจึงพูดอยู่เสมอว่า **ท่านไม่욕กตังเพราะท่านดั่งอย่างลึกลับกับพวกกายทิพย์กายเทพนี้มานานแล้ว มนุษย์ไม่เห็นความเด่นความดั่งคุณธรรมความดีที่ปมบำเพ็ญมา แต่เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม เห็นและสรรสรรประสานสงเคราะห์กันมาโดยตลอด**

^๑ ราชธรรม

ทศพิชราชธรรม ๑๐ ประการ

๑. ทานการให้ คือการสละทรัพย์สิ่งของ บำรุงช่วยเหลือประชาราษฎร์ บำเพ็ญสาธารณประโยชน์
๒. คีล ความประพฤติดีงาม สำรวมไตรทวาร ประกอบแต่การสุจริต รักษาเกียรติคุณ ควรเป็นตัวอย่างให้เป็นที่เคารพนับถือของประชาราษฎร์
๓. ปริจาคะ การบริจาคคือเสียสละความสุขสำราญ เสียสละแม้กระทั่งชีวิตของตน เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน
๔. อาชวะ ความซื่อตรง คือซื่อตรงทรงสัตย์ไร้มารยา ปฏิบัติภารกิจโดยสุจริตใจ ไม่หลอกลวงประชาชน
๕. มัททวะ ความอ่อนโยนคือมีอัธยาศัย ไม่เย่อหยิ่งหยาบคายกระด้างถือองศ์ มีความสง่า กิริยาสุภาพนุ่มนวลละมุนละมัย ให้ได้ความภาคี แต่มีขาดความยำเกรง
๖. ตปะ ความทรงเดช คือแผดเผากิเลสตัณหาให้เข้ามาครอบงำ ย่ำยีจิต ไม่หมกมุ่นในความสุขสำราญ มุ่งแต่จะบำเพ็ญเพียรทำกิจให้บริบูรณ์

๗. อักโกธะ ความไม่โกรธไม่กริ้วกราด ไม่ลุอำนาจต่อความโกรธจนเป็นเหตุให้วินิจฉัยความผิดพลาดจนเสียธรรม
๘. อวิหิงสา ความไม่เบียดเบียน ไม่บีบบังคับกดขี่ เช่นเก็บภาษีผู้ดริตหรือเกณฑ์แรงงานเกินขนาด ไม่หลงระเริง อำนาจขาดความกรุณา ไม่ลงโทษอาญาแก่ประชาราษฎร์ผู้ใด เพราะอาฆาตเกลียดชัง
๙. ชันติ ความอดทน คืออดทนต่องานที่ تراกตรำ ถึงจะลำบากกายเพียงไรก็ไม่ท้อถอย ถึงจะย่ำด้วยถ้อยคำเสียดสีถากถางอย่างไรก็ไม่หมกกำลังใจ ไม่ยอมสละทิ้งกรณียะที่บำเพ็ญโดยชอบธรรม
๑๐. อวิโรธะ ความไม่ขาดธรรม คือวางองค์เป็นหลักหนักแน่นในธรรมคงที่ ไม่มีความเอนเอียงหันไหว เพราะถ้อยคำที่ร้าย สติดีมั่นในธรรมทั้งส่วนยุติธรรมและความเที่ยงธรรม หรือนิติธรรม คือระเบียบแบบแผนหลักการปกครองตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม

พ.ศ. ๒๔๘๐/๘๖

อาวุธลับนักรบธรรม

...กองทัพธรรมพระสายป่าสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคลื่อนขบวนสามัคคีธรรมแล้ว นักรบธรรมเข้าสู่สมรภูมิตอยฟังเสียงแม่ทัพผู้ชราบัญญัติการ แต่จิตใจหึกเหิมไร้วัยส่งสัญญาณให้ทหารกล้ารบเคียงบ่าเคียงไหล่ ใช้พลังใจ... เข้าประชิดข้าศึกศัตรูที่มีอานุภาพพลิกกลับในทีมีด คือมารและเสนามาร มารและเสนามารคืออะไร? พระศาสดาตรัสว่า **“กามคุณเป็นเหยื่อแห่งมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร เป็นกำลังพลแห่งมาร ผู้ปรารถนาจะประหารมาร ฟังสลัดเหยื่อแห่งมาร ขยี้พวงดอกไม้แห่งมาร และทำลายกำลังพลแห่งมารเสีย”**

แลแล้วนักรบธรรมจึงพกพาอาวุธล้ำนำสมัยที่พระศาสดามอบให้คือ...

...ต้องเป็นผู้ฉลาดในฐานะ คือฉลาดในสมรภูมิ ได้แก่ มีศีล (จानกุลโล)

...ต้องเป็นผู้ยิงข้าศึกได้ไกล คือยอมพิจารณาเห็นด้วยปัญญาอันชอบ (ทุเรปาดิ)

...ต้องเป็นผู้ยิงข้าศึกได้เร็วและแม่นยำ คือรู้ชัดตามความเป็นจริงว่านี่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค (อกุขณเวธิ)

...ต้องทำลายข้าศึกหมู่มากได้ แม้กำลังตนน้อย คือยอมทำลายกองอริชชาเสียได้ (มโทท กายสุส ปทาเลตา) ต้องรบทั้งกิเลสภายในและรบทั้งความเดือดร้อนจากปัญหาของชาติบ้านเมืองด้วยธรรมอาวุธคือเมตตาธรรมที่ทันสมัย ทะลุทะลวงเข้าสู่เป้าหมายด้วยดวงใจที่รู้ตามความเป็นจริง

ศัตรูหมายเลขหนึ่งของชีวิตคือกิเลส ส่วนมหามิตรหมายเลขหนึ่งคือธรรม

มนุษย์โดยส่วนใหญ่เราร้อนติดติดอยู่ในกองเพลิงคือกิเลส คลุกเคล้าเกลือกกลั้วอยู่ด้วยของสกปรกโสโครกคือกิเลส เนื่องจากมิได้เห็นโทษของมัน จึงมีอาจถอนตนจากหล่มเลนนั้นได้ เวียนทำบาปกรรมซ้ำซากอยู่นั่นเอง, น่าเบื่อหน่าย!!

ส่วนธรรมเป็นมหามิตรอันยอดเยี่ยม เป็นสิ่งดับร้อนชำระความโสโครกแห่งจิตใจ พลิกจิตใจที่ชั่วร้ายให้กลับกลายมาเป็นจิตใจที่ดี นำความสงบอันประณีตมาให้ เป็นแสงสว่างเกินเปรียบ

เรื่องสงครามเป็นเรื่องคู่กับโลก ตราบใดที่มนุษย์ยังมีความอยากได้ ทะเยอทะยานในเกียรติที่จอมปลอม อยาก

เป็นใหญ่ในกองกระตูกและเลือดเนื้อ แสวงหาความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น แก้ปัญหาด้วยการใช้กำลัง สงครามก็คงมีอยู่รำไป

สงครามในชีวิตมนุษย์เป็นการต่อสู้ระหว่างกิเลสและธรรม ความดีและความชั่ว เป็นสงครามที่เกิดขึ้นประจำและยืดเยื้อที่สุด ทุกคนเดินไปบนถนนแห่งสงครามนี้อยู่ตลอดเวลา ดวงจิตนี้เป็นสมรภูมิ ให้ธรรมะและอธรรมเข้าทำการชิงชัยกันอยู่มิได้ว่างเว้น

เมื่อใดกองทัพธรรมมีกำลังมาก กองทัพธรรมก็ล่าถอย อธรรมก็เข้ายึดนครคือจิตใจ

เมื่อใดกองทัพธรรมมีกำลังรุกรานให้อธรรมล่าถอยไป อธรรมก็เข้ายึดครอง

สมัยใดธรรมยึดครอง สมัยนั้นย่อมมีแต่ความมีดีมีธรรม และอุ่นวย

สมัยใดธรรมมะเข้ายึดครอง สมัยนั้นมีแต่ความสงบและเบิกบานใจ

สำหรับเรื่องแพ้เรื่องชนะในสงครามนั้น พระศาสดาตรัสไว้ว่า,

ผู้ชนะยอมก่อเวรให้ยึดเยื้อ
ผู้แพื่อย่อมอยู่เป็นทุกข์
ผู้ละการแพ้การชนะได้แล้ว
ย่อมอยู่อย่างสงบสุข

**ผู้ชนะตนเองได้ ชื่อว่าเป็นยอดนักรบในสงคราม
เมื่อชนะตนได้แล้ว สงครามที่ยืดเยื้อก็สิ้นสุดลง**

หลวงตามหาบัวเผาศพกิเลส ประสพชัยชนะอันใหญ่หลวงในสงครามภพชาติ ตามเสด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า หลวงตาได้กล่าวไว้ว่า

“ถ้าพูดถึงแบบโลกชนะกัน ชนะตรงที่
 จิตดวงหนึ่งมีธรรม จิตดวงหนึ่งไม่มีธรรม
 จิตดวงไม่มีธรรมอับเฉา จิตดวงที่มีธรรมสง่าจ้า มีอำนาจครอบ
 คำว่า “กล้า-กลัว แพ้-ชนะ” ไม่มี เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติ
 อำนาจของจิตมิใช่เรื่องเล็กน้อย
 ถ้าว่า “แข็ง” ก็แข็งแกร่งสุดเลย ถ้าว่า “อ่อนน้อม” ก็อ่อนน้อมไปหมด
 สัตว์ทั้งหลายทำลายจิตไม่ได้ จิตที่มีธรรมไม่มีพิษทั้งแก่ตัวเองและโลกทั่วไป
 ศาสดาองค์เอกจึงเป็นที่ตายใจของสัตว์โลก...พระทัยอ่อนน้อม...ไม่เป็นภัยต่อสัตว์โลก
 เพราะฉะนั้น สัตว์ดี สัตว์ชั่วหมอบ...ไม่มีอะไรกล้าแข็งเกินใจที่เป็นธรรมฯ”

จึงสมดังพุทธภาษิตที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า...

“ผู้ใดชนะหมู่มนุษย์ตั้งพันครั้ง ครั้งละพันคนในสงคราม
 ผู้นั้นมิใช่ผู้ชนะสูงสุดในสงคราม
 ผู้ใดชนะตนเองได้เพียงคนเดียว
 ผู้นั้นแล เป็นยอดแห่งผู้ชนะในสงคราม ฯ”

